

RØDEFANE

MARXIST-LENINISTISK TIDSSKRIFT

NR. 1 1971

Leder..... side 3

Prisutviklingen
under monopol-
kapitalismen..... " 7

Fem latin-
amerikanske land
danner anti-
imperialistisk felles-
marked..... " 9

Bresjnev-regimet
åpner Sibir for
japansk monopol-
kapital..... " 11

Fred er ei det..... " 14

Private banaliteter " 16

Det kommunistiske
parti..... " 20

Friedrich Engels .. " 25

Illusorisk og reell
kamp mot EEC..... " 31

EEC-import knekker
svensk skotøy-
industri..... " 34

Kamp mot dyrtid og
EEC " 36

MLF-rapport..... " 37

Mot illusjoner og
forræderi..... " 42

Ikke-volds avtale
Sovjet/Vest-
Tyskland..... " 50

KUs politiske
utvikling..... " 56

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

Forsiden:

"Et spøkelse er på ferde
i Europa....."

REDAKSJONEN

beklager at novemhernummeret
av RØDE FANE dessverre måtte
utgå p.g.a. tidspress og
tekniske vanskeligheter, noe
som også har forsinket dette
nummeret en del og har med-
ført at vi ikke er i stand til
å presentere det med den kvali-
tet vi egentlig ønsket.
Nytt format på tidsskriftet lar
vi likevel innføre fra og med
dette nummer, fordi vi anseer
at det foreliggende format gir
atskillig bedre muligheter til
å skape et godt tidsskrift.
Vi håper å unngå forsinkelser
i framtiden og lover å gjøre
vårt beste for at RØDE FANE skal
bli så bra som mulig.

RØDE FANE

Boks 2863, KAMPEN,
Oslo 5.
Postgiro: 206842.

MARXIST-LENINISTISK TIDSSKRIFT

UTGITT AV
MARXIST-LENINISTISK
FRONT I NKP.

Ansvarlig redaktør:
Randi Heddeland

Året som gikk kan uten tvil sies å være et av de mest begivenhetsrike arbeiderklassen i Skandinavia har opplevd på lange tider. Fortsatt er Asia den del av verden hvor den revolusjonære kampen er mest innbitt og blir ført med størst mulig konsekvens, og hvor krisen i imperialismen er mest åpenlys. Men den revolusjonære tendensen har gjort seg sterkt gjeldende også i hjemlige og mere nærliggende trakter.

Kiruna var et kampens stikkord ved inngangen til 1970. Polen ble det ved årets utgang. Og mellom disse to revolusjonære manifestasjoner ligger en kjede av større eller mindre opprør fra arbeidsfolk; "ulovlige" streiker og demonstrasjoner over hele Europa - fra Spania til Norge.

Her hjemme har arbeidsfolks misnøye og motstand i første rekke - som også rett og riktig er - rettet seg mot følgene av de tiltak som har pågått og pågår for å få

norsk økonomi tilpasset EEC. Med andre ord: mot dyrtida vi er inne i. Det er også denne motstanden og begynnende kamp mot hardere vilkår, mindre lønn og en usikker tilværelse, som etterhvert med stadig større nødvendighet vil reise spørsmålet: kapitalisme eller sosialisme?

For Polens arbeiderklasse sto kan hende dette spørsmålet under desemberdagens spontane opprør klarere fram enn på mange år. De frukter som Polens arbeiderklasse skulle høste etter mange og lange års hardt slit i landets gjenreisnings- og oppbyggingsarbeid, fortæres i dag av det revisjonistiske toppskiktet innen stats- og partiapparatet, mens økte priser og skatter er hva som tildeles arbeiderklassen. Det har riktignok også tidligere vært en del kortvarige streiker og annen form for uro innen den revisjoniststyrte blokken, for det meste i Sovjetunionen. Disse tilløpene til kamp er

imidlertid øyeblikkelig og med massiv kraft blitt slått ned, og ikke kommet uten-verden særlig for øre. Men med de polske arbeidernes kamp i desember ble situasjonen en annen. Opprøret kom med en slik forløsende kraft og innbitthet at det hverken lot seg gjøre å slå ned umiddelbart eller dysses ned i taushet. Det var mange års oppdemmet bitterhet mot savn og urett, mot nedverdiggelse og slit som mindre og mindre kom sliterne til gode, som nå fikk sin utløsning. Spontaniteten, kraften og den store øyeblikkelige oppslutningen i opprøret viste en slik sann og riktig forakt for undertrykkernes lov og orden, at det ikke bare må ha ført til angst og uro langt inn i Kreml, men også til en del kalde føtter blant vestlige forsvarere av kapitalismen - dersom en i det minste skal tiltro dem et minimum av evne til analyse av den videre utvikling.

Den kampens ild som flammet opp i Polen vil ikke la seg slukke, selv om det foretas visse manipuleringer innen toppskiktene, om en Gomulka dyttes bak kulissene og en Edward Gierek fram. Ilden vil tvert imot spre seg som et uunngåelig resultat av de sterkt tilspissede og antagonistiske motsetningene mellom hersker og trell, mellom arbeid

og kapital - i Øst-Europa som ellers i verden.

Opprøret i Polen må betegnes som en stor seier for den polske arbeiderklassen, som i desemberdagene viste en solidaritet, kampånd og handlekraft som vi vel knapt har sett maken til på mange år. Store militær- og politistyrker ble satt inn i brutale forsøk på å slå ned de revolusjonære massene, og sosialimperialismens toppmenn i Kreml ga ordre til at sovjetiske troppstyrker skulle marsjere opp langs Polens grense.

Men det polske folket lot seg ikke kue. Streikene og demonstrasjonene fortsatte. Ved hele sin holdning, ved å sette sin egen revolusjonære vold mot undertrykkernes blodige framstøt lot arbeiderne den øst-europeiske kapitalmakten forstå at det var alvor.

At det var alvor, at det var en revolusjonær kamp, en kamp for maten og for en bedre tilværelse og derfor farlig for pamper og lakeier av alle størrelser og avskyggninger, ble ikke bare forstått i Øst-Europa, men langt inn i hjemlige avisredaksjoner og i NRK. Gråtekonene som under sosialimperialistenes okkupasjon av Tsjekkoslovakia i august 1968 daglig opptrådte i presse, radio og TV, ga denne gang ikke fra seg sa meget som et lite hulk. Grunnen er heller ikke

merkelig. Her kunne man ikke gråte over kunstnerens ufrihet eller tilsidesatte nyanser innen konkurrerende revisjonistgrupperinger. Her ble en fort klar over hva kampen sto om, og hva den var opptakten til. Her hadde undertrykte reist seg mot undertrykkerne, og selv en invasjon av sovjetiske troppestyrker hadde ikke kalt gråtekonene til arbeid.

Men de polske arbeidernes kamp er mer enn noe annet et bevis for at sosialimperialismens herredømme, i likhet med imperialismens, er kommet inn i en krise som uvegelig vil føre til dens undergang og til folkenes frigjøring. I skrivende stund er det ennå ikke kommet til noen såkalt "avklaring". Arbeiderne står fast på sine krav, streikene kan når som helst bryte ut. Revisjonistene har ikke maktet å opprette ro og orden.

"Under normale, fredelige forhold", sier Lenin, "utfører arbeideren sitt arbeid uten å kny, motsier ikke arbeidsgiveren eller diskuterer sine vilkår. Under en streik setter han fram sine krav med høy røst, han minner arbeidsgiverne om deres overgrep, han krever sin rett, han tenker ikke bare på seg

selv og sin lønn, han tenker på alle sine kamerater som har lagt ned arbeidet sammen med ham og som reiser seg for arbeidernes sak uten å frykte hva det kan koste. Det er ofte slik, at når det bryter ut en streik på en bedrift, følger det streiker på et stort antall andre fabrikker. Hvor stor moralsk betydning streiker har, ser man av den virkning de har på arbeiderne, når de ser at kamerater har opphørt å være slaver og - om enn bare for en kort tid - blitt mennesker på samme vis som de rike. Hver streik fører i sitt kjølvann tanker om sosialisme blant arbeiderne, tanker om hele arbeiderklassens kamp for å frigjøre seg fra kapitalens undertrykkelse." (V.I.Lenin, Collected Works, Bd.4, Moskva 1960, s.315.)

Årsaken til de polske arbeidernes opprør var den samme som utløste streiken i Kiruna, den samme som førte til streikene i Norge. Det var mange års passiv misnøye som med ett ble aktiv, mange års resignasjon og godtakelse som slo over i sin motsetning. Det var et avsetning. Det var et svar på de elendige forholdene folket har levet under, et svar på den usle godtgjørelse arbeiderne har fått for sin innsats, et svar på den forserte utbyttingspolitikken. Og denne politikken vil fortsette. Den

er den herskende klassens eksistensgrunnlag, dens livsbetingelse, og en forutsetning for lokale og sentrale pampers velstand og makt.

Derfor vil undertrykkerne aldri oppnå ro, uansett hvilke tiltak de treffer for å sikre utbyttingen, om den polske LO-sjefen byttes ut med en for systemet mer fordelaktig person, om en Aspengren - når den tid kommer - byttes ut med en mer tjenlig og ikke fullt så kompromittert person. Det kan gå en tid med såkalte "normale og fredelige"forhold. Men hele folket kan som kjent ikke lures hele tiden. Det finnes en grense. Når den er nådd er det slutt på roen og resignasjonen. Da fortøner ubehaget ved fortsatt å finne seg i tilværelsen seg større enn risikoen og uvissheten ved opp-

røret, ved å bryte lover og vedtekter for å tilkjempe seg det som med ett står som en soleklar og udiskutabel rett.

I Polen ble denne grensen nådd. Det samme skjedd på enkelte arbeidsplasser her hjemme. I framtiden vil utbyttingen også her hjemme sprengte kamprammen for de enkelte arbeidsplasser, og vil føre til revolusjonær massekamp. Det vil bringe det arbeidende folk både nederlag og seire, nye erfaringer og erkjennelser. Ut av dette vil også forståelsen for nødvendigheten av sosialismen vokse, og arbeiderklassen som helhet vil utvikle sine beste egenskaper. Derfor kan vi ved inngangen til det nye året ikke bare bringe ønsket om, men har fullt grunnlag for å slå fast at 1971 vil bli et godt kampår.

— «folket i alle land, massene som utgjør over 90 % av hele befolkningen, ønsker før eller senere revolusjon og vil støtte marxismen-leninismen. De vil ikke støtte revisjonismen. Selv om noen folk kan støtte revisjonismen for en viss tid, vil de til slutt kaste vrak på den. Litt etter litt vil de uunngåelig våkne opp. De vil uunngåelig bekjempe imperialismen og de reaksjonære i alle land. De vil uunngåelig bekjempe revisjonismen».

— MAO TSE-TUNG

Prisutviklingen under monopol- kapitalismen

Eva Berg

I en rekke historiske verker har Karl Marx på en klar og uttømmende måte forklart *hvorfor og hvordan* «enhver klassekamp er en politisk kamp». Grundigst og mest omfattende bekreftees dette gjennom marxismens økonomiske lære, hvor også borgerskapets falske myter om priser og lønninger så ettertrykkelig flenges i stykker.

Ingen arbeider er i dag i tvil om *hvem* som får bære byrdene av prisstigningen, og flere og flere blir etterhvert også klar over *hvem* som tjener på den. Dette vil da også etterhvert medføre at monopolkapitalen og dens forskjellige representanter i Arbeidsgiverforeningen, LO og de reformistiske og revisjonistiske partiene, ikke i samme grad vil lykkes i å kue arbeidsfolk ved å blåse liv i de gamle, velkjente myter som forteller at det er økningen av arbeidernes lønn som er hovedårsaken til prisstigningen. Hensikten er klar: både å gi arbeidsfolk skylden for at prisene stiger, og naturlig nok også det forkastelige ved «kravmentaliteten». Ønsket er å få fastslått den falske og resignerende konklusjon: «Det har ingen hensikt å slåss for høyere lønn, den blir bare spist opp av prisstigningen etterpå.» Og visserlig kan det se slik ut. Lønnsøkningen fra siste tariffoppgjør er allerede oppspist av prisstigningen. Men årsaken til dette ligger hverken hos arbeidsfolk eller i den illusoriske lønnsøkningen som ble gitt.

I dag er vi kommet inn i en periode hvor det mest dekkende og riktige navn er dyrtid. Slitet og presset på arbeidsplassene blir hardere – fortjenesten mindre. Det hele har sin bakgrunn i det kapitalistiske systems videreutvikling. Imperialismen krever ytterligere monopolisering; større enheter, kapitalen på færre hender – og mindre konkurranse. En slik utbygging krever igjen ytterligere kapital til storkonsernene – kapital som skal gi økt profitt og derved muligheter til å foreta den nødvendige strukturrasjonalisering, som igjen skal øke mulighetene til ytterligere monopolisering.

Den økte prisstigningen er et av framstøtene for å skaffe denne kapitalen. Det er monopolenes frammarsj og forberedelse til å få norsk økonomi tilpasset EEC-medlemskap, som arbeidsfolk nå får betale gjennom dyrtidsutviklingen.

Det kapitalistiske system har utviklet seg fra et frikonkurransemarked hvor mange små kapitaleiere konkurrerte og få store kapitalgrupper (monopoler), som behersker store deler av markedet. Med frikonkurransemarkedet kunne prisene, på grunn av konkurransen, like godt synke som stige. Dersom det var større etterspørsel etter en vare enn tilbud, øke prisen – var tilbudet større enn etterspørselen, sank den. I dag opplever en derimot sjelden at prisene synker, tvert imot økes de stadig vekk, noe som også er en naturlig utvikling i kapitalismen. Konkurransen har etterhvert medført at de små blir spist av de store, og kapitalen blir konsentrert på færre hender. Denne utviklingen har gjort de større kapitalgruppene klar over at konkurranse dem imellom neppe ville være effektiv og profittbringende. Ytterligere utbygging var derfor en naturlig utvikling: sammenlåing til enda større grupper, og avtaler for å regulere priser, marked og produksjonsøkning. Resultatet er at prisene ikke vil synke, selv om det egentlig er grunn til det (f.eks. ved økt produktivitet, ved større tilbud enn etterspørsel), fordi avgjørelsen helt og fullt ligger i hendene på monopolkapitalen som naturlig nok stadig vekk vil og må øke profitten. Men ved produktivitetsøkning og synkende etterspørsel kan derimot monopolkapitalen utsette prisøkningen for kortere tid, eksempelvis til arbeidernes velberettigede kamp for høyere lønn er avsluttet. Etter den kommer så prisøkningen, som så benyttes til å underbygge mytene om at det er lønnsøkningen som er skyld i prisstigningen. Situasjonen etter siste tariffoppgjør er nettopp et eksempel på dette.

for vietnam

Utgis av
Solidaritetskomiteen for
Vietnam,

Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

For kapitalen betyr økt monopolisering en maktmessig styrking. Effektiviteten øker, og dermed profitten. Når de nasjonale markedene er delt opp, går kapitalen over landegrensene og begynner en oppdeling av verden – og når dette stadium er nådd, må det til en omfordeling. Den andre verdenskrig var en slik omfordeling. Den engelske imperialismen måtte vike for den amerikanske, og etterhvert som de europeiske landene kom seg opp økonomisk, og hjemmemarkeder var oppdelt i midten av femtiårene, ble det klart for den europeiske monopolkapitalen at det var meget vanskelig å konkurrere med den amerikanske – både på hjemmebane og i andre deler av verden. En styrking av den europeiske monopolkapitalen kunne bare skje gjennom ytterligere monopolisering, hvilket krevde at de ennå eksisterende »grensehindringer» mellom de europeiske land ble fjernet. Tanken om et samlet Europa ble så lansert – og i 1957 ble EEC dannet av Frankrike, Italia, Vest-Tyskland, Belgia, Nederland og Luxembourg. Det gjaldt nå for monopolkapitalen i disse landene å styrke sin egen stilling – før fellesmarkedet ble utvidet – og på kortere sikt måtte det derfor settes visse »grenser» for annen europeisk monopolkapitals inntreden (eks. Storbritannia). På lengre sikt var det derimot klart at det måtte utvidelse til for å styrke monopolenes maktstilling, og i dag pågår nettopp slike forhandlinger – også for norsk medlemskap.

Monopoliseringen i Norge har da også økt voldsomt de senere årene. Allerede i 1953 var denne utviklingen kommet så langt av 4 prosent av industribedriftene hadde 60 prosent av all kapital. Tydeligst har kanskje monopoliseringstendensen vist seg innen bank- og forsikringsvesenet. Storbankene sluker de mindre i tur og orden, og allerede i 1960 forfalt 3 storbanker omlag 50 prosent av de private aksjebankenes samlede forvaltningskapital.

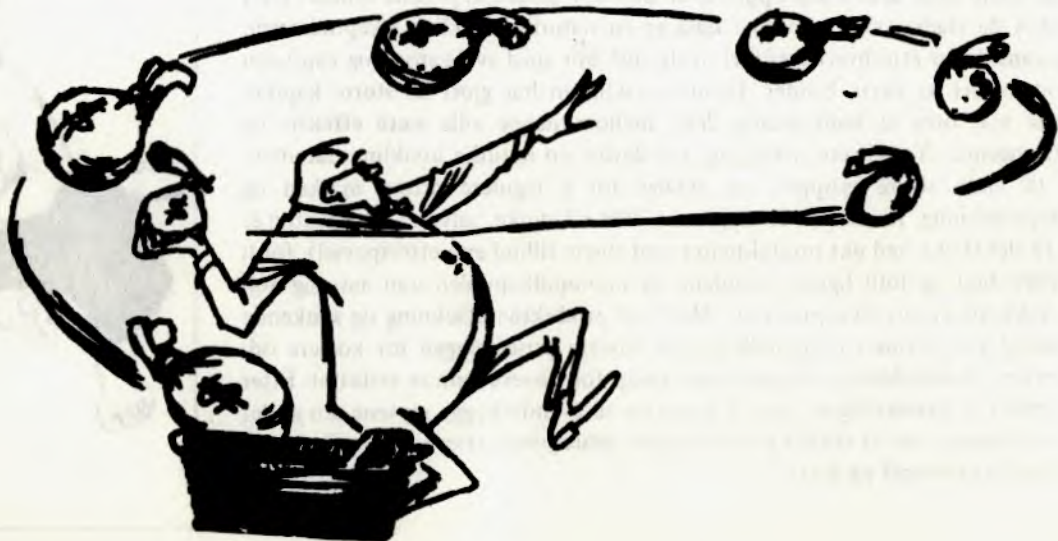
Situasjonen for norsk monopolkapital i dag, er at den har nådd fasen der EEC-medlemskap er en forutsetning for en videre utvikling – for rask og lønnsom ekspansjon. Uten EEC-medlemskap ville nemlig den norske monopolkapitalen svekkes betraktelig, fordi den bare kunne ekspandere ved å sluke mindre norske bedrifter. Monopoliseringstakten ville reduseres, og dermed profitten.

Kort oppsummert kan en slå fast at monopoliseringen medfører økte priser og atskillig verre levevilkår for arbeidsfolk. I EEC vil prisstigningen bli enda verre for arbeidsfolk, på grunn av enda høyere grad av monopolisering. Men monopoliseringen er en nødvendig videreutvikling for det kapitalistiske system, som bygger på utbytting og undertrykkelse – og som på grunn av sin natur vil ture stadig hardere fram. Derfor er det også bare arbeiderklassens maktovertagelse som kan gjøre slutt på forverringen av dens levevilkår.

Det er alene ved å knuse monopolkapitalen og dens statsmakt og opprette sin egen, proletariats revolusjonære diktatur, at arbeiderklassen for alltid kan sikre en utvikling i pakt med folkets grunnleggende interesser. Men på kortere sikt kan vi slå tilbake monopolkapitalens frammarsj, få gjennomført prisstopp og bedret våre lønns- og levevilkår ved enhetlig og kraftig kamp.

Initiativet i denne kampen er allerede tatt i og med dannelsen av arbeiderkomiteer mot dyrtid og EEC.

Ingen fred uten rett- ferd for Palestina!

Fem latin-amerikanske land danner anti-imperialistisk fellesmarked

Fem latinamerikanske stater, Chile, Peru, Bolivia, Ecuador og Colombia har sluttet (i mai 1969) en samarbeidsavtale som er kalt Andes-pakten, etter den mektige fjellkjeden Andes som strekker seg gjennom alle fem land. Det er en klart anti-imperialistisk pakt, og nylig kom de fem parter fram til en overenskomst om felles restriksjoner mot utenlandsk kapital og bl.a. gradvis avskaffelse av tollavgifter innen paktområdet og opprettelse av et fellesmarked. Her dreier det seg om et fellesmarked med sikte på å forsvare de nasjonale interesser mot utenlandsk dominans. Altså stikk motsatt EEC som vil bryte ned nasjonalstatene, fordi finansoligarkiet og stormonopolene krever fritt armslag til utbytting av en europeisk "storregion".

Men nå tilbake til Andes-pakten, og vi skal spesielt se på de avtaler som ble fattet på en utenriksminister-konferanse i Lima, hovedstaden i Peru, 14. - 31. desember 1970, ifølge det kinesiske telegrambyrået Hsinhua. Fellesavtalen om utenlandsk kapital slår bl.a. fast at utenlandske selskaper kan trekke ut av et land høyst 14 prosent av totalprofitten hvert år. Videre er det ikke tillatt for utenlandsk kapital å investere i bedrifter som i dag er i stand til å dekke behovet og heller ikke kjøpe aksjer som er på innenlandske investorers hender. Utenlandsk investering er forbudt i forsikringsselskaper, forretningsbanker, transport, forlagsvirksomhet, radio- og TV-stasjoner, aviser og ukepresse, og foretak som omsetter innenlandske produkter.

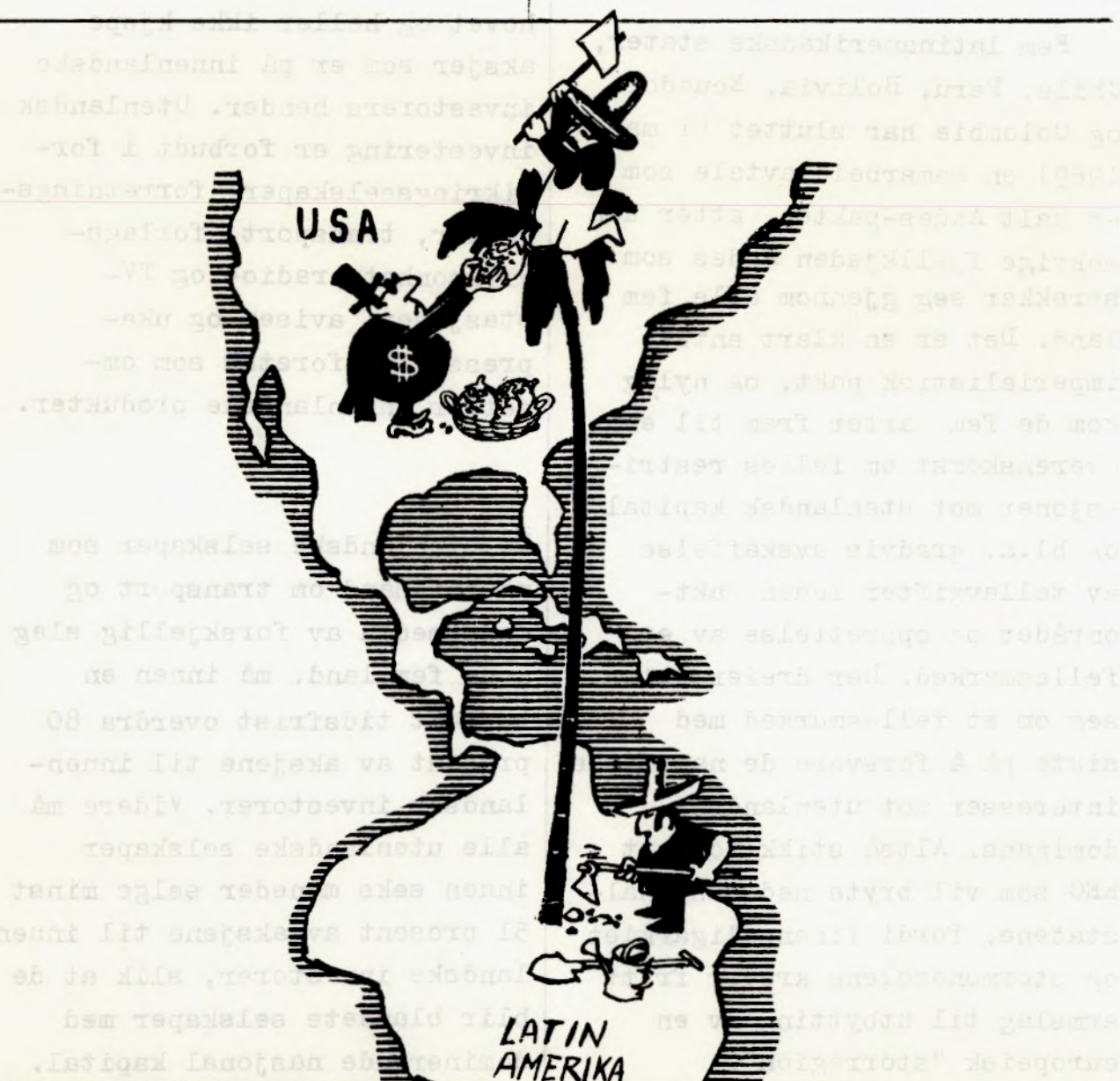
De utenlandske selskaper som nå har hånd om transport og massemedia av forskjellig slag i de fem land, må innen en bestemt tidsfrist overdra 80 prosent av aksjene til innenlandske investorer. Videre må alle utenlandske selskaper innen seks måneder selge minst 51 prosent av aksjene til innenlandske investorer, slik at de blir blandete selskaper med dominerende nasjonal kapital.

At det er amerikansk monopol-kapital disse bestemmelsene i første rekke er rettet mot, er nesten unødvendig å presisere. En Reuter-melding 13.desember opplyste at de utenlandske investeringer i Andes-paktens fem land i 1969 beløp seg til 3,3 milliarder dollar, og av dette sto USA for over 2,4 milliarder dollar. Det vil si over to tredjedeler av den totale utenlandske investering.

Lima-konferansen vedtok også en plan for felles industri-

utvikling med sikte på å redusere importen av industrivarer. Samtidig skal alle varer produsert med et lands kapital eller med felles kapital kunne sirkulere tollfritt innen de fem lands fellesmarked. Lima-deklarasjonen slår videre fast ethvert lands rett til fri utnyttelse av egne ressurser og til "å motsette seg alle former for utenlandsk politisk og økonomisk intervensjon og press."

R.H.

Bresjnev- regimet åpner Sibir for japansk monopolkapital

Vi bringer her et utdrag av en artikkel av den japanske journalisten Ichihei Sugiyama der han behandler den farlige gjenreise av Japans monopolkapitalisme som finner sted i dag, med støtte fra USA-imperialismen og den sovjetiske sosial-imperialismen. Bresjnev-regimets bidrag her er at det har slått dørene opp på vid vegg for de japanske monopoler til Sibirs kolossale råvare-ressurser.

For japansk monopolkapitalisme vil 1970 bli stående som året da den, under USA-imperialismens ledelse, begynte å spille en ny rolle i Asia. Ifølge statsminister Satos uttalelse, like etter møtet med Nixon i november 1969, går denne nye rolle ut på «å bringe stabilitet til Asia» og «skape en ny orden». Altså skal ikke Japan lenger være en kontrahent som bidrar til å tilfredsstille USA-imperialismens behov, men en «partner» som virker som den samme imperialismens agent.

Årsaken til denne «forfremmelse» er den japanske monopolkapitals sterke stilling i dag. Helt siden slutten av den annen verdenskrig har dens vekstrate vært usedvanlig høy. Av de kapitalistiske land ligger Japan i dag med hensyn til vekstrate i bruttonasjonalprodukt nest etter USA. De japanske monopolkapitalister skryter av at de vil øke «hjelpen» til en del asiatiske land, dvs. investeringer og utbytting av de samme land, fra de 500 millioner den er i dag til en milliard dollar i 1972.

Et meget viktig trekk i den japanske monopolkapitalisme, sier Sugiyama, er at den er bygget opp av USA-imperialismen i den hensikt å gjøre Japan til «en barriere mot kommunismen». Før vi går videre om den økonomiske utviklingen, skal vi derfor ta med noen fakta om den militære stilling.

»På det militære området har USA-imperialismen fullstendig kontroll over Japan. I selve Japan er det 145 amerikanske baser med en samlet styrke på 40 000 mann og på Okinawa 120 baser med 45 000 mann. Den japanske regjering måtte en gang åpent innrømme at de japanske såkalte selvforsvars-styrker også praktisk talt står under amerikansk kommando. Disse styrker, dvs. den japanske monopolkapitals væpnede makt, er på 250 000 mann. Det vil si 80 prosent av den styrke den gamle japanske imperialisme rådde over da den i 1931 gikk til angrep på Kina, men styrkenes ildkraft er i dag selvfølgelig langt større.»

I vest hører vi ustanselig om Japans veldige industrielle utvikling, men Sugiyama kan også fortelle om svakheten hos den japanske industrimakt.

»Den japanske monopolkapitalisme kan synes fryktingytende, når en bare ser på vekstrater, produksjon osv. Men i virkeligheten er den så svak at den er helt avhengig av USA-imperialismen for å overleve. Økonomisk ligger dens dødelige svakhet i at den så å si fullstendig er avhengig av importerte råstoffer og olje for å holde industrien i gang. Det er sagt at hvis oljestrømmen fra Midt-Østen ble blokkert i Malakka-stredet, ville de japanske nøkkelindustrier stoppe opp før det var gått en måned. Skorten på råvarer, innskrenkede markeder både hjemme og ute har ført japansk økonomi inn i alskens motsigelser og vanskeligheter. Når så en kriseherjet USA-imperialisme eksporterer sine egne vanskeligheter til Japan, blir klimaet for de japanske reaksjonære stadig barskere.»

Etter å ha herjet rundt i mange land i Asia, Afrika og Latin-Amerika etter råvarer, har de japanske monopolherrer i dag kastet sine griske øyne på Sibir, forteller Sugiyama og fortsetter:

Gi penger til FNL!

FRICJORINGSFONDET
nr 20 50 32

Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

»Nagano Sigeo, president for det japanske handelskammer og også president i det nye kjempemonopolet Nippon Steel Corporation, uttalte nylig: — Alle naturressurser som trengs for Japans økonomiske utvikling ligger urørte under jorda i Sibir. Å fremme det japansk-sovjetiske økonomiske samarbeid, med utnyttning av Sibir som akse, er den viktigste oppgave for japansk økonomi i 1970-årene.»

De japanske reaksjonære gjør i dag sitt ytterste for å realisere sine ærgjerrige ambisjoner om å utvide sitt hegemoni i Asia og Afrika — ved hjelp av sin militære overlegenhet og ivrig oppmuntret av USA-imperialismen. De afro-asiatiske folk, særlig folkene i Sørøst-Asia, er i dag direkte truet av japansk militarisme.

Men både i og utenfor Japan vokser folkenes kamp mot den japanske militarisme seg stadig sterkere. De grusomme forbrytelser som under den annen verdenskrig ble begått av den japanske imperialismen, har de asiatiske folk ennå i friskt minne. De vil aldri tillate en gjenreise av det japanske reaksjonære herreveldet. I mange asiatiske land reiser det seg stadig skarpere advarsler mot de japanske reaksjonære, fordi de asiatiske folk vet, av bitter erfaring fra 30 år tilbake, hva det betyr å komme under dette reaksjonære åk.

*Bresjnev-revisjonistene logrer —
for japansk »Drang nach Sibir».*

Men underlig nok later det til at de sovjetiske revisjonistledere ser en rosenrød framtid i japanske monopolherrer »Drang nach Sibir». Se f. eks. et avsnitt i artikkelen »Vår nabo Japan» i sovjetisk tidsskriftet Ny Tid (nr. 36, 1969) som lyder: »Når en av toppmagnatene i japansk industri behager å uttale offentlig at han er takknemlig for de voksende kontakter med Sovjetunionen, viser det hvor dypt ideen om fredelig sameksistens har trengt ned, selv i et miljø som den japanske forretningsverden». De samme »toppmagnatene i japansk industri» får seg nok en god latter når de ser sine lumske hensikter i Sibir av de revisjonistiske sovjetlederne bli lagt ut som »fredelig sameksistens».

Sovjetlederne har slått dørene opp på vid vegg til Sibir for de japanske kapitalistene, fordi sovjetlederne har lidd katastrofalt nederlag i sin økonomiske konstruksjon. Derfor strekker de tiggende hendene mot de japanske industrimagnatene etter penger og kapital, i bytte for sine uendelige skogområder, jordgass, malm- og koppergruver osv. De ber japanske monopolherrer om å bygge en havn i Wrangel-bukta og har gitt det japanske luftfartsselskap (Japan Air Lines) fritt leide til å krysse tvers over hele Sovjetunionens territorium på sine ruter mot vest (London og Paris).

Sovjetlederne har søkt om å bli medlem i Den asiatiske utviklingsbanken — i hvilken hensikt? For å kunne trekke lån fra banken og delta i den imperialistiske investering og utbytting i asiatiske land? Sovjetlederne søker med iver å lære av de japanske kapitalistene slike ting som bedriftsledelse og øking av produktiviteten. Alt sammen mønster de japanske monopolherrene har hentet i USA den gang de begynte sin ekspansjon og intensiverte utbyttingen av de japanske arbeidere.

Det er åpenbart at denne sovjetledernes intime kontakt og servilitet er den reelle kjerne i deres forhold til japansk monopolkapitalisme. Mens deres »angrep» på og »kritikk» mot japanske reaksjonære er et narrespill for å bedra folkene.

Gromyko, Sovjetunionens utenriksminister, ga nøkkelen til forståelse av sovjetledernes virkelige hensikter da han uttalte: »Den meningsforskjell som forekommer i enkelte internasjonale spørsmål, blir i høy grad oppveid av den faktor som tjener til å bringe våre to land (Sovjetunionen og Japan) sammen — deres interesse for fred, framfor alt fred i Asia og Stillehavet». De revisjonistiske sovjetledernes intime kontakt med og servilitet overfor de japanske monopolherrer og reaksjonære er en naturlig konsekvens av sovjetrevisjonismens allianse med USA-imperialismen.

Sovjetunionens aktive deltagelse i verdensutstillingen i Osaka, »Expo '70», i »full enighet med dens motto» var ingen tilfeldighet. Alt dette er bare et bevis på Bresjnev-revisjonistkikkens villighet til å opptrappe sin hemmelige allianse med de japanske reaksjonære og USA-imperialismen. De har til hensikt å gjøre bruk av denne alliansen i sin sosial-imperialistiske politikk for herredømme over og utbytting av Asia.

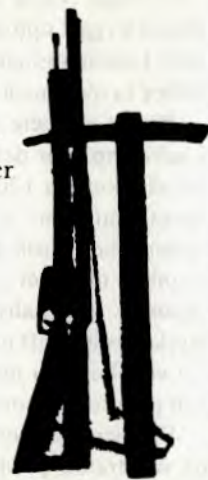
Her står den sovjetiske sosial-imperialismen i diametral motsetning til de asiatiske folk som kjemper for frihet og uavhengighet, og den går i villskap mot

**VENNSKAPSSAMBANDET
NORGE — ALBANIA**

Opplysnings-
materiell —
bøker, film,
lysbilder

Foredrags-
holdere

Studieturer
hver sommer

ADRESSE:
POSTBOKS 12
3490 KLOKKARSTUA

Folkerepublikken Kina, som blokkerer veien for sosial-imperialismen.

Men samme hva den lumske sammensvergelse mellom USA-imperialismen, den japanske monopolkapitalismen og den sovjetiske sosial-imperialisme forsøker seg på av triks og intriger, provokasjoner og aggresjon i Asia, er de dømt til fullstendig nederlag. De asiatiske folk, i nær enhet med folkene i hele verden, er besluttet på å føre sin revolusjon fram til endelig seier og drive USA-imperialismen, sovjet-revisjonismen og de japanske reaksjonære i grava.

Hvis de monopolkapitalistiske gruppene i USA framturer i å forsterke sin aggresjons- og krigspolitik, vil den dag uunngåelig komme da verdens folk vil henge dem. Den samme skjebne venter USAs medskyldige.

Mao Tsetung

KRAMPETREKNINGER – BOKSTAVELIG TALT.

På NKP's sentralstyremøte 5. september framførte gamle, trette menn et selsomt skuespill. Under Esther Bergeruds innlegg demonstrerte flertallet sin forakt for marxist-leninister ved å reise seg, skrape med stoler, smelle i dører og føre høylydte samtaler seg imellom, alt mens de lydelig klirret med ølflaskene.

Bare 8 representanter satt rolig.

Opptrinnet minnet sterkt om en gutteklasse som prøver å få

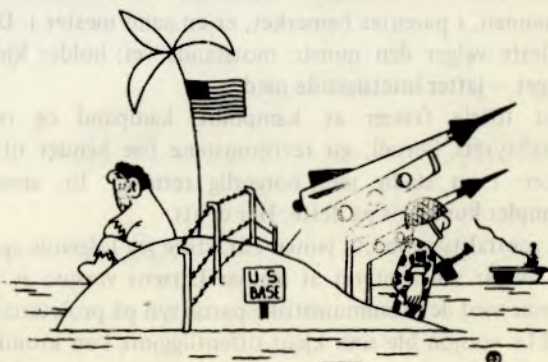
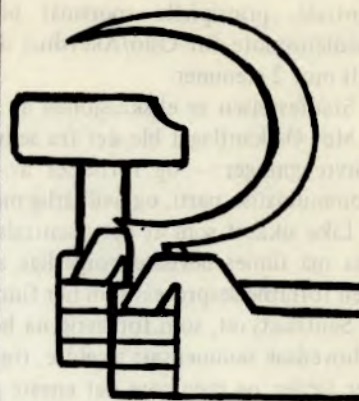
gjort så mange streker som mulig før læreren kommer inn. Det var i grunnen bare papirflyene som manglet.

Hensikten var åpenbar. Det gjaldt å få forstyrret Esther Bergerud så meget at hun skulle miste tråden i sitt innlegg. Men det sterke skjær av ufrivillig komikk som opptrinnet hadde, ødela enhver tilsiktet hensikt. Alene det å se disse eldre, astadige menn som ellers tar seg selv meget høytidelig, og utad opptrer med stor pondus, gjøre desperate forsøk på å framføre en meget ungdommelig utfoldelsestrang, var et syn som kunne få enhver til å briste i latter.

Men det komiske og tragiske går ofte hånd i hånd, og det tragiske var demonstrasjonen av forakt for kommunistisk møtedisiplin, framført av menn som er valgt til å lede NKP. Hele opptrinnet berettiger konklusjonen: Dette var revisjonistiske krampetrekninger – bokstavelig talt.

ML- FRONT I NKP

Bidrag sendes til:
Kampfondet,
RØDE FANE,
postboks 2863 KAMPEN,
Oslo 5.
Postgiro 206842.
Merk talongen: Kampfondet.

Esther Bergerud :

FRED ER DET BESTE, EI AT MAN NOGET VIL!

(Fritt etter Bjørnson)

Klassekampen tilspisses og skjerpes. Imperialismen, hvis høyborg er USA, er i sin siste, desperate, forråtnende og døende fase, hvor den øker undertrykkelsen og terroren mot verdens folk. Sovjetunionen, for vel 50 år siden opprettet som en arbeider- og bondestat, som var et bolverk mot imperialismen, har i dag degenerert under revisjonistenes ledelse. For første gang har revisjonismen fått statsmakt – og går i full forståelse med USA-imperialismen inn for å løse verdens politiske og økonomiske spørsmål seg i mellom, over hodet på verdens folk, og ut fra sin felles globale strategi om »innflytelsessfærer».

Men undertrykkelse avler motstand, og over hele verden vokser frigjøringsbevegelsene både i styrke og omfang. En avgjørende forutsetning for at folket skal lykkes i sin kamp, er imidlertid at det finnes et revolusjonært kommunistisk parti som samordner og leder folkets kamp. Gjennom det nasjonale borgerskap har imperialismen liten eller ingen mulighet til direkte å influere på det kommunistiske parti. Sovjetrevisjonismen har derimot det, gjennom sine tradisjonelt gode kontakter med de kommunistiske (i dag hovedsakelig revisjonistiske) partier.

Revisjonismen har sin kilde i borgelig tenkning, og mellom den borgerlige og proletære tenkning finnes det ingen mellomting, sier Lenin. Når den proletære tenkning går ut av partiet, kommer den borgerlige tenkning inn.

Dette er hva som er skjedd i vårt partis ledelse, og det er på denne bakgrunn en må vurdere de siste hendelser i partiet: eksklusjonen av de 27 kameratene i Østkantlaget, suspensjonen av undertegnede fra sentralstyret – og før dette eksklusjonen av Egil Engeland i Kristiansand S., og utkastelsen av Frihetens revolusjonære journalister.

Sentralstyrets behandling av de 27 kameratene i Østkantlaget og undertegnede, var en farse fra ende til annen. Alle forsøk på å få en politisk diskusjon om sentrale, prinsipielle spørsmål ble avfeid. Et forslag om å innkalle felles medlemsmøte for Oslo/Akershus distrikt, for å diskutere sakens politiske sider, falt mot 2 stemmer.

Stadfestelsen av eksklusjonen av de 27 kameratene ble vedtatt mot 2 stemmer.

Mot Østkantlaget ble det fra sekretariatets side presentert et nettverk av løgner, forvrengninger – og fortellinger av fakta. En skulle ikke tro slikt var mulig i et kommunistisk parti, og uvilkårlig må en spørre: er dette kommunister?

Like sikkert som at det i sentralstyret sitter kommunister, like sikkert er det at der må finnes bevisste borgerlige agenter. Noen annen forklaring finnes ikke på den forråtnelsesprosess som her finner sted.

Sentralstyret, som for øvrig nå består utelukkende av det såkalt sterke kjønn, er i hovedsak sammensatt av eldre, trette menn som ikke orker så meget kamp – som ser freden og roen som det eneste gode, eller for å si det med en omskrivning av Bjørnson: **Fred er det beste, ei at man noget vil!**

Alle i sentralstyret har ved selvsyn kunnet konstatere at andre meninger enn Reidar Larsens automatisk medfører en formidabel overhøving, som parti-formannen, i parentes bemerkt, er en sann mester i. Dette har da også ført til at de fleste velger den minste motstands vei: holder kjeft, eller hvis de føler seg tvunget – jatter intetsigende med.

Det totale fravær av kampmot, kampånd og revolusjonær årvåkenhet i sentralstyrets flertall, gir revisjonistene frie hender til å turnere partiet som de ønsker: i en stadig mer borgerlig retning! En anseelig mengde av groteske eksempler kunne gis på dette. Her er ett:

På sentralstyremøtet i januar i år, stilte jeg følgende spørsmål til sentralstyret:

– Mener sentralstyret at Reidar Larsens versjon av proletariatets diktatur er i samsvar med det kommunistiske partis syn på proletariatets diktatur?

RTLs versjon ble som kjent offentliggjort i en kronikk i Friheten i april 1966, hvor det bl. a. het: »I vårt program erklæres det at NKP 'ser en parlamentarisk,

RØDE FANE

**ønsker
sine lesere
et godt
og fram-
gangsrikt
nytt år!**

sosialistisk republikk som en historisk naturlig statsform i vårt land'. Det framgår også, selv om det ikke sies med rene ord, at vi forutsetter et Storting med forskjellige partier representert etter deres tilslutning i folket.»

»Vi må etter min mening konsekvent bekjenne oss til vårt parlamentariske demokratis anerkjente spilleregler så lenge vi i Norge har slike forhold at også sosialismens motstandere holder seg til disse reglene.»

Fra sentralstyret fikk jeg imidlertid intet svar på spørsmålet. Ikke før var det stilt, før Løvlien reiste seg og foreslo spørsmålet avvist som sentralstyret uvedkommende, hvilket ble kontant og øyeblikkelig vedtatt — fulgt av lettet sukkning. Dette var helt tydelig et høyst ubehagelig spørsmål å svare på for revisjonistene, og »fredens menn» i sentralstyret sa sin vane tro heller ingen ting.

Andre eksempler på utglidning i borgerlig retning er: Nedleggelsen av arbeidet i Kampanjen Norge ut av NATO. Tilslutningen til Sovjetunionens og USAs planer om kollektive »sikkerhetssystemer» både i Europa og Asia. Den fullstendige avvisningen av samarbeid med SUF(m-l). Utelukkelsen av leninismen i arbeidsprogrammet, osv. osv.

I alle disse spørsmål har »fredens menn» i sentralstyret ikke så meget som løftet lillefingeren, enn si opplatt sin munn, men har latt borgerskapets agenter få anledning til å ture fram som de har ønsket.

Enkelte partikamerater hevder så at MLFs medlemmer er årsaken til ufreden og uroen i partiet. Men dersom disse med dette mener at bevisste kommunister skulle praktisere den samme »fred» som »fredens menn» i sentralstyret, nemlig: lukke øynene for borgerskapets overtagelse av vårt parti, da kan svaret bare være at den slags fred kan kommunister ikke være med på. Det betyr gravens fred for det kommunistiske parti.

En må tilegne seg den marxistiske teorien og lære å anvende den, en må tilegne seg den nettopp for å anvende den.

— Mao Tsetung.

Opportunistene var ikke ferdig med å skryte av den »sosiale freden» og av at det ikke er nødvendig med revolusjoner når en har »demokrati», da det åpnet seg en ny kilde til de viktigste verdensomveltninger i Asia. Den russiske revolusjon ble fulgt av den tyrkiske, den persiske og den kinesiske. Vi lever nå nettopp i en tid med slike stormer og deres »tilbakevirkning» på Europa. Hvordan det enn kommer til å gå med den store kinesiske revolusjon, som ymse »siviliserte» hyener nå flekker tenner mot — så er det ingen makt i verden som kan gjenopprette det gamle livegenskapssystemet i Asia eller tilintetgjøre den heroiske demokratiske ånd hos folkemassene i de asiatiske og halvasiatiske land.

Noen mennesker som ikke er tilstrekkelig oppmerksom på betingelsene for forberedelse og utvikling av massekampen, er blitt brakt til fortvilelse og anarkisme av den lange utsettelsen med den avgjørende kamp mot kapitalismen i Europa. Vi ser nå hvor kortsynt og feig den anarkistiske fortvilelsen er.

Det at Asias 800 millioner er kommet med i kampen for de samme idealer som Europa, er ingen grunn til fortvilelse, men til mot og fortrosthing.

De asiatiske revolusjonene har vist oss den samme karakterløshet og usselhet hos liberalismen, den samme tydelige avgrensning mellom proletariatet og alle slags borgerskap. Den som etter erfaringene både fra Europa og Asia taler om ikke-klassemessig politikk og ikke-klassemessig sosialisme, han er simpelthen verd å bli satt i et bur og vist fram som en annen australsk kenguru.

Lenin — (Pravda, 1. mars 1913)

private banaliteter

SVEN BERG

I høstflommen av litterært rusk og rask fra forlagene dukket det også opp en lyrikk-samling med tittelen "Vi er mange". Denne tittelen sikter ikke til at det er mange lyrikere, men at det er mange som er av samme mening og står sammen med forfatteren, mange som er interessert i litteratur som angår dem fordi den handler om dem selv og deres samfunns-messige situasjon; at det kort sagt er mange arbeidsfolk. Boka fikk meget lovende omtale i numrene 11 og 12 -70 av Klassekampen, hvor den bl.a. ble betegnet som "den første diktsamlinga som har interesse for arbeidsfolk på lenge". Forfatteren heter Stig Holmås og har tidligere deltatt i en "gruppebok", "Åtte fra Bergen", i serien Paxlyrikk.

Samlingen består av 40 dikt, hvorav 14 kan ansees som vel-menende, sosialistisk inspi-rerte innlegg i klassekampen. Resten er det vanlige oppkoket av den vanlige blandingen fra årets, fjorårets og tidligere års lyrikksamlinger: anstrengte

og uvesentlige hjertesukk, selv-opptatthet og sentimentalitet, framført i mer eller mindre for-underlige ordkonstellasjoner - og som i all sin uklarhet like-vel klart kjennetegner tomheten og forfallet i den borgerlige kultur. Her kan man finne ve-modige minner om ung forelskelse og hytteturer for en del år siden, slik at man forstår at forfatteren også har en polit-isk ubevisst fortid. Og her får leseren vite at

Stina er rar.

Hun kan ikke,
vil ikke.

Men hun har lyst.

Eller det blir opplyst at Ulrik er en kjekk gutt som sier jøss og er likt av alle, har brun-genser og lyse barter, mao-merke og tobakkspung. Eller man får et glimt av forfatterens problemer og vilje til sjølkritikk i følg-ende "Oslo-notat":

I kveld tisset jeg i vasken.

Jeg er et svært renselig menne-ske, og

det skal ikke gjenta seg.

Både dette siste diktet og det om Stina er her sitert i sin helhet - det er altså ikke snakk om bruddstykker eller be-gynnelse. Det samme er til-fellet når det gjelder gjenfor-tellingen av diktet om Ulrik - det inneholder faktisk ikke noe mer. Og det samme gjelder føl-gende opprørske og truende meningsytring, framført på eng-

elsk for riktig å skape assosiasjoner:

Åpent brev fra Bergen til
Asbjørn Bryn

If you're looking for trouble,
you've come to the right
place.

En sitter i det hele tatt
like uberørt - og like klok - som
etter å ha vært igjennom en sam-
ling av for eks. Jan Erik Vold,
Dag Solstad, Einar Økland eller
en hvilken som helst småborgerlig
skribents private utredninger. Og
da hjelper det lite om disse ut-
redningene fra forfatterens side
oppfattes som både småpussige og
ikke helt uvesentlige.

Det samme kan stort sett sies
om de 14 "arbeiderdiktene". De er
nok velmenende, men inneholder
ingen oppfordring til kamp, lite
bitterhet som virker ekte, lite
hat - fordi de ikke inneholder
noen skildring av arbeidsfolks
kår, ingen avdekking av deres
bitre, nedverdiggende, daglige
virkelighet. Det kunstneriske re-
sultat som er kommet ut av for-
fatterens møter og samvær med
arbeidere, er i hovedsak over-
flatiske selvfølgeligheter som

Det er sant at
norske arbeidsfolk har fjern-
syn.

Men det de ser er ikke vesent-
lig.

Men det de hører er ikke sant.

Det finnes rett nok et og annet
lyspunkt, som ikke bare virker
som lettvinde klisjeer. I "Streike-
vakt" forekommer noen slike:

femten karer med
hendene i bukselommene
fast bestemt
på at
her slipper ingen
forræder forbi

- - -

du med den blå jakken på kon-
toret der
gå ned og fortell
disse karene at
det ikke finnes klasseskille
i norge

hør hva de da sier

- - -

Men for det meste virker det
uopplevd, nærmest pliktskyldigst
skrevet, og ikke minst intet-
sigende, som for eks. diktet
"Sjaueren":

"Han er grå ved tinningene,
taus. Men når han snakker,/ er
stemmen klar og stø./ Noen for-
teller meg at han var heimefronts-/
mann under krigen. - - -

I lunsj-pausen snakker han om
lønnsoppgjøret./ 'Vansker er til
for å overvinne,' sier han."

Og det kan jo både Aspengren
og Selvig nikke anerkjennende til.

Nå har skjønnlitterære ytringer
om arbeiderklassens forhold lenge
vært mangelvare. Det er muligens
det som har fått en avis som
Klassekampen til å oppfordre
leserne til å skaffe seg den,
og hevde at tross svakhetene

"blir hovedsida at den er god". Men god er den som sagt ikke. I likhet med så godt som samtlige av de senere års øvrige kunstneriske ytringer føyer den seg bare til den lange rekken av beviser på at det snart ikke engang er skallet igjen av den borgerlige kultur.

Hva kan det så komme av at en som hevder å stå på arbeiderklassens side i klassekampen offentliggjør en slik samling av - for lavt regnet 2/3 vedkommende - private banaliteter, som i innholdsløshet og mangel på almen interesse ikke står noe tilbake for Jan Erik Vold med fleres produkter?

En av årsakene er utvilsomt at Stig Holmås - vurdert etter de foreliggende resultatene - ikke har noe særlig å fortelle om samfunnet og menneskene, at hans oppfatning av hvordan kunst skal være og virke er så influert av tomheten og oppløsningstendensen i borgerlig kultur og dens toneangivende kunstneriske krampetrekninger, at han ikke kan annet enn å følge dens metodikk. Dermed blir han nærmest ute av stand til å se det han sikkert gjerne vil skrive om, og heller ikke i særlig stand til å uttrykke det han måtte se. I likhet med andre yngre forfattere som føler seg tiltrukket av sosialismen og som har følt kravet om å være med på å skape kunst for arbeiderklassen, har han slik kommet i

den for en skribent så sørgelige situasjonen: at han egentlig ikke har noe å skrive om.

Den beste pekepinn i så måte leverer Stig Holmås selv ved å la trykke en innrømmelse om et mislykket forsøk på et dikt om Kiruna-streiken, hvor han sier at han rett og slett ikke fikk det til, men anser saken så viktig at han oppfordrer leserne til å ta for seg en artikkel om emnet i Klassekampen.

Han fikk det ikke til. Så skriver han i stedet om det han har å skrive om, det som er sett og opplevd og som dessuten har den fordel at det lett kan uttrykkes ved hjelp av rådende stil og form: han har pisset på vasken, han har erkjent at den første ungdomstida er ugjenkallelig forbi, og han har møtt en arbeider som hadde skinnlue med øreklafter og som sa "tidlig oppe, kamerat?"

At han forsøker å skrive om det han har opplevd og kjenner til, kan ingen bebreide ham. Men når en ikke makter å få noe mer ut av sine opplevelser og smule kjennskap til tilværelsen enn Stig Holmås har gjort - ja, da blir det ikke stort å skrive om, og da har det ikke særlig interesse for andre enn forfatteren selv og kanskje hans likestilte. Og det bidrar heller ikke til å skape noen kunst for arbeiderklassen annet enn som anti-eksempel - og dem er det etter hvert blitt nokså mange av.

Men det vil bli enda flere. Det en kan slå fast i og med utgivelsen av Stig Holmås' bok er at forlaget har forstått at det igjen er i ferd med å oppstå en gruppering som vil være avtakere av ting som smaker av arbeiderdiktning. Etterhvert som klassekampen skjerpes og arbeiderklassens styrke vokser, vil også antallet skribenter som føler seg tiltrukket av sosialismen og gjerne vil gi uttrykk for det, vokse. Det vil føre til en god del avfall, en god del spekulasjoner, som alltid når det foregår en sterk bevegelse og utvikling. Men det vil også føre til kunst som ved å beskjeftige seg med mer vesentlige problemer - og dermed få et vesentligere innhold - vil bidra til den titt omtalte og lenge ventede "fornyelsen", og bli et

viktig ledd i den revolusjonære omdannelsen av samfunnet. Under denne prosessen kan vi imidlertid vente oss en god del bidrag som både vil påberope seg og bli utropt til å være Rudolf Nilsens etterfølgere og arvtakere. Men la oss håpe at forlagene og borgerpressen for framtiden selv får besørge reklamen for de mer spekulative produktene, og at marxist-leninistiske publikasjoner tar seg i vare for å bringe falske, "kameratslige" anmeldelser.

Stig Holmås:

"Vi er mange"

Dikt. Kr. 16,50

Gyldendal.

Brecht :

Litteraturen vil blive gennemforsket

1

De, der er anbragt på stole af guld for at skrive,
vil blive spurgt ud om hine, der
vævede deres klæder.
Ikke efter deres ophøjede tanker
vil deres bøger blive ransaget, men
en eller anden vilkårlig sætning, som lader slutte
noget om en egenskab hos dem, der vævede klæder,
vil blive læst med opmærksomhed, for her
kan der være tale om træk
hos de berørte aner.

Hele litteraturer
skrevet i udsøgte vendinger
vil blive gennemført efter tegn på,
at der har levet oprørere,
hvor undertrykkelse fandt sted.

Bønlige anrøbelser fra overjordiske væsener
vil bevise, at her har jordiske
siddet over jordiske.
Ordenes kostelige musik vil kun berette,
at der for mange ingen mad var.

2

Men til sin tid vil de blive prist,
der sad på det bare gulv for at skrive,
der sad blandt de forsmåede,
der sad blandt de kæmpende.

De, der fortalte om de forsmåedes lidelser,
de, der fortalte om de kæmpendes bedrifter
med kunst. I det ædle sprog
førhen forbeholdt
forherligelsen af konger.

Deres beskrivelser af misforhold og deres opråd
vil stadig bære fingeraftrykket
af de forsmåede. For disse
blev de overdraget, disse
bar dem videre under den svedklamme skjorte
gennem politi-afspærringer
til deres lige.

Ja, der vil komme en tid, da
disse kloge og venlige
vrede og forhåbningsfulde,
der sad på det bare gulv for at skrive,
der var omringet af forsmåede og kæmpende, vil blive
offentligt prist.

Det kommunistiske parti

En taktisk hovedoppgave for den samlede marxist-leninistiske bevegelsen i Norge er byggingen av *det kommunistiske arbeiderpartiet*. Dette understrekes i dokumenter fra såvel de marxist-leninistiske studie- og arbeidsgruppene som SUF(m-l) og Marxist-leninistisk Front i NKP, (MLF). I MLF's politiske plattform understrekes det at vi i Norge i dag *ikke* har noe enhetlig kommunistisk parti, men at kampen i NKP kan gi følgende utfall: Enten vinner de virkelige kommunistene kampen i partiet, eller så umuliggjøres kommunistenes arbeid innafor partiet og revisjonist-ledelsen står tilbake med sitt »radikale samlingsparti». Under alle omstendigheter innebærer det partibyggende arbeid for MLF's vedkommende brudd med revisjonistene.

I kampen for det kommunistiske parti vil studiet og tillempinga av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning få en avgjørende betydning. Det gjelder også den aktuelle kamp mot revisjonistene, hvor den kommunistiske parti-teori er et mektig våpen mot RTL-klikkens likviderings-planer. I artikkelen *Om leninismens grunnlag* sammenfatter *Stalin* det kommunistiske partis fremste kjennetegn.

Svein Johnsen

1. *Partiet er arbeiderklassens fortropp.* Det innebærer at partiet må ta opp i seg proletariatets og folkets beste representanter, og at det må ruste seg med den marxistiske teori for å stake ut den rette vei i kampens bukter og finter. Det kommunistiske parti skal stå i spissen for denne kampen og utgjør arbeiderklassens og folkets »generalstab».

2. *Partiet som arbeiderklassens organiserte tropp.* Men partiet er ikke bare arbeiderklassens fortropp, det er klassens *organiserte* fortropp. Uten en sterk indre organisasjon, etter den demokratiske sentralismens prinsipper, som forener indre demokrati med sentral ledelse, vil ikke partiet utøve noe virkelig lederskap.

3. *Partiet som høyeste form for proletariatets klasseorganisasjon.* Partiet er ikke den eneste klasseorganisasjon som klassen skaper i kampen, men en av dem. Men fagforeningene, enhetsfrontorganisasjonene, kooperasjonen m.v., kan ikke arbeide uavhengig av »generalstaben», tvert om. Partiets lederskap er en forutsetning for at disse skal utvide og forbedre sine posisjoner i kampen, at de virkelig skal binde partiet sammen med de partiløse massene.

4. *Partiet som redskap for proletariatets diktatur.* Partiet er ikke noe mål i seg selv, det er et redskap i arbeiderklassens hender til å erobre statsherredømme, og til å styrke maktstillingen etter at den er erobret.

5. *Partiet som en viljens enhet som er uforenlig med at det eksisterer fraksjoner.* Partiet tillater ikke at det dannes konkurrerende sentra som oppløser enheten og bryter ned disiplinen. Den indre meningskampen skal primært bidra til å sikre enhetlige beslutninger.

6. *Partiet blir styrket ved at det renser seg for opportunistiske elementer.* Proletariseringen av »mellom-lagene» i samfunnet, og demoraliseringen av arbeiderklassens »øvre» lag, fastlønnete funksjonærer, pressefolk, stortingsrepresentanter osv. (arbeideraristokratiet), utgjør de klassemessige røtter til opportunismen. Partiet må føre kamp mot opportunistiske elementer som lar seg korrumpere.

Norsk- Kinesisk Forening

Ladeveien 6,
Postboks 1210,
7001 Trondheim.

Vennskaps foreninga Norge - Kina

Postboks 2532,
5001 Bergen—Kronstad.

Vennskaps sambandet Norge - Kina

AVDELING
HEDMARK/OPPLAND

Postboks 269,
2301 Hamar.

Etter den annen verdenskrig har utviklingen særlig vært preget av to faktorer: For det første imperialismens sammenbrudd og den nasjonale og demokratiske revolusjonen i Asia, Afrika og Latin-Amerika. For det andre den midlertidige revisjonistiske maktøvertakelsen i Sovjetunionen og Øst-Europa, unntatt Albania. Imperialismaktenes tiltakende sammenbrudd fører til skjerpet klassekamp i disse landa. Alt dette stiller nye krav til de kommunistiske partier. Som på den annen internasjonales tid viser utviklinga klart at de partier som ikke har styrke nok til å plassere seg på folkets side i dagens kamp til sjuende og sist vil havne på historias skraphaug.

Kommunistenes viktigste våpen i denne prosess er Mao Tsetungs tenkning, for *»Mao Tsetungs tenkning er marxismen-leninismen i den epoke da imperialismen går mot sitt endelige sammenbrudd og sosialismen går fram mot en verdensomspennende seier.»* Når det gjelder den kommunistiske parti-teori har Mao Tsetung videreutviklet og forsvart de prinsipper som Stalin la til grunn i den omtalte artikkel. Mao Tsetungs videreutvikling av den marxistiske parti-teori kan oppsummeres ved de prinsipper som legges til grunn i KKP's »forslag til generallinje for den kommunistiske bevegelse» (Folkerepublikken Kinas Ambassade. Kultur- og opplysningsavdelingen.)

1) Partiet må holde fast ved den marxistiske teorien; 2) partiet må forbinde teori og praksis i alt sitt arbeid og forene marxismen-leninismens allmenngyldige slutninger med hvert lands konkrete praksis; 3) partiet må tjene og aldri skille seg fra folket; 4) partiet må tillemppe masselinjen; 5) partiet må nytte kritikkens og sjølkritikkens våpen.

Det må finnes et revolusjonært parti som er oppbygd i samsvar med marxismen-leninismens revolusjonære teori og revolusjonære stil.

Har vi i Norge i dag et revolusjonært parti, eller har vi en karikatur? Dette er et alvorlig spørsmål som alle kommunister må tenke over. Et av de klareste kjennetegn er om partiet holder fast ved og forsvare den marxist-leninistiske teorien. Gjør NKP-ledelsen det?

I alle *avgjørende* ideologiske spørsmål har revisjonist-ledelsen konsekvent fraveket marxismen-leninismen og stilt seg på *reformismens* standpunkt. I spørsmålet om den sosialistiske revolusjon og overgangen til sosialismen har de gått inn for en *borgerlig-demokratisk* styreform, en *nasjonalisert statskapitalisme*. I stedet for å knuse det borgerlige statsapparatet går de inn for å beholde dets representative organer (Storting, kommunestyre m.m.) og gjøre borgerskapets undertrykkelsesorganer til »redskaper» for en »demokratisk omforming i sosialistisk retning».

Både i teorien og i sin arbeidsstil har de latt hensynet til partiets »demokratiske» omdømme i borgerskapet gå foran det å forberede partiets medlemmer og den øvrige del av arbeiderklassen på den skjerpet klassekampen, som de hittil relativt svake, men ikke desto mindre klare krisetegn vil medføre. Dette henger sammen med den lettvinne, men historisk uholdbare illusjonen om en »fredelig, demokratisk vei til sosialismen» som Krustsjov gjenopplivet, og som NKP-lederne har gjort til sin.

MLF og den samlede marxist-leninistiske bevegelsen er i ferd med å legge grunnen for en virkelig kommunistisk bevegelse, ettersom den har feid disse revisjonistiske illusjonene til side. Gjennom å reise parolen om massestudium i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, har de forsvart de grunnleggende revolusjonære prinsipper og anvendt dem i klassekampen i dagens Norge.

Gjennom utgivelsen av Røde Fane og organiseringa av MLF, fikk også den ideologiske kampen et sterkt oppsving i NKP og ledelsen er tvunget på defensiven i sine spinkle forsøk på å forsvare den revisjonistiske linja.

Studiet og den revolusjonære skoleringen er et annet eksempel på hvordan NKP-ledelsen fullstendig underkjenner betydningen av den revolusjonære teorien. I etterkrigsåra har ledelsen benektet nødvendigheten av *revolusjoer skolering*. Helt fram til våren 1970 advarte de medlemmene mot å delta i marxist-leninistiske studiesirkler, men da denne linja i praksis led nederlag arrangerte de i Oslo sin egen studiesirkel, som i allefall ikke inneholdt den revolusjonære teori.

Hvilke følger oppgivelsen av marxismen-leninismen får, vitner også utviklinga i Sovjetunionen etter den 20. kongress om. Ved å redusere marxismen-leninismen til teorien om »hele folkets stat» og »hele folkets parti», og å gjøre spørsmålet om den

SLUTT OPP OM KAMPEN MOT

EEC og dyrtid

Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid
Postboks 3829 Ullevål Hageby
Oslo 8.

fredelige sameksistens til samarbeid mellom undertrykt og undertrykker, har herskerne i Sovjetunionen fram til i dag ført en »fredelig evolusjon» som kjennetegnes av framveksten av den nye privilegerte overklassens overtakelse av partiet og statsmakten. I stedet for å tjene folket er målet blitt å profitere på det arbeidende folks bekostning.

Kinas Kommunistiske Parti under Mao Tsetungs ledelse innså imidlertid på et tidlig tidspunkt farene som den ideologiske utartingen i Sovjetunionen medførte, og de publiserte opp gjennom 60-åra en rekke dokumenter, som har fått stor betydning for hele den marxist-leninistiske bevegelsen. Samtidig trakk KKP de rette erfaringer av SUKP-ledelsen utarting og forsterket den ideologiske kampen mot sine egne borgerlige elementer i partiet og statsapparatet.

Våre egne, såvel som den internasjonale m-l-bevegelsens erfaringer, viser at ideologien har en avgjørende innflytelse, som kan oppsummeres slik:

»Et parti som leder en stor evolusjonær bevegelse kan umulig vinne seier uten å beherske den revolusjonære teori, uten å være i besittelse av kunnskaper i historie, uten en grundig forståelse av den praktiske bevegelse» (Mao Tsetung).

Partiet må forbinde marxismen-leninismens universelle sannhet med den konkrete praksis i revolusjonen i hvert land.

»Hvordan forbinder en så den marxist-leninistiske teori med den kinesiske revolusjonens praksis? Det kan forklares med det allment kjente ordtak: 'Pilen skytes mot målet'. Den innbyrdes sammenheng mellom marxismen-leninismen og den kinesiske revolusjonen likner på den innbyrdes sammenheng mellom pilen og målet. Men en del kamerater 'skyter uten å ha et mål' – de skyter på lykke og fromme. Slike folk kan lett komme til å skade revolusjonens sak» (Mao Tsetung).

Klassekampens betingelser skifter fra land til land og fra situasjon til situasjon. Således antar kampen forskjellige former ut fra det grunnlag som finnes i klassestrukturen, historiske tradisjoner, styrkeforhold m.m. Studiet i dette levende liv, og teoriens anvendelse på det, er av avgjørende betydning for kommunistenes arbeid.

Revisjonistene forvrenger marxismen-leninismen også på dette området. Typisk er RTLs »nasjonal-kommunistiske» ferniss. Den går ut på å »fornorske» teorien dithen at han fornekte alle grunnleggende prinsipper som støter borgerpressa, og på den måten gjør teorien mer »akseptabel» for borgerskapet. Denne linja gir selvsagt bare et påskudd til å forfekte revisjonismen og har ingenting til felles med marxismen-leninistenes linje, som går ut på å forene marxismen-leninismens allmengyldige sannhet med revolusjonens konkrete praksis.

Eksempler på hvor livsviktig dette prinsippet er, kan hentes fra studiearbeidet. I den grad revisjonistene har drevet studier har de vært abstrakte og uten sammenheng med den praksis bevegelsen bedrev. Marxist-leninistene gjennomfører linja på den måten at både studiet i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, og studiet i det norske klassesamfunnet drives med henblikk på å løse bevegelsens problemer på de forskjellige områder.

Det letteste som finnes, er å lære seg en mengde termer fra marxismen-leninismens vokabular, men det gir ikke bevegelsen noen framgang. Først når bevegelsen råder over kadre som behersker kunnskaper om klassekampens bevegelser, og som har innsikt i marxismens analyse-metode, blir teorien en materiell kraft som forandrer verden.

Det kommunistiske parti tjener folket.

En grunnleggende sannhet i marxismen-leninismen er at *»folket og bare folket er den kraft som driver verdenshistorien framover»*. Denne sannheten kan høres ganske selvfølgelig ut, men ofte bunner mange politiske feil nettopp i manglende tro på folkemassenes kraft. Å tjene folket innebærer å ta utgangspunkt i de arbeidende massers *klassestandpunkt*, deres virkelige interesser, og gjøre disse interesser til sine.

»Vår plikt er å stille oss ansvarlige overfor folket. Hvert ord, hver handling, hver politikk må være i samsvar med folkets interesser, og hvis det gjør seg gjeldende mistak, må de korrigeres – det er det som ligger i å være ansvarlig overfor folket» (Sitatene s. 190).

**Verdens folk,
foren dere
og nedkjemp
de
amerikanske
aggressorene
og alle
deres lakeier.**

— Mao Tsetung.

Utgangspunktet for de marxist-leninistiske grunnstudiene er *klassestandpunktet*. I dette skiller marxist-leninistene seg fra såvel revisjonistenes rent økonomistiske standpunkt, som fra ulike super-intellektuelle teorier om de »velfødde» arbeidere. Det er derfor ikke nok i teorien å ha »forstått» marxismen, slik som noen intellektuelle »Marx-eksperter» har tendenser til. Hvis klassestandpunktet mangler vil de aldri kunne trekke de riktige konklusjoner.

NKP-ledelsens revisjonistiske utarting er i seg selv et godt eksempel på følgene av manglende klassestandpunkt. I stedet for konsekvent å ta utgangspunkt i folkets interesser, har de degenerert til borgerlige »politikere» som betrakter »politikken» og »politikkerne» som en slags lukket sirkel der man pønsker ut »lure» forslag som blir sendt ut til valgene for å få tilslutning. Det som er smartest og finner på de mest »taktiske» utspill, vinner. Slik arter den *borgerlige politikken* seg i motsetning til marxist-leninistenes, som – fordi de lever et liv og kjemper sammen med folkets arbeidende masser – ikke får interesser i motsetning til folkets.

Partiet tillemper masselinja

Når marxismen-leninismen slår rot i massene, omskapes den til en materiell kraft som forandrer verden. Det kommunistiske parti må ha evnen til å bygge på massenes kraft, fordi »massene er de virkelige helter». I den borgerlige propagandaen forties disse kjensgjerninger. Her hevdes den idealistiske historieoppfatninga: viktige historiske endringer kommer som en følge av viljen til ei lita gruppe utvalgte »ledere».

»Skal en kunne holde et nært samband med massene, må en ta utgangspunkt i massenes behov og ønsker. Alt arbeid for å tjene massenes interesser må ta utgangspunkt i massenes behov og ikke i noe ønske fra en enkeltperson, hvor velmotivert det enn måtte være. Det er ofte slik at det objektivt i massene er til stede et behov for visse omdannelser, men uten at massene subjektivt et klar over denne nødvendigheten. De er ennå ikke innstilt på, og bestemmer seg ikke til en omdannelse, og i slike tilfeller må en vente tålmodig. For først når flertallet av massene som et resultat av vårt arbeid er blitt seg bevisst at det er nødvendig å foreta omdannelsene, og ønsker viljefast å gjennomføre dem, da først bør de gjennomføres... Her virker to prinsipper: det ene er massenes aktuelle behov og ikke slike behov vi har utpønsket for dem, og det andre er massenes ønsker og at de selv må bestemme seg, og ikke slik at vi tar bestemmelsen for dem.»

Den nasjonale og demokratiske revolusjon i Asia er i seg selv et godt eksempel på masselinja i praksis. Mao Tsetung utarbeidet selv teorien om masselinja bl. a. på grunnlag av det faktum at det kinesiske folk var i stand til å beseire de japanske imperialistene og de innenlandske reaksjonære, trass i det kinesiske folkets underlegenhet m. h. t. teknisk utrustning, militærteknisk utdanning o. s. v. Også de indo-kinesiske folks store seire i sin nasjonaldemokratiske revolusjon, er et bevis på massenes uovervinnelige styrke »når flertallet av massene... er blitt seg bevisst at det er nødvendig å foreta omdannelsene». Selv ikke verdenshistoriens best utrustede og mest brutale militærmakt kan i dag stanse de indo-kinesiske masser.

Eksempler på hvordan marxist-leninistene med framgang har tillempt masselinja har vi sett i vårens store oppsving i studentkampene, bl. a. generalstreiken. Videre har vi fått masselinja demonstrert i streikekampene i Sauda og på Norgas, hvor arbeiderene på disse arbeidsplassene og de breie masser av arbeidende ellers sluttet opp om deres berettigete krav og bl. a. ga store pengebeløp for at de streikende skulle holde ut overfor arbeidskjøpernes press.

Selvsagt hevder ingen, og aller minst marxist-leninistene, at det ikke i disse kamper kan være begått feil, men disse kan bare rettes ved at en blir bedre i stand til å følge masselinja.

NKP-ledelsen har ikke etter krigen, og aller minst i den seinere tid, tillempt masselinja. I stedet for å studere og undersøke massenes virkelige ønsker og behov, har deres politikk tatt utgangspunkt i *egne* ønsker og behov. Derfor kunne f. eks. delegater til partiets siste landskonferanse oppleve at partiets formann la fram forslag om at konferansen skulle anbefale LO's usle tariff-krav. Begrunnelsen var at »de ville bli vedtatt likevel». Slik kan opportunisten og halehengspolitikken til LO-pampene forsvares og utlegges som »arbeidsfolks vilje»!

RØDE★GARDE

Organ for Sosialistisk
Ungdomsforbund
(marxist-leninistene).

Boks 6159, Etterstad,
Oslo 6, postgiro 20 60 68.

KLASSE KAMPEN

marxist-leninistisk
arbeideravis, Tveita
Postkontor, Oslo 6.
Postgiro 20 66 99.

Partiet tillemper kritikken og sjølkritikkens metode til å løse motsetninger innen folket.

Ikke-antagonistiske motsetninger (motsetninger innen folket) og antagonistiske motsetninger (motsetninger mellom folket og folkets fiender) må løses på forskjellige måte. Dette er den viktigste konklusjonen på Mao Tsetungs banebrytende artikkel fra 1956. Dermed ga han den kommunistiske verdensbevegelse et nytt våpen til å oppnå indre konsolidering og enhet.

»Den eneste metoden til å avgjøre spørsmål av ideologisk natur, eller strids-spørsmål i folket er den demokratiske metoden, diskusjonsmetoden, metoden med kritikk og sjølkritikk, metoden overtalelse og undervisning, og ikke en metode med tvang eller undertrykkelse.»

La oss se hvordan marxist-leninister og revisjonister bruker denne metoden forskjellig. Da de *ideologiske* motsigelser mellom SUKP og KKP i slutten av 1950-åra begynte å utvikle seg, gikk KKP konsekvent inn for å løse denne striden ved kritikken og sjølkritikkens metode. Først internt. På møter og i korrespondanse la de fram sine synspunkter og ønsket en oppriktig diskusjon. SUKP-ledelsen svarte med *offentlige* angrep og brøt bl. a. bistandsavtaler og trakk sine eksperter hjem fra Kina for å legge folket der under økonomisk press – i håp om at de skulle godta revisjonistenes linje. Som en følge av den revisjonistiske utartinga ble motsetningene til KKP til en antagonistisk, en uløselig motsigelse.

Et liknende eksempel kan vi hente fra kampen i NKP. Marxist-leninistene har konsekvent hevdet at motsigelsene burde løses gjennom metoden med kritikk og sjølkritikk, ut fra ønsket om å komme fram til enhet på grunnlag av Mao Tsetungs metode:

»I 1942 utarbeidet vi formelen 'enhet–kritikk–enhet' for å beskrive denne demokratiske metode for å løse motsetninger innen folket. Utgangspunktet er at vi går ut i fra ønsket om enhet og løser motsetningene gjennom kritikk og kamp, slik at vi oppnår enhet på et nytt grunnlag.»

I denne hensikt førte marxist-leninistene diskusjon på møter og konferanser, og da Friheten ble stengt for marxistiske innsendere, ble Røde Fane utgitt. Revisjonist-ledelsen hadde imidlertid ikke noe ønske om enhet og de svarte med eksklusjoner og andre tiltak for å tvinge og skremme folk inn på sin linje. Dermed har revisjonistene gjort motsigelsene til en motsigelse mellom folket og folkets fiender.

Motsigelsene mellom marxist-leninistene er imidlertid av en helt annen karakter. Både SUF(m-l), ML-gruppene og MLF har forskjellig utgangspunkt, erfaringer o.s.v., som utgjør motsetninger. Imidlertid har demokratisk diskusjon, kritikk og sjølkritikk styrket enheten, og lagt grunnlag for en ny enhet som til sist vil føre til dannelsen av et kommunistisk arbeiderparti.

Fritt Palestina

Organ for Palestinakomiteen i Norge; boks 107, Blindern, Oslo 3. Støtteabonnement kr. 20,-, postgiro 20 90 85.

"Jeg har vært tre uker borte. Det kan De betrakte som Deres ferie.

/Rius i Sucesos, Mexico/

Friedrich Engels

LINE DEDICHEN

Den 28. november 1970 var det 150 år siden Friedrich Engels ble født, og den 5. august, 75 år siden han døde. Hele Engels' liv og virke var viet arbeiderklassen og dens framtidige frigjøring som han skulle legge grunnen til sammen med Karl Marx bl.a. først og fremst i "Det Kommunistiske Manifest" som kom ut i 1848. Deres livslange vennskap og samarbeid begynte i Paris der de møttes i 1844 og dit Marx var blitt fordrevet fra Köln, der han hadde vært redaktør for "Rheinische Zeitung" siden 1842 og der for øvrig Engels hadde vært oppom ham og seinere hadde sendt ham noen artikler. De to årene hadde Engels tilbrakt i Manchester og arbeidd i et handelshus som hans far var medeier i (allerede et eksempel på internasjonal "fusjon!"), og der han hadde studert den engelske arbeiderklassens livs- og arbeidsforhold som da var forferdelige, og som han skildret i en bok som utkom i 1845. Boka vakte stor oppmerksomhet, både på grunn av sin krasse realisme men mest fordi han der bryter med det gjengse syn på proletariatet, også blant sosialister, som en kreftbyll på samfunnskroppen som det gjaldt å bekjempe og overvinne. I stedet ser Engels i proletariatet - allerede i 1842-44 = ansatsen til arbeiderklassens frigjøring ved egen hjelp. Derfor kan man si at Engels' bok "Arbeiderklassens stilling i England" er den vitenskapelige sosialismens første bok. Den ble da også beslaglagt i Tyskland.

Fra 1845 til 47 levde Engels dels i Paris, dels i Brüssel dit Marx hadde måttet flykte videre etter de tyske myndigheters forlangende. De to vennene skrev i denne tiden to verker: "Den Hellige Familie" eller "Kritikk av den kritiske kritikk", der de brøt med unghегelianerne (som vi skal komme tilbake til), og "Filosofiens Elendighet", et oppgjør med Proudhon og hans "Elendighetens Filosofi". I Brüssel kom de i kontakt med den hemmelige tyske kommunistiske liga som de begge ble medlemmer av da det ikke lenger skulle være hemmelig, og som de gjorde til en forløper for Internasjonalen. I året 1847 holdt de to kongresser

i London og på den siste ble Marx og Engels anmodet om å utarbeide et program for som det nå het: "Det Kommunistiske Forbund". Det ble det berømte Kommunistiske Manifest som kom i 1848. Februar-revolusjonen i 1848 brakte Marx og Engels tilbake til Rhinprovinsen der de overtok den "nye Rhinposten" (Neue Rheinische Zeitung) som kom ut i Köln. De gikk med liv og sjel opp i den revolusjonære bevegelsen, men reaksjonen seiret, og Marx - som hadde tapt sitt tyske borgerskap - ble igjen utvist. Engels deltok i væpnet opprør og var med i tre trefninger, men måtte så flykte og dro via Sveits til London. Hit kom også Marx etter forgjeves å ha forsøkt å bosette seg i Frankrike, d.v.s. Paris. Men da han ble forvist til provinsen oppga han Frankrike for godt. Engels tok nå opp igjen sitt arbeid i Manchester, og nå får vi Marx' og Engels' felles storverk: deres korrespondanse. De vekslet brev nesten daglig fra 1844, men især fra 1850, til 1883 da Marx døde. Da brevene ble utgitt i 1913 av Bernstein(!), hva Lenin dypt beklaget, konstaterer han likevel at de er av "enorm interesse" - selvfølgelig. Både vitenskapelig og politisk. Dessuten er de i høy grad underholdende, fulle av vidd og satire, men først og fremst av "den høyeste form for tenkning", dialektikken.

"Skulle man prøve å definere med ett begrep hva som er brennpunktet, så og si, i hele korrespondansen, det sentrale punkt der alle ideer og tanker - og begivenheter, som blir diskutert - løper sammen, måtte det bli begrepet dialektikk. Det som interesserte Marx og Engels mest av alt, det de har bidradd til som det mest essensielle og nye, det som utgjør det mesterlige framstøt de har gjort i den revolusjonære tankens historie, er anvendelsen av den materialistiske dialektikken i en gjenskapning av hele den politiske økonomi fra grunnen av og opp - på historien, naturvitenskapen, filosofien og på arbeiderklassens politikk og taktikk", skrev Lenin

Lenin skriver også ved samme anledning: "Jo mer vi har anledning til å konstatere hvordan arbeiderbevegelsen i forskjellige land lider av opportunisme ... desto verdifullere blir det veld av materiale som korrespondansen inneholder; et materiale som legger for dagen en dyp forståelse for de grunnleggende foranderlige mål for proletariatet og som gir en uvanlig fleksibel definisjon av de til enhver tid gitte taktiske oppgaver ut fra disse revolusjonære måls synspunkt - uten å gi den fjerneste innrømmelse til opportunisme eller revolusjonært frasemakeri."

Med andre ord: anvendt materialistisk dialektikk.

Det er virkelig både synd og skam at ikke i hvert fall det utvalget som ble utgitt i Moskva i 1953 og i London (Lawrence and Wishart) i 1956 er oversatt til norsk - eller at et utvalg av de viktigste avsnitt fra et prinsippielt synspunkt er gjort tilgjengelig for arbeiderklassen for "en billig penge" som også Lenin sier. Det ville være et utmerket våpen i kampen mot revisjonismen, som må føres dialektisk.

Dialektikken ja. Vi skulle tilbake til "unghegelianerne" og dermed til Engels' (og Marx') ungdom. De var begge fra Rhinprovinsen, Engels fra Barmen (i dag Wuppertal) og Marx fra Trier. Rhinprovinsen var et resultat av revolusjonskrigene etter den store franske revolusjon, og hadde altså vært to tiår under dens innflytelse før den ble innlemmet i Preussen i 1815, som en følge av Den Hellige Allianse. Enda i Engels' (og Marx') ungdom var det sterke etterdønninger etter den franske revolusjons ideer og idealer i Barmen. Rhinprovinsen var dessuten en av de høyst utviklede provinser i Tyskland, politisk og industrielt - og med et forholdsvis klassebevisst proletariat, ifølge Kautsky. Engels selv gir et noe annet bilde. Hans far var en "kremmer" som Engels foraktelig uttrykker det. "Kremmeryrket er redselsfullt, Barmen er redselsfull ... Jeg holder det ikke ut," skriver han til Marx. Men hans humoristiske sans fornekter seg ikke: "Det hender mirakler her i Elberfeld (Barmen). I går holdt vi vårt tredje kommunistmøte i den største salen og den beste restauranten i byen. Minst 200 var til stede ... Hele Elberfeld og Barmen, fra det pengesterkeste aristokrati til småhandlerne... alle, unntatt proletariatet." Er det noe det minner oss om? Lenin kommenterer: "... på den tiden var alle tyskere kommunist-er for kommunismen var en form for protest (mot Den Hellige Allianse), især borgerskapets..." Er det fremdeles noe det minner oss om?

Da Engels forlot gymnaset 16 år gammel og gikk inn i handelslære "på grunn av familieforhold og tidlig politisk-opposisjonell innstilling", har det sikkert vært for å slippe bort fra en despotisk far som stadig var forarget over at han "rendte rundt på politiske møter".

At han kom i handelslære og seinere var ett år frivillig i det militære, hindret ikke Engels i å fortsette sin utdanning, og ved universitetet ble han, som tidligere Marx, tilhenger av Hegel, d.v.s. venstregruppa, "unghegelianerne". "Hegels største

fortjeneste", sa Engels, "er at han har vendt tilbake til dialektikken, den høyeste form for tenkning." Grekerne var dialektikere av natur, sier Engels. En av de første, Heraklit, erklærte som kjent at "allting flyter". "Du kan ikke gå to ganger ned i den samme elv", sier han. En elev tilføyer: "Ikke engang første gang". Likefullt hevdet Hegel at "alt som er virkelig er fornuftig og alt som er fornuftig er virkelig". Og denne fornuftige virkeligheten fant han først og fremst representert i den eneveldige preussiske stat, som jo var hans arbeidsgiver, som Lenin litt ondskapsfullt bemerker. Men når han nå hadde funnet sitt Arkimedes' faste punkt (som det ikke falt ham inn kunne forandres), bygget han opp sitt dialektiske tankesystem. "Hegels dialektikk er satt på hodet" skriver Engels, "fordi den forutsettes å være 'en slags tankens selvutfoldelse' som tingenes dialektikk bare er en refleks av, mens virkelighetens dialektikk i våre hoder bare er en refleks av den utvikling som virkelig foregår i naturens og historiens verden, som følger dialektikkens lover."

Når Marx og Engels i "Den Hellige Familie" brøt med "ung-" eller "venstrehegelianerne", betød det bare at de satte Hegels' dialektikk "ned på benene" og konstaterte at det ikke var menneskets bevissthet som bestemte dens tilværelse, men omvendt, deres tilværelse som bestemte deres bevissthet. De forlot Hegels idealisme og ble materialister, men dialektiske materialister. For såvidt fulgte de Hegel tilbake til de greske dialektikere og til "den høyeste form for tenkning".

Etter februar-revolusjonens nederlag i Tyskland opphørte for en tid Engels' og Marx' politiske virksomhet. Marx trakk seg tilbake til British Museum og til sitt arbeid med "Kapitalen" og Engels til handelshuset i Manchester, der han etter en stund ble partner. Her kan vi trygt si at "en dårlig ting er blitt til en god ting" for uten den relative velstand Engels på den måten oppnådde, ville han ikke kunnet redde Marx og hans familie fra å gå under i nød og fattigdom. Forbindelsene med arbeiderbevegelsen i de forskjellige land var selvfølgelig ikke avbrutt og tingene utviklet seg. I 1864 ble det forberedende møte til den første Internasjonale holdt i London og Marx skulle komme til å lede den i ti år, hele tiden i nært samarbeid med Engels. Og hele tiden i kamp mot opportunistene og revisjonister. Det var især sosialdemokratene i Tyskland de hadde besvær med. Bernstein karakteriserte partiets teoretiske nivå slik: "Vi godtok marxismens alminnerlige konklusjoner, men uten tilstrekkelig å ha tilegnet

oss deres grunnlag ...uten å være på det rene med den grunnleggende forskjell det var mellom Marx' og Engels' oppfatning og Lassalles... For oss var det nærmest et praktisk spørsmål." Selv Liebknecht må stadig kalles til orden... Tendensen til klassesamarbeid og borgfred ble sterkere etterhvert som velstanden steg med den industrielle framgang for ikke å snakke om da milliardene etter seieren over Frankrike strømmet inn i landet. Bismarck leflet med sosialdemokratene som leflet igjen, arbeiderklassen hadde fått stemmerett og sosialdemokratene satt for første gang i riksdagen. Det var på denne bakgrunn at en viss herr Dühring, privatdosent ved universitetet, opptrådte på arenaen og fisket i de rørte vann. Partiet følte seg meget beæret da han meldte seg inn. Slik blir han karakterisert i registeret til utvalget av Marx-Engels' korrespondanse: "Tysk vulgær-materialist og positivist. Representant for småborgerlig 'likhetssosialisme'." Han fikk en uhyggelig sterk innflytelse bl.a. fordi han var lettere å forstå enn Marx(!). Sosialdemokratene hadde nå slått seg sammen og var blitt et stort parti. Lasalleanernes innflytelse gjorde seg sterkt gjeldende i partiprogrammet, det såkalte Gothaprogram, som Marx og Engels kritiserte på det skarpeste, og lyktes å få rettet opp. Det var mye om å gjøre å åpne øynene på sosialdemokratene for Dührings forførende, men helt uvitenskapelige argumenter mot Marx, som han angrep fra "venstre". Og Engels lot seg - motstrebende - overtale til å ta seg av ham. Han holdt nettopp på å studere naturvitenskap som forberedelse til et verk om "Naturens dialektikk" som han ikke fikk ferdig, men han innså at en "Anti-Dühring" var mer påkrevet, absolutt påkrevet i øyeblikket. Og boka ble hans mesterverk, ved siden av og på høyde med "Kapitalen" av Marx, det viktigste vi har. Dessverre er bare tre kapitler som Engels sendte til Marx' svigersønn i Paris, Paul Lafarque, som oversatte dem til fransk, det eneste som er oversatt til norsk under tittelen "Fra Utopi til Vitenskap" Lenin betegner boka "Anti-Dühring" som "en vidunderlig rik og instruktiv bok". Engels selv var tilfreds og glad og overrasket da det ble nødvendig med en ny utgave. Det som først og fremst gledet ham var at han der hadde fått anledning til å framstille det marxistiske livssyn overfor et småborgerlig sådant, og at boka faktisk ble populær.

Som Marx' trofaste venn og medarbeider i over førti år bygget Engels sammen med ham grunnmuren til framtidens sosialistiske samfunn, den historisk dialektiske materialismen. At denne læren

med rette bærer Marx' navn var Engels den første til å innrømme, uten at han av den grunn stilte sitt eget lys under en skjeppe. Om sitt samarbeid med Marx skriver han:

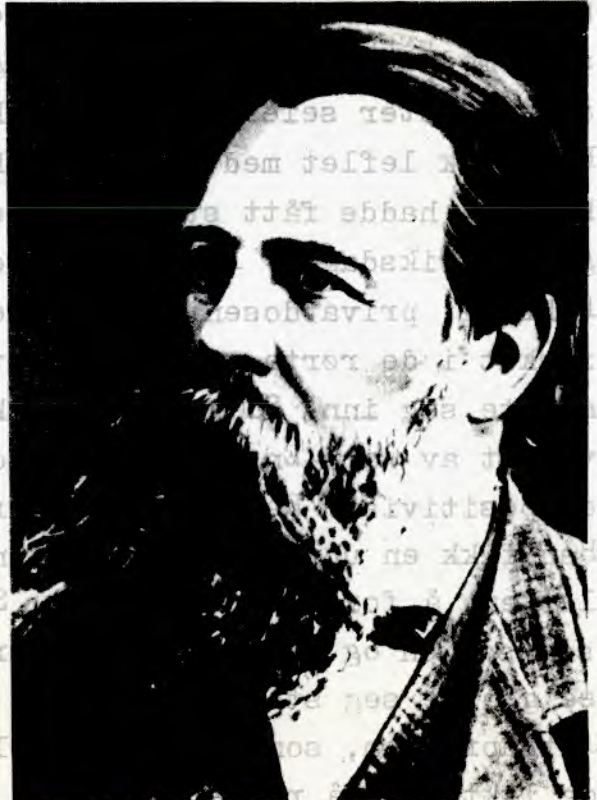
"At jeg før og under mitt førti-årige samarbeid med Marx hadde en viss selvstendig andel i såvel grunnleggelsen som især utarbeidelsen av teorien, vil jeg ikke benekte. Men størstedelen av de ledende grunntanker, særlig på det økonomiske og historiske området, og spesielt dens endelige, klare utforming, tilhører Marx. Marx var et geni, vi andre aller høyst talenter. Uten ham ville ikke teorien ha vært hva den er. Den bærer med full rette hans navn."

Engels' bok "Arbeiderklassens stilling i England" var skrevet før han møtte Marx i Paris i 1844, selv om den utkom året etter. Hans Anti-Dühring hadde Marx lest igjennom og skrevet et kapittel i. De arbeidet stadig sammen, inspirerte og kontrollerte hverandre. I innledningen til sin bok om opprinnelsen til familien, privateiendommen og staten, skriver Engels "unnskyldende":
 "...Det var ingen ringere enn Karl Marx som hadde forbeholdt æg og framstille resultatet av Morgans forskning i sammenheng med resultatene av hans - jeg kan til en viss grad si vår - materialistiske historieforskning og derigjennom klargjøre hele dens betydning.

Mitt arbeid kan bare framby en ringe erstatning for det som ikke var forunt min avdøde venn å gjøre. Men heldigvis har jeg hans anmerkninger og utdrag (å støtte meg til).... "

Når en så tenker på at Engels tilrettela og utga annet og tredje bind av "Kapitalen" som nærmest bare forelå i utkast, eller "klass" - et kolossalt arbeidd, især med tredje bind fordi Engels' syn da var svekket, er det klart at når han konsekvent betegner sin innsats som forsvinnende liten ved siden av Marx', så må Engels ved siden av alle sine øvrige gode egenskaper ha eidd en beskjedenhets som man bare finner hos de helt store.

Til slutt bare et godt råd: Les ham.

Illusorisk og reell kamp mot EEC

EEC kommer stadig nærmere. En liten forsmak på dets komme fikk folk gjennom innføringen av moms; en litt større smakebit ble tildelt gjennom den skyhøye avgiftsøkningen på det folkefiendtlige statsbudsjettet.

Innføringen av moms, det å legge mer og mer skatt på vareforbruket, økte økonomiske byrder på folkeflertallet, for dermed å kunne gi større skattelettelser og større økonomisk gevinst til kapitaleierne, var et kjernepunkt i EEC-tilpasningen; slik måtte samfunnet være innrettet for å være tilpasset og tjenlig en økonomisk og politisk union som EEC. For ikke å møte for stor motstand før og under overgangen måtte imidlertid de øyeblikkelige virkende usosiale og mest folkefiendtlige virkningene av momsens tilsløres, eller ad kunstig måte forsøkes foreløpig eliminert. Parolen som skulle svelges var: Ingen skulle tape, alle ville tjene litt. Det skjedde først og fremst ved at avgiftsprosenten midlertidig ble satt på »lavest» mulig nivå – godt hjulpet av høylydt kranjel i Storting og borgerpresse om de to »alternativene», A- eller B-moms, 15 eller 20%.

Sven Berg

Men denne »milde» innføringsgraden førte likevel til merkbart hardere livsbetingelser for folk, ga folk konkrete og folkbare beviser på at nå var de igjen blitt snytt. Og på grunn av denne »milde» innføringsgraden ble det kjempevekst i underskuddet på statsbudsjettet.

Det blir nå rettet på. Avgiftsøkningen skal bringe resultatet av overgangen til moms mer i samsvar med den planlagte målsetting: bedre vilkår og større profitt for næringslivet, større inntekter for staten og dermed en effektivisering av dens ytelser overfor monopolkapitalen. I tillegg har det i årevis pågått en jevn prosess av store og små forandringer, som hver på sin måte har vært med på å legge forholdene mest mulig gunstig til rette for monopolkapitalen og trygge dens fortsatte utvikling. Hovedlinjene i denne prosessen har vært diktert av monopolkapitalens alltid økende behov for profitmaksimering. De viktigste redskapene har vært Staten, Stortinget og LO-ledelsen. De har vært de formelle initiativtakere og iverksettere som har fastsatt de i øyeblikket gunstigste normene for monopolkapitalens økte utbytting av folket. Midlene har vært mange; de har strukket seg fra samordnet oppgjør til Ottosen-komiteen. LO-ledelsen har forlenget inntatt sin plass sammen med NAF for under Statens ledelse, å danne en mest mulig avskrekkende front mot arbeiderne, og Statens rolle ved tariff-forhandlingene er forlenget befestet av »begge» parter.

Slik er økonomi, statsadministrasjon, fagbevegelse, skatte- og avgiftspolitikks skritt for skritt blitt stadig bedre tilpasset monopolkapitalens behov og retningslinjer, samfunnsforholdene kommet stadig mer i samsvar med inntredelsesbetingelsene i EEC.

I EEC gjelder prinsippene fri etableringsrett, fri bevegelse av kapital, fri bevegelse av arbeidskraft, geografisk såvel som yrkesmessig. Ethvert medlemsland er forpliktet til å gi de samme betingelser for kapitalinvesteringer, nye etableringer osv. Ethvert medlemsland er likeledes forpliktet til å yte de samme betingelser for arbeidere, uansett nasjonalitet – noe som i et utviklet EEC vil bety de samme elendige betingelser for arbeidere i alle land. På denne måten stilles hele statsapparatet, med lovverk, skatte-, lønns- og sysselsettingspolitikk på en enda mer

direkte og effektiv måte i den ekspanderende og utbytende kapitalismes tjeneste.

I mindre målestokk har denne utviklingen pågått i Norge også før EEC var planlagt i fastere former. Den har bare akselerert særlig sterkt og blitt særlig tydelig de siste årene.

Prisstigningen, skatteflåriet og de betydelig hardere levevilkårene har selvfølgelig ført til økt misnøye og begynnende forbitrelse og skapt et fast grunnlag for motstand mot monopolkapitalens fortsatte frammarsj, mot fortsatt og forverret utbytting. Dette grunnlaget vil også bli stadig fastere, i og med at det blir bearbeidet både av monopolkapitalen og dens representanter og av arbeiderklassens motaksjoner.

Situasjonen idag er også en god del forskjellig fra forrige gang norsk EEC-medlemskap var på trappene. Misnøyen i folket var selvfølgelig også den gang til stede, men bevisstheten om folkemakt, om arbeiderklassens styrke (som nå igjen begynner å bre seg), var gjennom mange år systematisk blitt undergravd og hadde ingen organisert forkjemper. «Kampen» mot EEC ble den gang organisert og ledet av «Aksjon mot medlemskap i Fellesmarkedet», en gruppe «norske kvinner og menn» som hadde påtatt seg den håpløse oppgave å bekjempe EEC og altså kapitalismens utvikling ved å forsøke og holde samfunnet tilbake på det for dem noenlunde anstendige kapitalistiske nivå det i øyeblikket befant seg på, og som derfor ikke hadde noe holdbart alternativ til utviklingen fram mot EEC.

I det opprop initiativtakerne, de «143 norske kvinner og menn», offentliggjorde i desember 1961, formuleres denne virkelighetsferne og i bunn og grunn reaksjonære holdningen utmerket:

«... Europa er to ting. Det finnes et Europa som har inspirert vårt frihetsverk, vårt demokrati og vår grunnlov. Men det finnes også et Europa som er ansvarlig for erobningskriger, kolonivelde og undertrykkelse, økonomisk og sosialt.»

At det «Europa som har inspirert vårt demokrati og vår grunnlov» er et forlengst forgangent Europa, et Europa i kapitalismens barndom, hvor nødvendigheten av fri konkurranse gjorde seg gjeldende på alle samfunnets områder, ser de 143 totalt bort fra. Dermed ble de også i stand til gjennom hele sitt nasjonale motstandsopplegg å holde utenfor det faktum at det «Europa som er ansvarlig for erobningskriger, kolonivelde og undertrykkelse», er dagens Europa, et Europa hvor kapitalismens fortsatte utvikling og monopolisering stiller helt andre krav til «vårt» demokrati og «vår» grunnlov, og at et kapitalistisk Norge, både i og utenfor EEC, er uløselig forbundet med dette Europa og pent nødt til å følge de samme utviklingslinjer.

«Aksjon mot medlemskap...» greide etterhvert å skape en del blest om saken, og fordi det ikke fantes noen annen organisert motstand mot EEC, fikk den også bra tilslutning. Men om monopolkapitalens representanter innen EEC ikke hadde funnet ut at det behøvdtes enda en tid til å styrke og utvide maktstillingen, hadde ikke «Aksjonens» opplegg kunnet stå imot.

Idag har den stort sett samme gruppering av «norske kvinner og menn», pluss noen nye, samlet seg under parolen «I Norge skal nordmenn råde». Og for å være riktig tidsmessig kaller den seg «Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet». Men opplegget er det samme inkonsekvente som dengang: Monopolkapitalens frammarsj skal forsøkes stanset, eller i hvert fall bremsset – ikke ved å rette søkelyset, enn si egge til kamp, mot resultatene av kapitalismen i dagens samfunn, som EEC bare er en nødvendig fortsettelse av, ikke ved å solidarisere seg med flertallet i dets økende reaksjon på disse resultatene – men ved praktisk talt bare å sette de nåværende samfunnsforholdene opp mot de framtidige, forkastelige forholdene i EEC, ved å sette de eksisterende forholdene (med de korrigeringer «handelsavtale, likeberettiget samarbeid» og lignende fraser står for) opp som det eneste alternativ til kapitalismens fortsatte monopolisering og internasjonalisering.

Et slikt opplegg må nødvendigvis bli skrøpelig, fordi det bare representerer småborgerskapets fortvilte og håpløse motstand mot fortsatt og forsert monopolisering, fordi det legger hovedvekt på å kreve nasjonale rettigheter og nasjonal suverenitet i en periode med velutviklet internasjonal monopolkapitalisme, og først og fremst – fordi det rett og slett ikke lar seg gjøre å stanse kapitalismens utvikling ved å tviholde på eksisterende forhold bl. a. fordi disse forholdene fortoner seg mindre og mindre tiltalende for flertallet av folk.

Kommentar:

Utbyttere og undertrykkere av alle størrelser og avskyggninger vil engang få lønn som fortjent!

Derfor kan »Folkebevegelsen» heller ikke bli noe kampmiddel for flertallet av folks interesser. Den kan bare bli et forum hvor den sedvanlige samling av »venstrekrefter», fagforeningspamper og akademiske småborgere offentlig får uttrykt sin opposisjonelle holdning og sin tvilsomme omsorg for det norske folk og norske bygdesamfunn.

Å løsrive kampen mot EEC fra kampen mot den daglige og generelle utbytting under kapitalismen lar seg ikke gjøre. Da blir det ikke noen kamp ut av det. Derfor lar det seg ikke gjøre å bekjempe EEC under småborgerskapets ledelse, med særlig »nasjonale» industri- og næringsgreners interesser som ledemotiv. Det lar seg heller ikke gjøre å forklare EEC's vesen, den metodiske utbyttingen av arbeidskraft, kravene om stadig større ytelser for stadig mindre lønn, kapitalistenes rett til å flytte arbeidere etter behov, økte priser, skatteflåeri osv. ved bare – eller iallfall i hovedsak – å peke på at det forkastelige ved EEC er det overnasjonale byråkratiet, at all tradisjon, nasjonal arv og suverenitet går dukken, at »vi» mister »vår» selvråderett, at »våre» nasjonale rettigheter frarøves, at nordmenn kort sagt ikke lengre får råde i Norge.

Det lar seg ikke gjøre fordi det først og fremst er spørsmål om nasjonal suverenitet kontra fremmedherredømme, ikke spørsmål om det folkenære og lokalbevisste herredsstyre i den rødmalte gammelskolen kontra det fjerne byråkratiet bak plast, stål og betong i Brussel. Den nasjonale suverenitet er for dagens kapitalistiske samfunn likevel en saga blott, og herredsstyrets hovedoppgave har lenge vært å hefte de nødvendige »demokratiske» merkelapper på monopolkapitalens direktiver.

Det det først og fremst er spørsmål om er folkemakt kontra kapitalmakt. Følgelig blir kampen mot EEC først og fremst en kamp for arbeiderklassens interesser, klassekamp framfor »kamp for fortsatt nasjonal suverenitet».

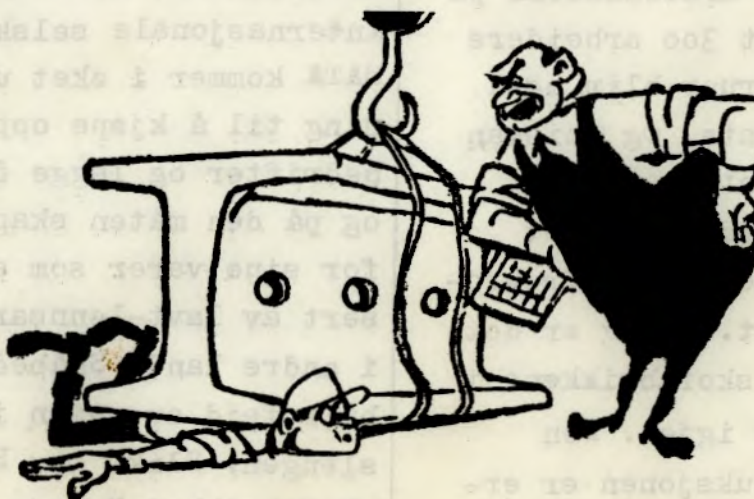
Innføringen av moms skapte misnøye og forbitrelse, avgiftsøkningen vil skape ytterligere misnøye og forbitrelse. Det er denne misnøyen som representerer den egentlige motstanden mot EEC, det er denne forbitrelsen som utgjør den største truselen mot monopolkapitalens frammarsj. Det er også bare denne misnøyen og forbitrelsen – skapt av lave lønninger, dårlige og usikre arbeidsforhold, av daglige nedverdigelser, av manglende muligheter til livsutfoldelse – som kan samle og aktivisere folk til kamp mot fortsatt og forverret utbytting, og dermed mot EEC.

**KJØP
OG
LES:**

Fritt Norge

organ for Kampanjen Norge ut av
NATO. Årsabonnement kr. 15 til
postgirokonto 20 80 05.

– Forsøk ikke å lure deg unna, Jensen. Kom fram og sett i gang.
Ellers . . .

EEC-import knekker svensk skotøy- industri

Bladet Gnistan (KFML) fort-
eller om hvordan forberedelsene
til Sveriges innlemmelse i EEC
har skapt krise i svensk skotøy-
produksjon. Nylig ble det
varslet stans i fabrikken
Oscaria i Ørebro, som eies av
det multinasjonale selskapet
BATA med fabrikker i 84 land og
hovedsete i Kanada. Da dette
selskapet i 1968 overtok fabri-
kken var det en arbeidsstokk på
800. Idag er det 300 arbeidere
igjen, og i februar blir også
disse satt på gata. Og Gnistan
forteller videre:

"For ti år siden var det
ca. 3000 skoarbeidere i Ørebro-
Kumla distriktet. I dag er det
1000. Av de 90 skofabrikkene i
Ørebro er det 9 igjen. Den
svenske skoproduksjonen er er-
stattet med økt import, og
importens andel i det svenske
skoforbruket er gått opp fra
27 til 63 prosent.

Det meste kommer fra EEC-
landene. Italia alene svarte
i 1968 for 40 prosent av im-
porten. Innen EEC har BATA
store fabrikker og har altså
selv del i "den utenlandske
konkurransen" som BATA-sjefen
i Ørebro så sterkt beklager
seg over.

Rasjonaliseringsveien innen
skotøyindustrien, og liknende
foreteelser innen andre
bransjer, er et varsel om hva
som kommer til å skje etter
tilslutningen til EEC. Når
kapitalistene får frihet til
å flytte kapital og etablere
seg hvor de vil. Svenske be-
drifter kommer i stor ut-
strekning til å flytte sin
produksjon til andre land der
arbeidskraften er billigere.
"Fristilte" svenske arbeidere
blir så tvangsflyttet dit for
at ikke tilgangen på billig
arbeidskraft skal minke.

Internasjonale selskaper som
BATA kommer i øket utstrek-
ning til å kjøpe opp svenske
bedrifter og legge dem ned,
og på den måten skape monopol
for sine varer som er produ-
sert av lavt-lønnsarbeidere
i andre land. Småbedriftene
blir feid av veien i samme
slingen. Slike som Bonvings
skofabrikk i Nessjø som
stenger og sier opp sine 54
ansatte i februar. Dette vil
skje i stadig større omfang
når Sverige blir tilsluttet

EEC. Da vil mange bransjer i Sverige, som ikke når opp til EEC-monopolenes veldige in-

vesteringer i maskiner osv., gå samme veien som skotøy-industrien i dag."

**- ØKT UTBYTTING? TVERT IMOT!
BÅDE BRATTELI, REIULF STEEN OG JEG
HAR I EEC SKIMTET KONTURENE AV ET
SOSIALISTISK EUROPA.**

kamp mot dyrtid og EEC

Levevilkårene for arbeidsfolk er i dag kraftig preget av dyrtidsutviklingen. Foruten MOMSEN har prisene hittil i år steget med hele 6 prosent. Den illusoriske lønnsøkningen etter årets tariffoppgjør – som skulle kompensere økningen i priser og produktivitet – ga i realiteten fattige 20 øre å tære på fram til tariffrevisjonen i april 1971. Dette tillegget, og mer enn det, er idag spist opp av prisstigningen. Utviklingen framover har regjeringen selv kunngjort: »Prisstigningen vil bli minst like stor i 1971.»

Det står klart for enhver arbeider at dyrtidsutviklingen har gitt deres lønn senket kjøpekraft. Levevilkårene er i løpet av kort tid blitt atskillig hardere. Kapitaleierne krever hardere slit – for mindre lønn.

På bakgrunn av denne situasjonen ble det i Oslo 29. september arrangert et arbeidermøte mot dyrtid og EEC. Sporveisbetjeningens forening og bedriftsklubben ved Norgas sto som arrangører av møtet, og fagorganiserte arbeidere tok her initiativet til en aksjonskomite med hovedoppgaven å utvikle arbeiderkomiteer over hele landet – for å organisere arbeidsfolks nødvendige kamp mot monopolkapitalens stadig nye framstøt, som ikke alene rammer industriarbeiderklassen, men alle grupper av det arbeidende folk. De rammer småbrukerne og fiskerne, som ved prisstigningen vanskelig kan skaffe seg et anstendig utkomme. De rammer småhandlende, skoleelever, studenter og intellektuelle – og alle disse gruppene vil idag nødvendigvis måtte bli arbeiderklassens forbundsfeller i kampen mot dyrtid og EEC.

Men det er alene arbeiderklassen, i kraft av sin stilling og sin styrke, som må føre an i kampen som vil reise seg mot dyrtidsutviklingen og mot norsk EEC-medlemskap. Derfor er det også nødvendig at arbeiderklassen danner egne kamporganer og, ikke minst, beholder initiativet og ledelsen i kampen.

Sommeren 1917 var Norge preget av kraftige dyrtidsaksjoner, og i kampen mot dyrtiden den gang krevde arbeiderne på grunnplanet over hele landet at det skulle innkalles en arbeiderkongress, som skulle vurdere hvordan kampen best skulle føres. Delegater ble valgt, og kampviljen var beinhard, men så skjedde følgende:

Småborgerlige svikere satt i ledelsen for aksjonen. De skjønte og fryktet truselen for en samfunnsomveltning som lå i arbeidsfolks kampvilje, og de avlyste kongressen. Raseriet over denne forræderiske handling var selvsagt stor blant arbeiderne, men ettersom arbeiderklassen ikke hadde sitt eget, sentraliserte redskap, ble kampen kraftig lammet.

Også i dag mangler arbeiderklassen sitt viktigste kampredskap. Den mangler et enhetlig kommunistisk parti, som kan samordne og lede kampen. Derfor er det også viktig at arbeidsfolk er på vakt og ikke gir muligheter til at småborgerlige grupperinger kommer til i ledelsen og avsporer den klare linje i kampen.

Bare arbeiderne kan skape en folkefront som kan mobilisere til aktiv og virkningsfull kamp i pakt med folkets grunnleggende interesser.

Arbeiderkomiteer, dannet på grunnplanet, vil oppfylle dette krav.

MARXIST-LENINISTISK FRONT I NKP gir derfor sin fulle tilslutning til aksjonskomiteens paroler:

REIS ARBEIDERKOMITEER LOKALT OVER HELE LANDET FOR:
 AVBRYTELSE AV FORHANDLINGENE I BRUSSEL!
 SLUTT PÅ DYRTIDSUTVIKLINGEN!
 FULL PRISSTOPP PÅ DAGLIGVARER OG HUSLEIER!
 VEKK MED MOMSEN OG AVGIFTENE PÅ DAGLIGVARER, STRØM OG BRENSSEL!
 NED MED RENTESATSENE!
 ØKT INVESTERINGSavgift OG STRENGERE BESKATNING AV DE STORE INNTEKTER OG FORMUER!

Det var en ambisjonsrik ung mann som søkte jobb etter annonse i avisen ...

Hans nye sjef sa: – Jobber du bra skal jeg belønne deg.

Den unge mannen arbeidet hardt og fikk som belønning ...

to maskiner å passe. Dermed fordoblet han sin produksjon.

– Beklager, sa sjefen, lagrene er overfylt. Du er oppsagt.

Det var en ambisjonsrik ung mann som søkte jobb etter annonse i avisen ...

MLF-rapport

MARXIST-LENINISTISK FRONT I NKP avholdt den 24. oktober 1970 en landskonferanse, hvor det ble gjort en rekke vedtak som skisserer opp frontens arbeid i tiden framover. På bakgrunn av klassekampens almene erfaringer og den siste tids skjerpete utvikling, som her hjemme hovedsakelig har sin årsak i kapitalistenes bestrebelser på å få norsk økonomi tilpasset EEC-medlemskap, trakk landskonferansen bl.a. opp kamplinjen som kommunistene må føre, og det slås fast at MLF ser det som sin oppgave å utvikle forståelsen for nødvendigheten av å virkeliggjøre et kommunistisk parti. En av de grunnleggende oppgaver i dette arbeidet er å virke blant de brede masser av arbeidere - fordi arbeiderklassen selv må og vil skape sitt kommunistiske parti, og selv verne og overvåke det som klassens organiserte fortropp.

Organisasjonen ser det altså som sin kommunistiske oppgave å bistå arbeiderklassen i dens organisatoriske oppbygging av det kommunistiske partiet, og på samme vis vil marxist-leninistene medvirke til dannelselse av arbeiderkomiteer i kampen mot imperialistisk undertrykking. Ut fra dette vil MLF også styrke samarbeidet med andre ML-organisasjoner, som SUF (ml) og ML-gruppene. Men for å makte disse praktiske oppgaver i arbeiderklassens tjeneste slår MLF også fast nødvendigheten av skolering i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, slik at teori og handling smelter sammen til et hele og blir et kraftig redskap for arbeidsfolk i klassekampen.

Om den politikk som i dag offisielt kjøres fram av NKP-ledelsen påpeker MLF at det er revisjonismen som er dominerende, og sier videre at dette i dag bl.a. gir seg uttrykk i at "partiets ledelse ikke anvender marxismen-leninismen som rettesnor for sin politikk, men er henfalt til opportunistiske løsninger på taktiske spørsmål for partiet. En slik politikk duger ikke i spørsmål som direkte knytter seg til arbeiderklassens kamp mot borgerskapet og den internasjonale imperialismen. Denne opportunisten kjennetegner i dag sentralstyrets politikk under Reidar T. Larsens ledelse. RTL-ledelsens senere års såkalte kamp mot "høyre" og "venstre" i partiet og dens omskiftende taktikk - fra sekteriske paroler til direkte partioppløsende planer om dannelselse av et venstre "sosialistisk" koalisjonsparti -

er typiske eksempler.

Dette har ført til oppløsning av såvel partiets politiske som organisatoriske linje. Byråkratisk sentralisme kjennetegner i dag partiets struktur."

MLF forplikter seg videre til å kjempe mot revisjonismen og gjøre denne kampen til sin viktigste taktiske oppgave.

Landskonferansen, som vi her dessverre bare kan bringe denne korte rapporten om p.g.a. av plassmangel og tidspress, vedtok også statutter og organisatoriske retningslinjer for MLF - dessuten også en erklæring til støtte for dannelsen av arbeiderkomiteer mot EEC og dyrtid. Hovedinnholdet i denne erklæringen blir dekket av den korte artikkelen om "kamp mot dyrtid og EEC" som vi bringer annet steds i dette nummer.

MLFs statutter gjengir vi nedenfor:

STATUTTER FOR MARXIST-LENINISTISK FRONT I NKP:

1. MLFs FORMAL OG GRUNNLAG:

Marxist-leninistisk fronts formål er å kjempe for virkeliggjørelsen av arbeiderklassens revolusjonære kommunistiske parti i Norge.

Organisasjonens grunnlag er marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning som danner rettesnor for all praksis.

2. ORGANISASJONENS STRUKTUR:

Prinsippet for MLFs organisering er demokratisk sentralisme.

3. MEDLEMSKAP:

§ 1. Medlemmene skal forsvare og kjempe for arbeiderklassens interesser, nasjonalt såvel som internasjonalt. Ethvert medlem plikter derfor å bestrebe seg på å bli kvitt all borgerlig innflytelse og erkjenne at dets personlige interesser er ett med arbeiderklassens. Organisasjonen kan kreve at medlemmene skal vise større omsorg for arbeiderklassens interesser enn for seg selv eller noen annen enkeltperson.

§ 2. Medlemmene må gi akt på saklighet. Det er alltid sannheten som tjener arbeiderklassen.

§ 3. Ethvert medlem har plikt til å fremme og delta i diskusjonen for å utvikle og sikre en korrekt politisk linje for organisasjonen.

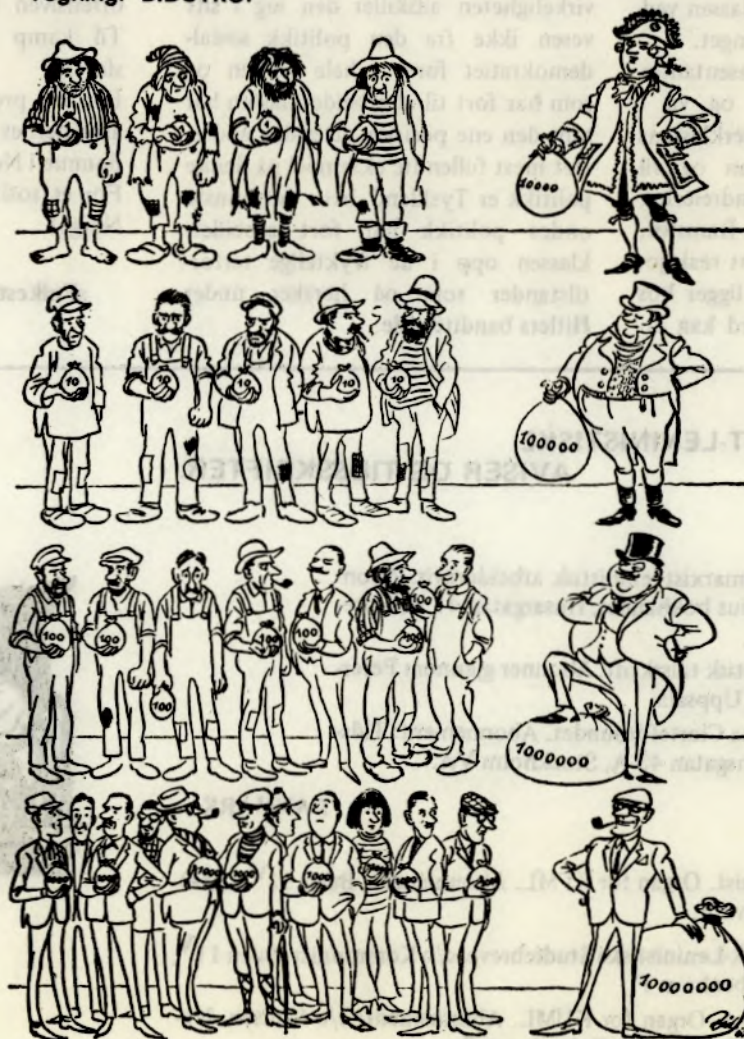
§ 4. Ethvert medlem har plikt til å delta aktivt i studievirksomheten og organisasjonens øvrige arbeid - og må alltid følge masselinja i dette.

§ 5. Ethvert medlem plikter å underlegge seg den demokratiske sentralismen, og øve kritikk og selvkritikk.

§ 6. Medlemmene har møteplikt. Hvis frammøte er umulig skal forfall meldes.

Klassesamfunnet under forandring

Tegning: BIDSTRUP

Fra historien

Stortinget er et redskap i kapitalistklassens hånd. Men det kan aldri bli et redskap i arbeidernes hender. Stortinget kan alene bli en tribune, en talerstol for arbeiderklassens virkelige representanter – kommunistene –, men det er bedragerske illusjoner som sosialdemokratiet søker å vekke hos arbeiderklassen når det forespeiler den at det skulle være mulig – og derfor en oppgave – for arbeiderklassen ved høstens valg å «erobre» stortinget.

De virkelige arbeiderrepresentanter – kommunistene – kan og vil i Stortinget forfekte arbeiderklassens virkelige interesser, de kan og vil avsløre borgerskapets lurendreierier, bedragerier og reaksjonære framstøt, men det avgjørende ord mot reaksjonen og for arbeiderklassen ligger hos arbeiderklassen selv. Det ord kan ar-

beiderklassen uttale gjennom protestbevegelse, demonstrasjoner, streiker, revolusjonære masseaksjoner. Kommunistene vil i stortinget arbeide ut fra det synspunkt at de gjennom sin opptreden der, gjennom sine taler, forslag osv., skal bidra til å reise klassen til de nødvendige utenomparlamentariske masseaksjoner. Dermed blir kommunistenes arbeid i Stortinget også et virkelig ledd i arbeiderklassens befrielseskamp og adskiller seg således på det skarpeste fra sosialdemokratenes – Det norske arbeiderpartis – politikk som går ut på at av de onder borgerskapet truer med å gjennomføre overfor arbeiderklassen å velge «det minst onde», istedenfor å mobilisere arbeiderklassen til kamp mot den angripende reaksjon. Derved svekkes og svekkes arbeiderklassens handlekraft, og klassen drives fra skanse til skanse. Den siste treårsperiode, der det norske sosialdemokrati mer åpenlyst enn tidligere har drevet denne politikk, har vist hvor denne politikk fører hen. I virkeligheten adskiller den seg i sitt vesen ikke fra den politikk sosialdemokratiet fører i hele verden og som har ført til at arbeiderklassen har tapt den ene posisjon etter den andre. Det mest fullendte eksempel på denne politikk er Tyskland, hvor det minste ondes politikk har ført arbeiderklassen opp i de fryktelige terror-tilstander som nå hersker under Hitlers bandittvelde.

Den politikk som Det norske arbeiderparti fører, det minste ondes politikk, fremmer og muliggjør denne utvikling. Det minste ondes politikk hemmer og lammer arbeiderklassens slagkraft, gjør borgerskapet stadig mer pågående, driver arbeiderklassen fra skanse til skanse. Det minste ondes politikk avslører seg som det største ondes politikk. Denne politikk muliggjør den fascistiske fremrykning mot arbeiderklassen og vil føre den norske arbeiderklasse opp i liknende tilstander som de som nå hersker i Tyskland, hvis arbeiderklassen ikke bryter med dem som nå fører denne politikk, blir seg sine uhyre krefter bevisst, ruster seg til de forestående klassesammenstøt og tar kampen opp mot borgerskapets offensiv med revolusjonære, utenomparlamentariske massekamper.

Klassefeller! Reis kampen for disse krav! Forbered de avgjørende maktkamper, forbered arbeiderklassens revolusjonære seier over utbytterne!

Felles kampfront mot kapital-offensiven og den fascistiske fare! Til kamp mot det kapitalistiske slaveri!

For den proletariske revolusjon, for arbeidernes og bøndernes maktherredømme i Norge!

For et sosialistisk Norge, et sovjet-Norge!

Fra brosjyren

»Folkestyret som det virkelige er»,
utgitt av NKP i 1934.

NORDISKE MARXIST-LENINISTISKE AVISER OG TIDSSKRIFTER.

SVERIGE:

M-L Gnistan. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Abonnement gjennom: Danelius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Utgitt av KFML.

Marxistisk Forum. Teoretisk tidsskrift. Abonner gjennom Peterson, Studentstaden 10^{II}, Uppsala.

Clarte. Organ for Svenska Clarteförbundet. Abonnement: Tidsskriften Clarte, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA.

DANMARK:

Kommunist. Organ for KFML. Abonnement: Buen 11^V, 2000 København F.

Marxistisk-Leninistiske Studiebrev, c/o Kommunist, Buen 11^V, 2000 København F.

Rød Front. Organ for KUML. Abonnement: c/o Hansen, Nygårdsvej 41 B^I, 2100 København Ø.

Rosa Luxemburg

100år

Det er i år hundre år siden Rosa Luxemburg ble født. Hun var, i likhet med Lenin, en av de ledende revolusjonære marxister innen Den 2. Internasjonale, og en av sosialismens betydeligste teoretikere. Da Den 2. Internasjonalens sosialdemokratiske partier gled over i småborgerlig opportunisme og ble forvandlet til "stinkende lik", var hun med på å bygge opp en ny internasjonale av nye partier - og før Lenin hadde utarbeidet teorien om imperialismen hadde Rosa Luxemburg angrepet det samme problem og presentert en del av løsningen i to store arbeider: "Die Akkumulation des Kapitals. Ein Beitrag zur Ökonomischen Erklärung des Imperialismus", Berlin 1913 og "Die Krise der Sozialdemokratie", Zürich 1916.

Rosa Luxemburg hadde også det felles med Lenin at hun av historien ble tildelt rollen som leder av en proletær revolusjon. Riktignok sluttet den tyske novemberrevolusjonen i 1918 med nederlag for den tyske arbeiderklassen, mens Lenin og bolsjevikene førte revolusjonen i Russland til seier, men på mange måter må novemberrevolusjonen likevel betegnes som et seierrikt nederlag, og som Rosa Luxemburg selv så ofte påpekte: "Sosialismens hele vei er - i den utstrekning det dreier seg om revolusjonære kamper - belagt med nederlag.

Ug allikevel leder den samme historie skritt for skritt uopphørlig fram mot den endelige seier! Hvor ville vi stå i dag uten disse nederlag, som har gitt oss historisk erfaring, erkjennelse, makt, idealisme!"

Ved sin førende stilling i kampen mot revisjonismen har Rosa Luxemburg både gitt oss historisk erfaring og erkjennelse, og i den følgende artikkel er det nettopp hennes sentrale bidrag i kampen mot revisjonismen vi skal ta for oss.

E.B.

Mot illusjoner og forræderi

—Eva Berg—

Spørsmålet om makt, om kampen for en revolusjonær omvelting av samfunnet - om proletariats diktatur, har gjennom alle tider vært selve kjernepunktet i den vitenskapelige sosialismen; og det selvsamme kjernepunkt har nettopp vært det revisjonister og småborgere innen arbeiderbevegelsen har fryktet aller mest.

"Det er ikke for ingenting at Karl Marx har rettet sitt vitenskapelige søkelys mot de mest skjulte drivfjærene i det borgerlige samfunns økonomiske og politiske maskineri. Det er ikke for ingenting at han har kastet lys over dette samfunns handlinger og adferd helt inn til de fineste forgreninger av tanker og følelser som har sin opprinnelse i den grunnleggende kjennsgjerning at dette samfunn som en vampyr lever av proletariats blod", skrev Rosa Luxemburg for mer enn et halvt århundre siden da hun foretok en analyse av den revisjonistiske linje innen arbeiderbevegelsen.

Rosa Luxemburg innså klart kampens nødvendighet, framhevet den og ble en av revisjonismens farligste motstandere; en revolusjonær kjemper og kritiker som vi i år - 100 år etter hennes fødsel - best kan minnes ved å nyttiggjøre i dagens kamp mot revisjonismen og en småborgerlig og anti-revolusjonær reformisme.

Rosa Luxemburg ble født i 1871 i Polen. I en alder av 16 år ble hun medlem av Polens første marxistiske organisasjon, og i 2 år deltok hun aktivt i partiets virksomhet i Warszawa, men i 1889 måtte hun rømme fra Polen for å unngå å bli arrestert av tsarens politi. I kommende år arbeidet hun sammen med polske og russiske revolusjonære flyktninger i Sveits, inntil hun gjennom et skinnektenskap med tyskeren Gustav Lübeck ervervet seg tysk statsborgerskap og flyttet til Tyskland hvor hun ble medlem av Tysklands Sosialdemokratiske Parti (SPD).

Likhet med Lenin opplevde Rosa Luxemburg den første store splittelsen innenfor den marxistiske arbeiderbevegelsen, og hun deltok aktivt i den indre partikamp som gikk forut for splittelsen. Allerede samme år som hun fikk sitt medlemskap i SPD publiserte hun første del av en artikkelserie mot revisjonismen; en artikkel-

serie hvor hun foruten å stå fram som en revolusjonær og en sann forkjemper for den marxistiske arbeiderbevegelsen, markerer seg som en glimrende kritiker og polemiker. Det er en ille tilredt, en tufs og forkommen Eduard Bernstein som framstår med sitt revisjonistiske hovedverk: "Sosialismens forutsetninger og sosialdemokratiets oppgaver" (1899), etter å ha vært under behandling i Rosa Luxemburgs artikkelserie.

I sin kritikk av revisjonismen behandler Rosa Luxemburg først og fremst bakgrunnen til, karakteren og konsekvensene av dens utvikling. Aktualiteten av kritikken er det ikke tvil om ettersom revisjonismen er et mer eller mindre permanent fenomen innen arbeiderbevegelsen. Den er en faktor som vil bestå like lenge, og enda lenger, enn det borgerlige samfunn - det samfunnet som er revisjonismens egentlige årsak og derfor i hovedsak også dens betingelse. Selvsagt vil revisjonismens ulike uttrykk forandre seg under ulike historiske perioder, men dens innerste vesen og karakter vil forbli uendret: dens redsel for og kamp imot den sosialistiske revolusjon - mot proletarietets diktatur!

I et forord til en samling av Rosa Luxemburgs artikkler som kom ut i Sverige for en del år tilbake, foretok Bo Gustafsson en sammenligning av revisjonismen før første og etter andre verdenskrig:

"Da som nå ble den båret oppe av en eksepsjonelt lang høykonjunktur, som tilfeldigvis mildnet kapitalismens konflikter og fødte illusjoner om en krisefri kapitalisme. Da som nå hadde revisjonismen fotfeste innenfor de offisielt revolusjonære partiene. Da som nå ble revisjonismen iblant bekjempet av de offisielle partiinstansene i ord - og praktisert i handling. Da som nå ble revisjonismen båret oppe av et politisk korrumpert skikt av funksjonærer og stortingsmenn, mens marxismen ble framholdt av revolusjonære arbeidere og intellektuelle. Da som nå gjaldt hovedspørsmålet proletarietets diktatur og den sosialistiske revolusjonen. Da som nå førte revisjonistene fram reformer ('strukture reformer') som alternativ til den sosialistiske revolusjonen. Da som nå proklamerte revisjonistene sin forbeholdsløse oppslutning om det borgerlige demokratiet, som ble opphøyet til demokrati i alminnerlighet. Da som nå ble det sagt at 'det politiske demokratiet' var virkeliggjort i og med den almene stemmeretten, og det eneste som gjensto var 'det økonomiske demokrati'. Da som nå ble arbeiderbevegelsens økonomiske

kamp (økonomisme), i motsetning til dens politiske, tillagt avgjørende betydning for virkeliggjørelsen av sosialismen - og dermed unnslopp man det avgjørende, men for småborgeren så ubehagelige, spørsmålet om staten og proletarietets diktatur. Da som nå baserte revisjonistene sin politikk - ikke på kapitalismens objektive motsetninger og den derav framvoksende klassekampen, men - på abstrakte rettsforestillinger og 'sosialistiske vurderinger', sammenfattet i den borgerlige revolusjonens paroler: frihet, likhet og brorskap. Da som nå ringaktet revisjonistene teori i alminnerlighet og avskydde revolusjonær teori som pesten. Da som nå betegnet revisjonistene det marxistiske venstre som 'revolusjonsromantikere', 'voldsdyrkere', 'kuppmakere' osv."

Denne sammenligningen bekrefter ikke bare at revisjonismens innerste vesen er uforandret, og at dens karakteristiske trekk stort sett er de samme i dag som dengang revisjonismen fikk sin teoretiske utforming i og med Eduard Bernsteins før omtalte bok; sammenligningen forteller også at revisjonistene gjennom årene har gjort alt for ikke å avsløre seg som borgere, men gi inntrykk av å stå på proletarietets og sosialismens side. Rosa Luxemburg tok også dette sentrale punktet opp i sin kritikk. Hun klargjorde at revisjonismen i begynnelsen var tvunget til å bekjempe marxismen nettopp ved hjelp av marxismen: "enhver ny retning i teoriens og politikken utviklingshistorie tilpasser seg på begynnelsesstadiet den opprinnelige retningen, selv om den i sin kjerne står i diametralt motsetningsforhold til denne. Den nye retningen antar de former som allerede finnes og snakker det språk som ble talt før den gjorde seg gjeldende. Med tiden vokser den nye kjernen fram av det gamle skallet, og den nye retningen finner egne former og et eget språk".

Som et konkret eksempel på dette kan vi ta for oss de sosialdemokratiske partiene. På Rosa Luxemburgs tid måtte de forsøke å bekjempe marxismen ved å søke støttepunkter for bekjempelsen i denne læren selv. I dag behøver de ikke engang nevne ordet marxisme, og de har fjernet seg helt fra den vitenskapelige sosialismens innhold. Men i den samme situasjonen som de sosialdemokratiske partiene sto dengang, står de revisjonistiske "kommunist" partiene i dag; bekjemper marxismen-leninismen samtidig som de desperat forsøker å gi inntrykk av at de står på dens grunnlag. Annerledes kan en heller ikke vente det, for som Rosa Luxemburg sier:

"Man undervurderer den vitenskapelige sosialismens makt om

en venter seg at en opposisjon helt fra begynnelsen klart og med beinhard konsekvens skulle gi uttrykk for sitt innerste vesen, at den åpent og skarpt skulle fornekte sosialdemokratiets teoretiske grunnlag. Den som i våre dager vil gå til kamp mot Marx' lære, det mest gigantiske produkt menneskelig ånd har skapt i dette århundre, han må først og fremst erklære seg som tilhenger av denne lære og søke argumenter for dens bekjempelse nettopp i marxismen. Disse manipulasjoner kaller han senere for en videreutvikling av læren. Derfor må en ikke la seg forvirre av de ytre former, men skrelle seg fram til den skjulte kjernen i Bernsteins teori - og nettopp dette er en påtrengende nødvendighet for de bredeste lag av industriproletarer i vårt parti.

Det finnes ingen grovere fornærmelse, intet større hån mot arbeiderne enn påstanden: teoretiske oppgjør er bare 'akademiker-nes' sak. Allerede Lassalle sa i sin tid: Først når vitenskapen og arbeideren, disse motpolene i samfunnet, forener seg, vil de kvele alle kulturens hindringer i sine jernharde armer. Hele den moderne arbeiderbevegelsens makt beror på teoretisk erkjennelse.

Dobbelt viktig er imidlertid denne erkjennelse for arbeiderne i dette tilfelle, fordi det nettopp dreier seg om dem og deres innflytelse i bevegelsen, fordi det er deres eget skinn som her bæres fram til markedet."

I dag hvor utviklingen er kommet dithen at det eksisterer land hvor revisjonismen har etablert seg som statsmakt og søker støttepunkter for bekjempelsen av sosialismen nettopp i marxismen-leninismen, er det meget viktig at arbeiderbevegelsen - både i og utenfor disse land - skreller seg fram til kjernen i den revisjonistiske teori. Og hele denne teorien, sier Rosa Luxemburg, "munner i praksis ikke ut i annet enn et råd om å oppgi den sosiale omveltning, sosialdemokratiets endelige mål, og på den annen side å gjøre sosialreformen fra et middel i klassekampen til dens mål. Bernstein har selv klarest og skarpest formulert sitt syn: 'Det endelige mål, hva det enn måtte være, er ingenting, bevegelsen er alt'."

Men, sier Rosa Luxemburg videre: "siden det sosialistiske endelige mål er det eneste avgjørende moment som skiller den sosialdemokratiske bevegelse fra det borgerlige demokrati og den borgerlige radikalisme, et moment som omdanner hele arbeiderbevegelsen fra å være et nytteløst lappverk for å redde den kapitalistiske ordningen, til å bli en klassekamp mot denne ordningen, en kamp for opphevelsen av denne ordningen, er spørs-

målet 'Sosialreform eller revolusjon' slik Bernstein stiller det for sosialdemokratiet, samtidig spørsmålet: Være eller ikke være?"

Hvor avgjørende dette spørsmålet er, som i egentlige og siste instans er spørsmålet om makt, fikk den tyske arbeiderklassen spesielt erfare i januardagene i 1919 da den sosialdemokratiske Ebertregjeringens kontrarevolusjonære soldatbander slo ned arbeidernes kamp med kuler og geværkolber, og myrdet Rosa Luxemburg og Karl Liebknecht - og tusenvis av tyske revolusjonære arbeidere.

Hvor avgjørende spørsmålet om makten er har også den sovjetiske arbeiderklassen fått erfare gjennom en gradvis revisjonistisk maktovertagelse.

Hvor avgjørende spørsmålet om makten er får arbeiderklassen i hele verden gjennom den daglige kamp stadig erfare.

Derfor har det som Rosa Luxemburg ga, både som kritiker av revisjonismen innen den marxistiske arbeiderbevegelsen og som en av novemberrevolusjonens ledere, sin prinsippielle og derfor også aktuelle betydning og interesse.

Til en viss grad undervurderte Rosa Luxemburg selv betydningen av en fast, organisert ledelse for den revolusjonære kampen, noe som en tid ble et av stridsspørsmålene mellom henne og Lenin. Dette feilgrepet hos Rosa Luxemburg har delvis sin forklaring i hennes grenseløse tro på massens oppfinnsomhet og skaperkraft, men det har også sin bakgrunn i det tyske sosialdemokratiets byråkratiske sentralisme som gjorde massene ensidig avhengige av lederne; d.v.s. partimedlemmene foretok seg ikke noe som helst uten ledelsens direktiv, noe som selvsagt passet den byråkratiske partiledelsen utmerket.

(Jamf. NKP-ledelsens politikk).

I diskusjonene omkring organisasjonsspørsmålet trakk Rosa Luxemburg fram en rekke viktige ting angående partidisiplinen og påpekte bl.a. det feilaktige ved å betegne "to så motsatte ting som vilje- og tankeløsheten hos en mangebenet kjøttmasse, som dirigert av en taktstokk utfører mekaniske bevegelser, og den frivillige koordineringen av bevisste politiske handlinger innen et samfunnsmessig lag kort og godt som 'disiplin'; to så motsatte ting som en undertrykt klasses kadaverdisiplin og det organiserte opprør av en klasse som kjemper for sin frigjøring. Ikke ved å bygge på den disiplin som er en arv fra den kapitalistiske stat - hvor bare taktstokken flyttes fra borgerskapets hånd over til en sosialdemokratisk sentralkomite -, men bare ved å bryte

gjennom og tilintetgjøre denne slaviske disiplinånden kan proletariatet oppdras til den nye disiplin - til sosialdemokratiets frivillige selvdisiplin."

Ut fra de samme overveielser mente Rosa Luxemburg at det skulle være innlysende at sentralismen i det revolusjonære partiets mening i det hele tatt ikke er noe absolutt begrep som kan gjennomføres likt på hvert trinn i arbeiderbevegelsen, men at den tvertimot må oppfattes som en tendens, hvis virkeliggjøring må skje i takt med arbeidermassens opplysning og politiske skolering i kampprosessen. Og ut fra denne bakgrunn påpekte Rosa Luxemburg at det revolusjonære partiets kamptaktikk "blir i dens hovedtrekk i det hele tatt ikke 'oppfunnet', den er et resultat av en kontinuerlig serie av skapende akter i den eksperimenterende, ofte elementære klassekamp. Også her går det ubevisste forut for det bevisste, logikken i den objektive historiske prosess går forut for dens bæreres subjektive logikk".

Med eksempler fra historien påviste Rosa Luxemburg massens handlekraft, dens spontane og ofte uorganiserte opprør som dannet bakgrunnen for proletariatets masseaksjoner. Hun slo fast at "i begynnelsen var 'dåden'. De sosialdemokratiske organisasjoners initiativ og bevisste ledelse spilte en ytterst beskjeden rolle". Og dette, framholdt hun, skyldtes hverken disse organisasjoners mangelfulle forberedelser til sin rolle - selv om dette moment kan ha vært en ganske vesentlig medvirkende faktor - eller at de satt uten noen allmektig sentralmyndighet som sendte ut sine vedtekter og direktiver. "Det er ikke vedtektenes ordlyd, men den mening og den ånd som de aktive kjempere legger i dem som avgjør en organisasjonsforms verdi" - hevdet hun.

Den byråkratiske sentralismen ble naturlig nok holdt i hevd og var til stor hjelp for den tyske arbeiderklassens forrædere, de sosialdemokratiske, junkertro lederne - spesielt da de hadde overtatt regjeringsansvaret. De forsvarte det bestående klasse-samfunnet samtidig som de ga seg ut for å representere arbeiderklassen og ivareta dens interesser - og Rosa Luxemburg påpekte:

"I alle tidligere revolusjoner gikk de kjempende i bresjen med åpent visir: klasse mot klasse, program mot program, skjold mot skjold. I den nåværende revolusjonen går den gamle ordningens beskyttelsestropper i bresjen - ikke under de herskende klassers egne skjold og våpen, men under et 'sosialdemokratisk partis' fane. Om revolusjonens kardinalspørsmål stiltes åpent og ærlig: kapitalisme eller sosialisme, ville tvil og vakling være umulig

i proletariatets store masse."

Den sosialdemokratiske, junkertro ledelsen hadde sviktet, men som Rosa Luxemburg også sa: "Ledelsen kan og skal nyskapes av massen." Og det forteller sitt om det tyske proletariatets politiske potensial at denne ledelsen ble utviklet av de sanne revolusjonære krefter innenfor sosialdemokratiet under revolusjonens korte, hektiske forløp. Rosa Luxemburg ble en av disse lederne og under revolusjonens forløp trakk hun lærdommer og nye erkjennelser og endret ikke bare sitt syn på bolsjevikernes strategi og taktikk under den russiske revolusjonen (som hun under sin fengselstid tidligere delvis hadde feilbedømt), men også i sitt program for den tyske revolusjonen - som hun la fram på Tysklands Kommunistiske Partis (Spartakusforbundet)konstituerende kongress den 30. desember 1918 - fjernet hun alle illusjoner og formulerte i klare og skarpe setninger kjernespoersmålet for den sosialistiske revolusjonen: spørsmålet om makten, spørsmålet om kapitalisme eller sosialisme. Hun formulerte det spørsmålet som revisjonistene og småborgerne fryktet aller mest og som de for enhver pris ville unngå - da som nå. Spørsmålet som gjorde "tvil og vakling umulig i proletariatets store masse".

Derfor var Rosa Luxemburg meget farlig for borgerskapet og forræderne innen arbeiderbevegelsen. Derfor måtte hun ryddes av veien. 100000 Mark ble utbetalt av rustningmagnatenes kasse til dem som utførte mordet på henne og Karl Liebknecht den 15. januar 1919, og det nazistiske regimet gjorde morderne til store forbilder for den tyske nasjon. Men da Rosa Luxemburgs livløse kropp ble kastet i Landwehrkanal i Berlin forteller Paul Fröhlich at det gikk som en løpeild gjennom de tyske arbeiderkvarterene at dette var ikke sant, hun var ikke myrdet, hun levde, hun hadde reddet seg - og hun skulle igjen stille seg i spissen for den revolusjonære bevegelsen når den tiden kom. "Man ville ikke tro at en så stor viljestyrke, en slik entusiasme og åndelig kraft kunne tilintetgjøres ved et kolbeslag. Denne tro er riktig. Loven om energiens uforstyrrelighet gjelder ikke bare den fysiske verden. Intet bål og ingen diktatorsordrer kan i lengden ødelegge det som en gang har vært levende i massens sinn. Det som går imot historiens utvikling, det som vil drive den tilbake, går under - hvor fryktelig det enn må oppfattes. Men framtidens ideelle sæd bærer frukt. Hvem kjenner mannen fra Thermidor? +) Men Babeufs ideer satte liv i det franske proletariatets revolusjonære bevegelse tretti år etter hans død. Barbariets seierstog kommer til å støte på sin grense. Acheron skal igjen komme i bevegelse.

Av Rosa Luxemburgs ånd skal seirer oppstå."

Selv var Rosa Luxemburg viss på proletariatets seier, og uten frykt tok hun kampen opp mot borgerskapet og forræderne. Hun rettet sin skånselsløse ironi mot revisjonistene: "Er det alt dere har å komme med? Ikke et fragment av en ny tanke! Ikke en eneste tanke som ikke for årtier siden ble trampet ned, knust, forhånet og tilintetgjort av marxismen!" Hun visste også at det var "en vanvittig illusjon å tro at kapitalistene frivillig skulle bøye seg etter det sosialistiske parlamentets beslutning, at de godvillig skulle avstå fra sin eiendom, sin profitt, retten til å utsuge".

Hun visste at det avgjørende spørsmålet for proletariatets seier er spørsmålet om makt:

"Kampen for sosialismen er den voldsomste innbyrdeskrig som verdenshistorien har skuet, og den proletære revolusjonen må skaffe seg den nødvendige rustningen for denne innbyrdeskrigen, den må lære seg å bruke den - å kjempe og seire.

En slik utrustning for de kompakte, arbeidende folkemassene med hele den politiske makten samlet i sin hånd for revolusjonens oppgaver - det er proletariatets diktatur og derfor også det virkelige demokratiet. Ikke der lønsslaven sitter ved siden av kapitalisten, jordproletaren ved siden av junkeren i bedragerisk likeverdighet for på parlamentarisk vis å debattere sine livs-problemer, men der den millionhodete proletære massen griper hele statsmakten med sin veldige neve for likt guden Tor med sin hammer å slå den i skallen på de herskende klassene, bare der er demokrati som ikke er et bedrageri mot folket."

Merknad:

+) De kontrarevolusjonære som under den franske revolusjonen den 27. juli (9 Thermidor) 1794 styrtet småborgerskapets revolusjonære diktatur, med Robespierre i spissen, og opprettet storborgerskapets diktatur. Babeuf (1760-1797) forsøkte sammen med andre revolusjonære demokrater å styrte dette diktaturet, men mislyktes og ble henrettet.

(Ikke-volds) Avtale mellom Sovjetunionen og Vest-Tyskland

Det er ikke her tale om en ikke-angrepspakt som i 1939, men om en såkalt ikke-volds-avtale. »Vold er fødselshjelperen for ethvert samfunn som går svanger med et nytt». En ikke-volds-avtale må da bety at begge parter, Sovjetunionen og Vest-Tyskland, går inn for status quo? Det er som sagt ingen ikke-angrepspakt. Med andre ord, Sovjetunionen anser ikke lenger Vest-Tyskland som noen potensiell angriper eller som noen trusel overhodet. For bare to år siden, da Sovjetunionen okkuperte Tsjekkoslovakia, var påskuddet faren for undergravingsvirksomhet fra vest, først og fremst fra Vest-Tyskland. Og det var ganske sikkert berettiget. Vestmaktene – og først og fremst USA's – mål har helt fra krigens slutt – ja før – vært å undergrave sosialismen i Øst-Europa, og Tsjekkoslovakia var, siden arbeidermilitsten i 1948 satte en stopper for det planlagte kontra-revolusjonære kuppet, et spesielt neuralgisk punkt. Tsjekkoslovakia var jo det mest »vestlige» av øst-statene, og at det hadde blitt »ensrettet», ble påskuddet til NATO og en voldsom opptapping av den kalde krigen. I dag er Vest-Tyskland en venn og forbundsfelle av Tsjekkoslovakia!

LINE DEDICHEN

Er det da så å forstå at Vest-Tyskland har forandret karakter i løpet av disse to åra? Har Willy Brandt virkelig fått gjennomført den »Umwertung aller Werte» (det omskiftet av alle verdier) som vi alle håpet på etter nazismens nederlag? Og som bare DDR foretok, nemlig et oppgjør med nazismen, en innrømmelse av nederlaget og en godkjenning av Potsdam-avtalen? Nei hvorfor skulle Vest-Tyskland gjøre innrømmelser? Bortsett fra den aller første tida etter krigens slutt, da vestmaktene tilsynelatende for alvor gikk inn for å denazifisere Tyskland, har snarere renazifisering, eller i hvert fall status quo, vært løsenet. Akkurat som grunnlaget for tysk militarisme fortsatt bestod etter den første verdenskrig, trass i de tyske soldatene og de tyske arbeidernes opprør (Spartakusbevegelsen), ble grunnlaget for militarisme og nazisme bevart også etter den 2. verdenskrigen, takket være Marshall-hjelpa. Når okkupasjonsmaktene til å begynne med gikk inn for en slags denazifisering, var det under press fra amerikanske og allierte soldater som slåss mot nazismen under krigen, og fra den anti-nazistiske opposisjonen i det tyske folket sjøl. Men frontsoldatene ble ganske raskt skiftet ut med »nøytrale» okkupasjonstropper og anti-nazismen kriminalisert, kommunistpartiet forbudt, etterhvert som konstitueringa av Vest-Tyskland med Adenauer i spissen skred fram og det fikk medlemskap i NATO og til og med ble kreert av USA til kristelig-demokratisk forsvarer av hele den vestlige sivilisasjon mot – som det nå igjen het – barbariet i øst. Favoriseringa av Adenauers Vest-Tyskland – han var forøvrig svoger av kommandanten for de amerikanske okkupasjonstroppene, general Clay, og de to arbeidet fortreffelig sammen – gikk ut over USA's tidligere allierte i kampen mot nazismen som ikke fikk noen erstatninger. Det såkalte oppgjøret med okkupasjonsmakta kan vel være et godt eksempel: Vi betalte vår beskjedne »gjeld», men Vest-Tyskland slapp å betale sin som løp opp i millioner om ikke milliarder. Det var ikke rart at Vest-Tyskland ble overmodig og utfordrende

HVA VAR
DET SOM
PASSERTE
OSS ??

LEVEOM-
KOSTNING-
ENE!

og snart oppførte seg som om de, vest-tyskerne, hadde vunnet krigen og kunne stille betingelser. Og det gjør de fremdeles i dag – de er jo blitt de mektigste både økonomisk og militært, i hvert fall i Vest-Europa. Og hva denne avtalen med Sovjetunionen angår, så er det Bonn som stiller betingelser og Sovjetunionen som føyer seg. Så en får vel si, med Ibsen, at »systemet» nå har fått »vrent seg om i sin egen karikatur», en forutsetning, sier han videre, for at »hevnen kan komme og holde dom på tidsløgnens ytterste dag». I det samme diktet, »Ved Abraham Lincolns mord», snakker han om en »brammende giftblomst som står i fylde på tidens tre». Denne avtalen mellom Sovjetunionen og Vest-Tyskland er nettopp en slik giftblomst som har sine røtter i Marshall-hjelpa på den ene sida og den 20. (og 22.) partikongressen på den andre. Det djevelske ved Marshall-planen var jo at den samla hele Vest-Europa under en hatt, inklusive Vest-Tyskland. Derved reiv den vekk det nasjonale grunnlaget for gjenreisinga etter krigen – som forøvrig hadde kommet godt i gang i flere land, deriblant i Norge – og dermed også grunnlaget for kampen mot nazismen som jo gjaldt nasjonal suverenitet og frihet. Men som all annen frihet må nasjonal frihet ha økonomisk uavhengighet som grunnlag. Når samtlige vest-europeiske regjeringer ved å ta imot Marshall-»hjelp» godtok at deres land så å si kom på fattigkassa og måtte få understøttelse av »den rike onkel» i USA, så ble også motsetninga mellom det (ny)nazistiske Vest-Tyskland og de tidligere motstandere av nazismen irrelevant. »Vi» var jo alle i samme båt. Det er verd å merke seg at de fleste av de regjeringer som tok imot Marshall-»hjelp» var sosialdemokratiske, den norske med Gerhardsen og Lange i spissen. Forutsetninga for Marshall-planen var bl. a. å sette de vest-europeiske landa i stand til å by de samarbeidsvillige arbeiderne såpass bra vilkår at de ikke gikk med kommunistene. Disse hadde jo fått en faretruende sterk stilling etter Sovjetunionens seier og kommunistenes fremragende innsats i motstandskampen.

I parentes bemerket: Ser vi på stillinga i dag når det gjelder EEC og Romatraktaten, så er sosialdemokratene igjen ute med sitt svik. Bratteli og hele Arbeiderpartiet går fullt og helt inn for Romatraktaten, som Gerhardsen og hans parti gjorde da det gjaldt Marshall-planen, trass i at de må vite at om kanskje jordbruket og fisket kan få særordninger i en overgangstid, så vet man jo at arbeiderne aldri kan få noen slik ordning, men at de som først og fremst får særordning er monopolkapitalen, industribedriftene, som skal ha rett til å »investere» penger og arbeidskraft der profitten blir høyest. Dette er hovedhensikten med hele Romatraktaten som så og si er Marshall-planens »executa testamenti». Romatraktatens organer i Brussel er i virkeligheten ikke et styre for Europas Forenede Stater, men for De Forenede Staters Europa, et kolonistyre.

Når de sosialdemokratiske regjeringene tok imot håndpenger av USA, var det sjølsagt fordi de fullt ut delte USA's frykt for kommunismen, for at deres egen arbeiderklasse skulle radikaliseres og bli rebelsk. Men dermed kapitulerte de jo for den samme makta som hadde stått bak Hitler og nazismen og som bare tilsynelatende hadde blitt beseiret, monopolkapitalen. Bare at den nå ikke kom med trampende soldatstøvler i gatene og »skutt blir den som...», men med »fredelige» dollar som gled stille inn i bankene og der smidde forgylte lenker som lammet all motstandsvilje og -evne. Her i landet var det, som nevnt, Gerhardsen og Lange som satt i spissen for likvidasjonsstyret, for dette fallittbo.

Den andre rota til giftblomsten var, som sagt, den 20. (og den 22.) partikongressen i Sovjetunionen, der Krustsjovs forræderske angrep på Stalin hadde en tilsvarende lammende virkning på kommunister verden over. De måtte jo revidere sin oppfatning av kommunismen etter at Stalin, »kommunismen personlig», var blitt dradd i søla i Krustsjovs hemmelige rapport. Det skapte et skyldkompleks i kommunistenes rekke som gjorde at det for mange var en lettelse å kunne slutte opp om Krustsjovs »humane» kommunisme med »de tre fredelige»; fredelig sameksistens, fredelig kappestrid og fredelig overgang til sosialismen. Ved å kriminalisere Stalin mente tydeligvis Krustsjov at han kunne avkriminalisere kommunismen så den kunne bli »salongfåhig» i vestens, og især i USA's øyne, målet for hans småborgerlige forfengeligheits streben.

»Fred er ei det beste, men at man noe vil», skrev Bjørnstjerne Bjørnson en gang i et inspirert øyeblikk. Men – som når det gjelder frihet – må man spørre: fred for hvem og til hva? Hva er det Sovjetunionen vil? Mens folkene verden over fortsetter motstandskampen mot nazismen/fascismen som er imperialismens fasade av rå makt, driver Sovjetunionen på med sin fredelige sameksistens og fredelige kappestrid med den selvsamme fienden hvis krigsforbrytelser i Vietnam og

En annen ting som vi tilbyr våre ansatte er at de får kveldene fri, slik at de kan ta ekstraarbeid og få inntekt nok til å forsørge seg på.

– Hvilket jævli hell at jeg ikke lynsjet deg den der gangen for to år siden.

Kambodsja som i Palestina, går nazistenes forbrytelser under krigen en høy gang. Hensikten er å sikre dens maktposisjon og dens egne grenser i Europa for å kunne ta seg av sin fiende i øst, den kinesiske folkerepublikken, som truer Sovjetunionens fortsatte og nødvendige imperialistiske utvikling.

I Krustsjovs nye forhold til USA ble hans tidligere forhold til Folkerepublikken Kina en belastning. Den var dessuten blitt nesevis. Egget ville lære hona å verpe! Kinas berettigede kritikk av Krustsjov-revisjonismen – i 1957 og 1960 – ble tatt meget ille opp. Krustsjov ble fornærma, trakk tilbake sine rådgivere og eksperter og brøt sitt løfte om å gi Kina del i Sovjets atomforsknings resultater. Siden har den kommunistiske verdensbevegelsen vært splitta i revolusjonære og revisjonister.

Avtalen mellom Sovjetunionen og den Tyske Forbundsrepublikken er det siste kompromitterende utslag av revisjonismen som Krustsjovs etterfølgere Bresjnev og Kosygin trofast har fortsatt, og et nytt bevis på at revisjonisme er lik defeatisme. Men ennå er ikke avtalen ratifisert og ei ratifisering kan komme til å by på vansker. Vest-Tyskland stiller som betingelse at Berlinspørsmålet får en »tilfredsstillende» løsning! Og det kan bety nesten hva som helst. Helt fra første øyeblikk etter Tysklands og Berlins deling så Adenauer klart hvilke veldige muligheter vestmaktenes (begrensede) adgang til Vest-Berlin, gjennom DDR, slik Potsdamavtalen hadde

fastsatt dem, byen var jo firemaktsrådets sete, bød for provokasjoner, undergravingsvirksomhet og vestlig propaganda, og han var ikke sein om å utnytte dem. Over 800 spionasje- og sabotasjereir under general Gehlens ledelse, utstrakt valutasvindel med vest- og østmark, organisert flukt av høyt utdannede øst-tyskere som ble lokka med høye lønn og »frihet» selvsagt, og av andre som ble forleda til å ta risken på ulovlig flukt – til »friheten» – . Spesielt etter at muren var blitt bygd kom det til mange dramatiske scener som ble omhyggelig fotografert og innregistrert, og ofrene, for flyktningene risikerte å bli skutt, det gjaldt jo en landegrense, ble hylla som helter som hadde falt for »friheten». Det var vesentlig fra Vest-Berlin at de såkalte opprørene mot »diktaturet» i øst ble organisert, først i Øst-Berlin i 1953, så i Poznan og i Ungarn i 1956. Vest-tyskerne regna etterhvert Vest-Berlin som en av sine forbundsstater og forlangte fri adgang dit, mens Potsdamavtalen bare hadde forutsatt adgang for militære okkupasjonstropper og deres utstyr. Alle politikere som kom til Vest-Tyskland, måtte besøke Vest-Berlin og »skammens» mur og love å forsvare denne »frihetens» utpost og hylle dens ofre – 64 døde ifølge A-magasinet, 10/10 1970. (Noe jeg ikke visste er at Norge også har en militærmisjon i Berlin, p. t. ledet av minister Peter Graver som er akkreditert de vestlige okkupasjonsmakter, ikke de tyske myndigheter (ibid.).)

For bare to år siden var vestlig undergravingsvirksomhet, spesielt fra Vest-Tyskland, påskuddet til, eller unnskyldninga for, Sovjetunionens militære okkupasjon av Tsjekkoslovakia. Nå har åpenbart Vest-Tyskland fått fritt slag og kan undergrave så mye det vil. Og det forlyder at Sovjetunionen skal være villig til å gå med på hva det skal være, for å få avtalen med Vest-Tyskland i havn, dvs. ratifisert. »Zeri i Populit», sitert av »Peking Review» vet å fortelle at vest-tyske politikere mener at Sovjetunionen alt på forhånd skal ha gått med på å anerkjenne Bonns »spesielle rettigheter» i Vest-Berlin, ja den skal til og med være villig til å betrakte Vest-Berlin som en del (stat) av Vest-Tyskland. (I »Norsk Allkunnebok», Fonna Forlag, står Vest-Berlin oppført som en av de tyske »Länder».)

Ikke desto mindre protesterer revansjistene i Vest-Tyskland mot de innrømmelsene de trass i alt har måttet gjøre: begge parter skal betrakte de nåværende grenser som definitive, såvel grensa til Polen, som den mellom de to tyske statene. Det skal liksom erstatte en de jure anerkjennelse av DDR. Men ifølge »Agence France Presse» skal Gromyko ha trøsta med at det hindrer ikke en revidering av grensene »med fredelige» midler, dvs. gjennom forhandlinger. Dette står ikke i avtalen, men er blitt referert og kan refereres til. Hitler oppnådde svært mye med »fredelige midler», men »vil du ikke, så skal du». Det er ingenting som sier at Vest-Tyskland vil avholde seg fra den samme framgangsmåten. Sovjetunionen og Vest-Tyskland er jo ikke lenger antagonister, men to tjuver på samme mark, og det sakesløse offer er Øst-Tyskland, DDR, en gang selve pantet på seieren over nazismen og på sosialismens gjennomslagskraft midt i hjertet av Europa.

Ludwig Erhard, Adenauers etterfølger, erklærte en gang at han skulle klare å vinne med et enkelt pennestøk det som Hitler forgieves hadde prøvd å vinne med våpenmakt. Han var litt for tidlig ute med skrytet. Men blir avtalen mellom Sovjetunionen og Vest-Tyskland ratifisert – på Bonns betingelser – da vil Willy

"HÖR UPP ALLT
FOLK"

heter en plate
(LP) som den
svenske NJA-
gruppen (fra
teaterstykket
NJA) har gitt
ut.

Platen inne-
holder en
rekke gode
sanger, "en
liten del av
den kultur som
är folkets
kultur", som
det bl.a.
heter på om-
slaget.

På neste side
trykker vi en
av sangene
som finnes på
plata.

Den kan for
øvrig bestilles
fra Oslo Bok &
Papirhandel,
Schweigaardsgt.
56, Oslo.
Prisen er kr.40.

Brandt langt på veg ha realisert Hitlers »Neuropa» med (Vest-)Tyskland som maktssentrum og som USA-imperialismens og sosialimperialismens stattholder.

Men historiens hjul går ikke baklengs. Utviklingen går videre, og imperialismen med revisjonismen som lakei er dømt til undergang, om de aldri så mye får i stand en europeisk sikkerhetspakt. Den vil bare gi dem en sikkerhet: at folkene i Europa også vil reise seg og fullføre den frigjøringa fra nazi-imperialismen som det lyktes monopolkapitalismen å avbryte, takket være Marshall-planen som også var en medvirkende faktor for revisjonismens gjennombrudd i Sovjetunionen, og i det øvrige Europa. »Men er det i råtenskaps sumper vi går, jeg roper ei akk og ve, for hver en brammende giftblomst som står i fylde på tidens tre. La ormen kun hule, før skallen er tom, før brister ei vegg og tag. Og la kun systemet få vrenget seg om, des før kommer hevn og holder dom, på tidslovnens ytterste dag!»

Til debatten om den 2. verdenskrig

LINE DEDICHEN

»Man må sette krigen inn i den historiske sammenheng, i den situasjon den førtes under: Bare på den måten kan man ta stilling til den. Ellers behandler man ikke spørsmålet materialistisk, men eklektisk.»

Lenin

Kommunistpartiene i Vest-Europa – for oss gjelder det spesielt det norske – er blitt anklaget for sin »upatriotiske» holdning under de første månedene av krigen, og selvsagt da for å være fjernstyrt fra Moskva. NKPs avis »Arbeideren» inneholdt da artikler som hevdet at krigen var en krig mellom imperialister og ikke angikk det norske folk, de norske arbeiderne.

Var den annen verdenskrig en rettfærdig krig som det er blitt hevdet av vestlige demokratier, en krig rettet mot nazismen for å forsvare de demokratiske rettigheter? Alle Tysklands motstandere yndet å framstille seg som overbeviste demokrater og anti-fascister helt fra krigens første dager. Men i virkeligheten var det et kompleks av motsetninger imperialistene imellom som stadig ble alvorligere og til slutt førte til krigens utbrudd. Lenin forlangte at for å dømme en krigs sanne natur, måtte man foreta en dyptgående analyse av den politikk som klassene og klassestatene hadde ført på forhånd. Krig er som kjent en fortsettelse av politikken med andre midler. Foretar man en slik analyse, blir det klart ikke bare at den første verdenskrig opplagt var en imperialistisk erobningskrig fra begge sider, men at også den annen verdenskrig var et resultat av kapitaliststatenes ujevne utvikling i imperialismens epoke, og av en utdyping av motsetningene i det kapitalistiske system. Versailles-traktatens harde betingelser gikk først og fremst ut over det tyske folk og ga en kraftig grobunn for den heftige revolusjonære bevegelsen i de første åra etter krigen. Men det økonomiske og sosiale grunnlaget for den tyske militarismen ble i alt vesentlig bevart, og etter å ha knust den revolusjonære bevegelsen (spartakistbevegelsen, mordet på Rosa Luxembourg og Karl Liebknecht), kunne den reaksjonære blokken av industrimagnater, prøyssiske junkere

og militære konsolidere sin stilling i Tyskland sjøl og gjenopprette sine internasjonale forbindelser, med seiersmaktenes hjelp.

Når vestmaktene støttet den reaksjonære blokken var det, da som etter den annen verdenskrig, fordi de ville ha Tyskland som en »støtbrigade» mot Sovjetunionen og den revolusjonære bevegelsen i Øst-Europa. Det ble investert betydelige summer i den gjenfødte og raskt voksende tyske industrien med det resultat at Tyskland snart, alt i slutten av 20-åra, var blitt en farlig konkurrent for

BALLADEN OM KVASTEN

Andersson är gammal,
hans kropp har slitits ner
Det var det enda som han hade
och den orkar inte mer.

I 26 år har han jobbat hårt,
gjort mycket övertid
Men det hjälper honom inte
när andre nu tar vid.

Han är mycket yrkeskunnig
på sin levnedsbanas krön
Men det hjälper honom inte,
han får gå för lägre lön.

Han har inte längre råd med
hyran för sin lägenhet
Han får flytta til en sämre
säger stadens myndighet.

Dom sista åran har han fått
slita som en slav
En bas får aldri märka
om någon tacklar av.

Han har legat vaken,
tänkt på ordern ingenjörn kann ge
Andersson får gå med kvasten
om han vill hänga med.

Andersson er gammal,
hans kropp har slitits ner
Och dom som slitit ner den
vill inte ha den mer.

de samme imperialistiske maktene som hadde hjulpet det fram. Slik er nå en gang loven for monopolkapitalens utvikling. Den hemmelige tyske våpenindustri økte ustanselig sin produksjon og solgte illegalt våpen til 13 land, deriblant Frankrike. Alt i 1929 hadde Tyskland et eksportoverskudd.

Motsetningene imperialistene imellom ble især alvorlige da Tyskland åpent stilte spørsmålet om »Lebensraum», ny oppdeling av verden og verdensherredømme. Det omhyggelig kamuflerte Reichswehr gjorde at Hitler, etter å ha gjeninnført militærtjenesten, kunne firedoble sine infanteridivisjoner i løpet av ett år og opprette nye tanks- og fly-enheter. De borgerlige statenes langmodighet ble brukt av fasciststatene Tyskland, Italia og Japan til, på hver sin kant, å sette i gang lokale kriger (Spania, Etiopia, Kina) som en forberedelse til verdenskrigen, og de ble mer og mer utfordrende. Stormaktene (England, som hadde tiltusket seg det meste av Tysklands kolonier, Frankrike og USA) innså sjølsagt at fascist-blokken truet deres interesser, for ikke å snakke om at de truet freden, men vestmaktene var, for å sitere Ibsen, lamme på sinnet, de hadde ikke evne eller vilje til å stå imot, for fascismen (nazismen) passet dem jo mye bedre enn – kommunisme! Så når de la hendene i skjødet, gikk in for non-intervensjon og hemmelig forståelse med »fienden», var det fordi de hadde en virkelig felles fiende, Sovjetunionen, og led av en felles skrekk for kommunismen og sin egen arbeiderklasse.

For det er viktig å skjelne mellom den imperialistiske politikken som førte til krigen, og kampen for arbeidernes livsinteresser som kommunist- og arbeiderpartiene førte mot fascismen og den fascistiske aggresjonen både før og under krigen.

Når vestmaktene lot Hitler ture fram, var det fordi de håpet og ville at han skulle gå mot Sovjetunionen. Frankrike spesielt, som hadde opplevd folkefronten, var vettskremt, og ønsket »heller Hitler enn ny Folkefront».

Sovjetunionen anstrengte seg til det ytterste, den gangen, for å få istand en felles front mot nazismen/fascismen, men forgjeves. Derfor sluttet det i stedet en »ikke-angreps-pakt» med Hitler-Tyskland, 23. august 1939. »Hva galt er det med en ikke-angrepspakt»? spurte Stalin. Den skapte forvirring og forferdelse i vide kretser, ikke minst hos Hitlers medsammensvorne, men også langt inn i kommunismens rekker, verden over. Enda så innlysende det var at det var en manøvre for å vinne tid.

Krigen startet altså med Tysklands overfall på Polen, etter en klar provokasjon. For skams skyld kunne ikke England – som hadde garantert Polens integritet – ofre nok et lite land, etter Münchenforræderiet, på »fredens» alter. Men sjøl om nå England og Frankrike erklærte Tyskland krig, overlot de likevel Polen til sin skjebne. Det er det beste bevis for at krigen var en imperialistisk krig. For hadde de da satt igang et virkelig angrep på vestfronten, for å komme Polen til hjelp, ville Tyskland etter den tyske generalstabs eget utsagn, ha kommet i en meget vanskelig situasjon. De hadde ikke den gangen krefter til å føre en to-fronts-krig. Men i stedet fikk vi den såkalte »drole de guerre» på vestfronten. Det var ingen krig i det hele tatt. Faktisk var det et nytt München. Typisk for situasjonen er det at sjøl de Gaulle var klar over at »visse kretser ser fienden i Stalin mer enn i Hitler. De er meget mer opptatt av hvordan de skal ramme Russland. . . enn hvordan de skal få has på 'das Reich'» (Krigsminner 1940–42, Plom, 1954).

Hvordan var så kommunistenes holdning? Det engelske kommunistpartiet erklærte i et manifest: »Å fortsette denne krigen er ikke i folkenes interesse, verken i England, Frankrike eller Tyskland. Det må bli slutt på denne krigen før den har brakt død og fordervelse over millioner mennesker, før blomsten av vår ungdom er blitt utslettet. . . Denne krigen er en krig mellom imperialister for profitt, markeder og verdensherredømme» (Daily Worker, 7/10, 1939). Det franske kommunistpartiet lanserte også en appell i samme tone: »Det er kapitalistenes krig. . . Det franske folk må ikke betale for et sammenstøt mellom kapitalistenes interesser i London, Paris eller Berlin.» Georges Dimitrov skrev en artikkel med overskriften: »Krigen og arbeiderklassen i de kapitalistiske land», der han sa: »Imperialistene i de krigførende land har begynt krigen for å få en ny oppdeling av verden, for verdensherredømmet, og dermed har de viet millioner mennesker til døden».

Etter at nazistene hadde invadert først Østerrike, så Tsjekkoslovakia, så Danmark/Norge og deretter Belgia/Holland, og Frankrike, forandret krigen karakter og ble en nasjonal frigjøringskrig. Og da var kommunistene overalt i fremste rekke i motstandskampen, også i Norge. Motsetningen mellom utefront og

Husk
Røde
Fane
i
1971

hjemmefront gjorde seg gjeldende her som f. eks. i Frankrike (underforstått at hjemmefronten var ledet av kommunister). Det franske k.p. overrakte f. eks. den 6. juni et dokument til regjeringen der det forlangte at Paris skulle forsvares (Den ble som kjent erklært for «åpen by» og okkupert av tyskerne, men seinere befridd av folket). «Det gjelder», het det i dokumentet, «å forandre krigens karakter til en nasjonal krig for uavhengighet og frihet.»

I dag kan man være fristet til å utbryte: «Ha, de skjønne, spilte krefter!» Alle ofre var altså forgjeves, kz.-leirer, gasskamre, millioner drept og hundretusener krigsinvalid. For hva er hendt? Sovjetunionen har sluttet en ikke-volds-avtale med Vest-Tyskland. Det eneste det minner om, er «non-intervensjonen» under krigen i Spania, og i det hele overfor nazismens igrunnen velkomne framstøt. Riktignok er det ingen krig igang her i Europa som den gangen i Spania. Men kampen foregår også på den ideologiske fronten, om prinsippene. Krigen foregår i Vietnam, i Kambodja og Laos og i Palestina. Men den folkenes selvbestemmelsesrett og nasjonale suverenitet som vi kjempet for mot nazismen, og som de kjemper for i Vietnam, Kambodja og Laos, i Palestina, og i kolonilanda i Sør-Amerika og Afrika, den har Sovjetunionen sviktet. Først gjennom okkupasjonen av Tsjekkoslovakia og nå med avtalen med Vest-Tyskland, på bekostning av den Demokratiske Tyske Republikk, det første fredelige Tyskland i historien, sjølve seierstrofeet etter den annen verdenskrig. For akkurat som grunnlaget for militarismen i Tyskland ble bevart etter den første verdenskrig, ble den også bevart etter den annen verdenskrig, takket være Marshallhjelpa som skulle gjelde «hele Europa» inklusive de tidligere fiendeland Tyskland og Italia. Tyskland, d. v. s. Vest-Tyskland, fikk til og med mer Marshallhjelp enn de andre vest-europeiske land. Deretter fikk vi så Europa-bevegelsen og – unionen, NATO, Roma-traktaten og EEC, alle ment som infrastrukturer for den amerikanske monopolkapitalens vasallisering av Europa. Alt dette skulle så krones med en europeisk sikkerhetspakt med Sovjetunionens velsignelse.

Først etter at vi har styrtet borgerskapet i hele verden, definitivt beseiret og ekspropiert det, ikke bare i ett land, men i hele verden, først da vil kriger bli umulige. Og vitenskapelig sett er det slett ikke riktig og slett ikke revolusjonært når vi går utenom eller tilslører det viktigste, nemlig nedkjempingen av borgerskapets motstand – det vanskeligste, det som krever den hardeste kamp i overgangstiden til sosialismen. De «sosiale» prestemenn og opportunistene er alltid villige til å drømme om den framtidige fredelige sosialisme, men forskjellen mellom dem og de revolusjonære sosialdemokrater er nettopp den at de ikke vil tenke på eller innlate seg på de forbitrede klassekamper og klassekriger for å virkeliggjøre denne skjønne framtid.

Lenin (Den proletariske revolusjons militærprogram).

»Det som hittil har vært kalt for likeberettigelse og demokrati: parlament, nasjonalforsamling, like stemmesedler, har vært løgn og bedrag! Hele makten i den arbeidende masses hånd, som et revolusjonært våpen for å knuse kapitalismen – bare det er sann likeberettigelse, bare det er sant demokrati.»

Rosa Luxemburg

KUs politiske utvikling

Skal det foretas en vurdering av utviklingen innen Kommunistisk Ungdom, er det naturlig å ta utgangspunkt i situasjonen innen Norges Kommunistiske Ungdomsforbund i årene etter krigen. NKU var i de første etterkrigsårene en kvantitativt sett sterk organisasjon med ca. 20 000 medlemmer. Den begeistring som eksisterte for de norske kommunistiske motstandsgruppene aktive kamp mot nazi-okkupantene, og den Røde Armes innsats, gjorde NKU populær – med den naturlige følge at organisasjonen fikk stor tilslutning. Men blant NKU's medlemmer var det mange småborgerlige elementer som ikke hadde tilegnet seg arbeiderklassens klassestandpunkt, og følgelig hadde høyst uklare oppfatninger av hvordan en kommunistisk ungdomsbevegelse skulle arbeide. Mange av dem var imidlertid dyktige organisatorer som ganske snart snek seg inn i ledende stillinger, og på grunn av den manglende studievirksomheten og den derav følgende kadremangel, kunne denne utviklingen finne sted.

Egil Engeland

NKU's politiske linje gikk stadig i en mer høyreorientert retning. Furubotn-klikkens borgerlig-nasjonalistiske linje hadde et meget sterkt fotfeste i ungdomsorganisasjonens ledende organer. Flertallet av medlemsmassen var bra folk som kunne ha lagt grunnlaget for en marxist-leninistisk utvikling, og blant disse var det også motstand mot Furubotn-klikkens reaksjonære linje. Men, som nevnt klarte de, på grunn av manglende skolerling, ikke å føre denne motstanden inn i riktige politiske baner. Derved ble det opportunistiske på toppplanet som tok oppgjøret med Furubotn-klikken – et oppgjør som i hovedsak kom på grunn av personlig mistillit til Furubotn-klikken og dens arbeidsmetoder. I stedet for å mobilisere medlemmene til kamp mot den revisjonistiske ideologi som Furubotn sto for, ble det lagt opp til en politisk linje som prinsipielt ikke skilte seg ut fra den som tidligere var ført. Oppgjøret ble i hovedsak ført på det organisatoriske planet, og det ble ikke tatt tiltak for å rette på de svakheter og feil som Furubotn-klikkens undergravingsvirksomhet hadde ført til.

Dette viste seg da også ganske tydelig i 50-årene. NKU-ledelsen var blant dem som sterkest sluttet opp om Krustsjov-klikkens fordømmelse av Stalin, og de skjebnesvangre beslutninger som ble tvunget igjennom på SUKP's 20. kongress i 1956. Teorien om fredelig overgang til sosialismen, fredelig kappestrid osv., passet NKU-ledelsen utmerket. Allerede i flere år hadde den selv forfektet lignende reaksjonære standpunkter.

Etterhvert som NKU beveget seg i stadig sterkere revisjonistisk retning, mistet forbundet kontakten med norsk arbeiderungdom. Ledelsens totale mangel på et alternativ til den borgerlige og sosialdemokratiske politikken førte også til at ungdommen ikke på noen måte følte seg tiltrukket av NKU. I løpet av et ti-år var forbundet redusert til en liten sekt, som stadig mer antok karakteren av en akademisk diskusjonsklubb.

I begynnelsen av 1960-årene begynte opposisjonen mot NKU-ledelsen å bli sterkere, men den var uklar og sammensatt av mange forskjellige retninger. I 1964 avholdt NKU landsmøte under hovedparolen:

»Ungdommens enhet – folkets framtid.«

Denne parolen var ikke noe annet enn en videreføring av Furubotn-klikkens borgerlig-nasjonalistiske linje. All såkalt demokratisk ungdom måtte forene seg for å «utvikle og videreføre demokratiet». Videre ble det i en uttalelse fra landsmøtet hevdet at arbeiderne, i pakt med den demokratiske ånd i vår grunnlov, måtte få medbestemmelsesrett i bedriftene. Disse eksemplene viser at NKU-ledelsen hadde

ANERKJENN PRR OG DRV!

AVVIS IMPERIALISTENES
MILITÆRALLIANSER!

SOLIDARITET MED VIETNAM
OG SØRØST-ASIAS FOLK!

stilt seg på borgerskapets side i klassekampen, og forkastet marxismen-leninismen. Dette kom da også tydelig fram i et forslag fra Kommunistisk Studentlag. Forslaget gikk inn for at leninismen skulle sløyfes i NKU's grunnsyn, men det ble forkastet med stort flertall. Hensikten var imidlertid klar: NKU's grunnsyn skulle forandres slik at det ble i overensstemmelse med revisjonistenes egen praksis.

Dette landsmøtet ga støtet til at opposisjonen innen NKU ble sterkere. Fremdeles var den uklar, og som helhet sto den ikke på et klart marxist-leninistisk grunnlag. Men hele tiden var det marxist-leninister som aktivt bekjempet revisjonismen – og som representerte et klart politisk alternativ til ledelsens likvidatoriske linje.

Den viktigste svakheten i marxist-leninistenes arbeid var at de ikke maktet å organisere systematiske studier i marxismen-leninismen. Derved ble ikke de enkelte medlemmene tilstrekkelig politisk motivert i kampen mot revisjonismen, noe som igjen medførte at marxist-leninistene ikke alltid mestret metoden med å kjøre de politiske kampspørsmålene ut til medlemmene, slik at medlemmene fikk et eget initiativ i kampen. Kampen mot den ekstremt revisjonistiske NKU-ledelsen foregikk mer i form av kontakt mellom noen enkeltmedlemmer i forskjellige lag og distrikter, og den ble oftere ført ut på distriktskonferanser og forbundsstyremøter enn i de enkelte lokallag – hvilket altså var utslag av sekterske feil.

Situasjonen innen NKU tilspisset seg kraftig etter stortingsvalget i 1965, og på dette tidspunkt hadde revisjonistledelsen åpent gitt sin fulle støtte til Vogt/Kleven-gruppa innenfor NKP. Samarbeidet mellom NKU-ledelsen og Vogt/Kleven-gruppa hadde en klar politisk årsak. Begge hadde fullstendig godtatt Krustsjov-revisjonismens kontra-revolusjonære politikk, og de forfektet begge teorien om en fredelig, parlamentarisk overgang til sosialismen gjennom såkalte strukturreformer.

I løpet av landsmøteperioden fra 1964 til 1967 var NKU redusert til en liten, evneløs sekt på ca. 200 medlemmer, og alle politiske avgjørelser ble truffet av en liten klikk akademikere på toppen. Medlemmene hadde ingen innflytelse på utviklingen, og de fikk ikke noe kjennskap til hva ledelsen foretok seg. Men det var klart at denne «ledelse» førte en politikk som lå langt til høyre for AUF og SUF. Dette skjedde i en tid som var preget av et nytt oppsving for de revolusjonære kommunistiske ideer. De undertrykte folks seierrike kamp mot imperialismen hadde ført til økt bevisstgjøring og sterkere forståelse av kapitalismens vesen. Spesielt mange unge begynte å sette kampen mot imperialismen i sammenheng med forholdene i det norske klassesamfunnet. I kamp mot borgerlige og revisjonistiske ideer utviklet det seg kommunistiske standpunkter. Den bevisstgjorte ungdommen så selvfølgelig ikke noe alternativ i NKU-ledelsens kontra-revolusjonære standpunkt. Flertallet av dem arbeidet innenfor SUF og la derved grunnlaget for marxist-leninistenes seier der.

Våren 1967 foretok NKU-ledelsen et fullstendig brudd med NKP. Samtidig gikk flere av revisjonistlederne i ungdomsforbundet inn for at det skulle oppløses, og at medlemmene skulle gå inn i andre «sosialistiske» organisasjoner. En del mente også at NKU skulle utgjøre ungdomsbevegelsen til Vogt/Klevens fraksjonsgruppe, Marxistisk Forum. Forfallet og oppløsningen innen NKU var fullstendig.

Dette gjorde det klart at marxist-leninistene nå måtte gå til kamp for å gjenreise en revolusjonær kommunistisk ungdomsorganisasjon, og på en felles distriktskonferanse høsten 1967 utarbeidet NKU-laga i Stavanger og Kristiansand S et forslag til prinsipielle retningslinjer for et nytt NKU-program. Forslaget lød slik:

»Marxismen-leninismen er rettleiinga for våre handlinger. Dette betyr. Full akseptering av dialektikken i all utvikling. De to hovedklassene er arbeiderklassen og borgerskapet. I kampen mellom disse to klassene er vi med arbeiderklassen og dens allierte, mot borgerskapet og dets allierte, med de revolusjonære frigjøringsbevegelsene i all deres kamp. Den moderne revisjonismen er en del av de reaksjonære undertrykkelsesbevegelsene. Proletariatets revolusjonære diktatur er nødvendig for å lede til seier over borgerskapets reaksjonære diktatur. Dette må være det prinsipielle utgangspunktet for et nytt NKU-program.»

Trass i svakheter markerte dette forslaget et klart alternativ til NKU-ledelsens politikk. En uttalelse fra Trondheim KUL tok også sterk avstand fra likvidatorenes politiske linje. Uttalelsen konkluderte med at laget ville stå uavhengig av NKU fram til det kom en avklaring av situasjonen.

Dette var situasjonen foran landsmøtet i NKU. Det var nå helt klart at kampen gikk mellom en ekstremt revisjonistisk og en marxist-leninistisk hovedlinje, men samtidig fantes det en uklar sentrumsretning som i ord gikk mot NKU-ledelsen. I

LYTT TIL:

ENGELSK-SPRÅKLIGE
SENDER FRA

RADIO PEKING
FRA 21.30 TIL 22.30
» 22.30 » 23.30

HVER DAG
PÅ BØLGELENGDENE

47.7, 45.3 og 25.6m

RADIO TIRANA
KORTBØLGES 31 og 42m
FRA 06.30 TIL 07.00
» 16.30 » 17.00
» 18.30 » 19.00
» 20.30 » 21.00
» 22.00 » 22.30

MELLOMBØLGES 215m
FRA 20.30 TIL 21.00

HVER DAG.

kampen mot revisjonist-ledelsen samarbeidet marxist-leninistene med denne retningen. Utviklingen på landsmøtet gjorde det helt klart at det ville komme til et brudd, og bruddet kom på spørsmålet om NKU's forhold til NKP. Sentrumsfløyen stilte spørsmålet *for* eller *mot* NKP opp som et hovedspørsmål. Dette var nok et viktig spørsmål, men på langt nær det viktigste. Hovedspørsmålet var NKU-ledelsens revisjonistiske ideologi og det var på dette grunnlag bruddet skulle ha kommet. Holdningen til NKP var bare et utslag av den politiske linje som ble ført. Men for å bevare enheten i kampen mot hovedfienden skjov marxist-leninistene dette problemet noe i bakgrunnen. Det er likevel klart at bruddet med NKU foregikk på et svakt politisk grunnlag, noe den senere utvikling så tydelig skulle vise.

Flertallet av landsmøtorepresentantene forlot NKU-landsmøtet etter bruddet og dannet umiddelbart Kommunistisk Ungdom. Det ble valgt et interimsstyre, samt et arbeidsutvalg som skulle ha den daglige ledelse av forbundet. Helt fra første stund var det imidlertid klart at opprettelsen av KU ikke betydde fullstendig oppgjør med revisjonismen. Selv om sentrumsfløyen dekket seg bak tilsynelatende revolusjonære fraser, ble det etterhvert helt klart at de var moderne revisjonister som med alle midler ville motarbeide at KU skulle utvikle seg til en virkelig kommunistisk ungdomsbevegelse. Men det var marxist-leninister som utviklet og ledet KU den første tiden, og det første arbeidsutvalget la opp en konsekvent revolusjonær linje. Dette førte til at forbundet utviklet seg sterkt organisatorisk, og det fikk et godt forhold til den revolusjonære ungdommen. Flere nye lag og grupper oppsto rundt om i landet, og det ble tatt fatt på arbeidet med glød og entusiasme. Det nye arbeidsutvalget forsto nødvendigheten av studiearbeid, og i løpet av vinteren og våren 1968 ble det sendt ut to studiebreve: Bo Gustafssons Arbeid og Kapital, og Torbjørn Marthinsens Klassestrukturen i Det norske samfunn.

I de lokallaga hvor marxist-leninistene ledet utviklingen ble det lagt stor vekt på studier i marxismen-leninismen, og likeledes lagt vekt på arbeidet i de anti-imperialistiske frontene. Sammen med SUF og Sosialistisk Studentforbund, vedtok KU en uttalelse som klart avviste sosialdemokratenes «Vietnambevegelse» og som støttet sterkt opp om Solidaritetskomiteen for Vietnam. KU hadde klart å utbygge forbindelsen med revolusjonær og anti-imperialistisk ungdom, og forbundet representerte nå et klart politisk alternativ til revisjonismen og reformismen. Marxist-leninistene måtte nå underbygge dette alternativet gjennom et konkret forslag til prinsipp-program for KU, og i samarbeid med KU i Oslo utarbeidet arbeidsutvalget et programforslag der det bl. a. het:

»Kommunistisk Ungdom vil i sin kamp solidarisere seg med all ungdom som utvikler sosialismen og med alle folk i hele verden som kjemper mot imperialismen og reaksjon, for nasjonal frihet og sosial revolusjon. Deres kamp og vår kamp er den samme.

For å kunne klare dette og vinne seier i kampen, er det nødvendig å lære seg marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.»

Videre het det: *»Skal vi kunne være med på dette må vi lære oss hva som er utbytting, hvem som er utbytter og undertrykker, og hvem som er utbyttet og undertrykt. Da vil vi forstå statens klassekarakter og nødvendigheten av å desorganisere og oppløse alle utbytterorganisasjoner og erstatte dem med proletariats revolusjonære diktatur.»*

Dette var marxist-leninistenes politiske grunnlag, oppsummert gjennom et programforslag som skulle legges fram på KU's konstituerende landsmøte. Ved å erkjenne Mao Tsetungs tenkning som marxismen-leninismens høyeste stadium, innebar dette forslaget et kvalitativt høyere utviklingstrinn. Men revisjonistene innen KU så naturlig nok med største uro på marxist-leninistenes framgang, og alle deres tilsynelatende revolusjonære talemåter kunne ikke skjule at de bare hadde tatt et organisatorisk og ikke politisk brudd med NKU's politikk. De var klar over at et marxist-leninistisk KU fullstendig ville bekjempe og avsløre deres politikk, og prøvde med alle midler å undergrave arbeidsutvalgets revolusjonære linje. Alene var de imidlertid ikke sterke nok til å føre kampen mot marxist-leninistene, men de fikk støtte av flertallet i NKP-ledelsen, anført av Reidar T. Larsen – og disse tok ledelsen i kampen mot marxist-leninistene i KU.

NKP-ledelsen hadde, etter at kampen mot Vogt/Kleven-gruppa var gjennomført, fullstendig avslørt seg som moderne revisjonister som bare videreførte denne gruppas anti-kommunistiske politikk. Nå var denne «ledelse» mer enn noen gang

Bli medlem av
VENNSKAPSSAMBANDET
NORGE – KINA

Normannsgt. 48B
Oslo 6

Kontortid: Onsdag 11–17

– Fredag 9–13

interessert i å gjøre KU til et lydig haleheng. De hadde fullstendig mistet kontakten med ungdommen, og trengte i høyeste grad til et ungdomsforbund som kunne utklekke lydlige tilhengere av deres politikk. Derfor fryktet de utviklingen innen KU, og for å prøve å få kontroll med den samarbeidet de med revisjonistene innen ungdomsforbundet.

NKP-ledelsens kamp mot marxist-leninistene kunne gi seg helt desperate utslag. KU's arbeidsutvalg ble flere ganger truet med at KU ville bli kastet ut fra kontoret i Grønlandsleiret 39, hvis de ikke sluttet med sine angrep på NKP (dvs. ledelsens politikk). Samtidig ble det lagt et systematisk press på nye folk for å utvikle dem i den retning revisjonistene selv ønsket. Det ble ofte kjørt opp paroler om «nært samarbeid med NKP». Revisjonistene presenterte seg selv som det kommunistiske partiet, og utnyttet på det groveste følelsesmessig og sunn lojalitet med den kommunistiske bevegelse. Samtidig ble marxist-leninistene framstilt som dogmatikere og sekterister som ville ødelegge en levende kommunistisk ungdomsbevegelse. Mot dette stilte marxist-leninistene opp et politisk underbygd alternativ. Revisjonistene var imidlertid livende redde for å diskutere politikk, og for å skjule sine egentlige hensikter prøvde de å dekke seg bak tilsynelatende revolusjonære fraser.

NKP-ledelsen hadde foran KU's konstituerende landsmøte mobilisert alle sine krefter for å hindre at forslaget til prinsipp-program fra Oslo KU skulle bli vedtatt. Gjennom sine kontakter i arbeidsutvalget og interimstyret la de på landsmøtet fram et motforslag til program, som de for enhver pris var innstilt på å presse igjennom. Dette forslaget var formet på en tilsynelatende revolusjonær måte, men ved nærmere analysering gikk det klart fram at det ikke kunne være noe grunnlag for en marxist-leninistisk politikk. Forslaget anerkjente ikke Mao Tsetungs tenkning som marxismen-leninismen i vår tid. Dette var den grunnleggende feilen ved det. Videre ble det snakket om forbundets oppgaver, klassekamp og overgang til sosialismen i så generelle vendinger at det kunne tolkes på mange forskjellige måter. Eksempler på dette, sitert etter prinsipielle retningslinjer for KU:

»Kommunistisk Ungdom er et verktøy for den progressive ungdommens kamp. Dens oppgave er sammen med det kommunistiske parti å lede klassekampen i alle dens former blant ungdommen for å gjøre slutt på borgerskapets herredømme og åpne veien til sosialismen i Norge.»

Videre heter det: *»For å nå dette mål trengs det innsikt i vilkårene for overgangen fra kapitalisme til sosialisme, gjennom proletariatets diktatur.»*

For det første blir det her ikke presisert at KU er en kamporganisasjon for arbeiderungdommen og dens forbundsfeller. For det andre snakkes det bare om å åpne veien til sosialismen i Norge, men det blir ikke konkretisert *hvilke* metoder som må benyttes for å gjennomføre en sosialistisk revolusjon. For det tredje: Når det snakkes om proletariatets diktatur blir det bare snakket om nødvendigheten av å vinne innsikt i vilkårene for overgang fra kapitalisme til sosialisme. Det viktigste blir ikke nevnt, nemlig at man for å nå proletariatets diktatur må knuse borgerskapets stat – og at proletariatets diktatur er arbeiderklassens stat.

NKP-ledelsens forslag til prinsipielle retningslinjer var ikke noe annet enn uforpliktende fraser, men revisjonistene fikk presset igjennom dette forslaget og la derved grunnlaget for KU's revisjonistiske utglidning. Landsmøtet i KU representerte på alle områder et bakslag i revisjonistisk retning. Det ble også vedtatt å søke om opptak i den revisjonistiske ungdomsinternasjonalen, VDU, samtidig som flertallet gikk imot å sende en hilsen til Clarte og til Frankrikes revolusjonære ungdom. Dette markerte også internasjonalt en stillingtagen for revisjonismen, mot revolusjonære kommunistiske organisasjoner. I spørsmålet om den anti-imperialistiske kampen ble det brudd med KU's tidligere politikk. I stedet for å slutte opp om fellesuttalelsen fra KU's arbeidsutvalg, SUF og SSF angående Vietnamarbeidet, ble det bare vedtatt en ullen uttalelse som formelt sluttet opp om Solidaritetskomiteen – uten å ta stilling til sosialdemokratenes «Vietnambevegelse».

Revisjonistene fikk nå kontrollen over KU's sentrale ledelse, og de ble godt understøttet av NKP-ledelsens organisasjonsapparat. Marxist-leninistene måtte fortsette kampen for å skape et revolusjonært grunnlag for KU. I Oslo ga laget ut en egen avis, KLASSEKAMP, som fortsatte en revolusjonær linje, og som kom med konkret kritikk av revisjonistenes politikk. Ellers ble det i de lokallag der marxist-leninistene hadde ledelsen, reist grunnleggende diskusjon om hvilken linje KU skulle følge. Men marxist-leninistene var fortsatt dårlig organisert, og manglet enhetlig ledelse for kampen – og det ble også gjort sekteriske feil som hemmet kampen på grunnplanet.

KINA I DAG

Utkommer hver måned

Postadresse:

Inkognitogata 11, Oslo 2.

Abonnementspris: Kr. 1,00 pr. år

Imens drev den nye revisjonistledelsen systematisk hets mot marxist-leninistene. Allerede på KU's første sentralstyremøte, høsten 1968, ble kamerat Svein Johnsen satt utenfor sentralstyret. Han var på landsmøtet blitt valgt som redaktør av avisa »Kommunistisk Ungdom», men flertallet i arbeidsutvalget nektet å ta artikler og uttalelser fra marxist-leninister inn i avisa. Kamerat Svein Johnsen ble tilmed nektet å få inn en artikkel om KU's landsmøte i den avisa han selv var redaktør for. Dette var selvfølgelig helt umulige arbeidsforhold, noe som også førte til at Svein Johnsen i en skriftlig henvendelse ba om å bli fritatt for sitt verv som redaktør. Revisjonistflertallet i sentralstyret benyttet, stikk i strid med de lovene de selv hadde vedtatt, denne anledningen til også å sette ham utenfor sentralstyret – altså nok et eksempel på hvilke arbeidsmetoder revisjonistene benyttet seg av.

KU-ledelsen forsøkte totalt studievirksomheten. I landsmøteperioden fra 1968 til 1969 ble det ikke sendt ut et eneste studieopplegg fra sentralt hold. Dette var et ledd i deres store anstrengelse for å undergrave et kommunistisk grunnlag, og for å trekke nye medlemmer i revisjonistisk retning. Den borgerlige utviklingen fortsatte med full kraft innen KU, og det andre landsmøtet i 1969 var bare en bekreftelse på dette. Nå ble det rettet åpen kamp mot Solidaritetskomiteens anti-imperialistiske grunnlag, og en inngått samarbeidsavtale med SUF ble forkastet. NKP-ledelsens politiske standpunkter ble bifalt på alle områder, mens hovedangrepet ble rettet mot marxist-leninistene. KU's andre landsmøte kunne imidlertid ikke skjule at det allerede var stagnasjon i forbundet. Framgangen var stoppet opp og flere av dem som hadde vært mest aktive hadde, som følge av den revisjonistiske utglidningen innen KU, meldt seg ut av forbundet.

Utover høsten 1969 gikk revisjonistene fullstendig amok. Sammen med såkalte radikale DNA-folk, SF-ledere, trotskister og Furubotniker, gikk de til rasende angrep for å undergrave og ødelegge de anti-imperialistiske frontene Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av NATO. NKP-lederne, anført av Reidar T. Larsen, hadde på denne tiden store planer om et såkalt »venstreradikalt» parti, bestående av alle disse oppråtnende, reformistiske grupperingene. Men det viste seg at de indre motsigelser mellom dem var for store til at det i første omgang kunne bli noe av denne samlingen. Derimot var alle enige om kampen mot de anti-imperialistiske frontene, og mot marxist-leninistene i særdeleshet. KU-ledelsen bøyde seg fullstendig for NKP-ledelsens likvidatoriske linje. Eksklusjonen av undertegnede på KU's sentralstyremøte høsten 1969 kom som et ledd i planene om å kvitte seg med alle marxist-leninister gjennom byråkratiske avgjørelser på toppen. I nært samarbeid med NKP-ledelsen har KU-revisjonistene gjennom byråkratiske beslutninger, og systematisk krenking av den demokratiske sentralismen og alle vedtatte normer for partiliv, ført en desperat kamp mot marxist-leninistene innen forbundet. Der de ikke har klart å vinne innpass gjennom undergravingsvirksomhet og press, har de ganske enkelt erklært at disse lagene gjennom sin politikk hadde satt seg selv utenfor. Deretter har de forsøkt å stable på beina såkalte »legale» KU-lag. Denne linjen har KU-ledelsen forsøkt i Bergen og Kristiansand S. (I Kristiansand S. består nå det »legale» laget av ett medlem!)

I dag står KU i samme stilling som NKU gjorde før splittelsen. Som en følge av revisjonistisk forsumpning er KU i dag en isolert organisasjon, uten nevneverdig kontakt med arbeiderungdommen, og uten evne eller vilje til å lede dens kamp. I stedet for å være et redskap for arbeiderungdommens, skoleelevenes og studentenes kamp, er KU blitt et redskap for dem som går inn for å bekjempe og likvidere et kommunistisk grunnlag.

Organisasjonens degenerering i revisjonistisk retning i løpet av forholdsvis kort tid, skyldes ellers mangelen på studier i marxismen-leninismen. Slike studier ble bare drevet i de lagene der marxist-leninistene ledet utviklingen. Etter at revisjonistene overtok kontrollen over KU's ledelse ble studiearbeidet fra sentralt hold totalt forsømt. Studiearbeid ble ikke satt i gang før revisjonistene oppdaget at det gikk an å tjene penger på det. I samarbeid med den halvtrotskistiske MAG-gruppa ble det da opprettet et såkalt marxistisk »opplysningsråd». Trofaste revisjonister holdt innledninger i dette rådets regi, og disse innledninger ble så sendt ut til NKP- og KU-lag som studiebreve. Det er klart at en slik form for studievirksomhet ikke betydde noe annet enn bevisst indoktrinering i borgerlige ideer.

En vurdering av KU i dag gir også et godt bilde av revisjonismens allmenne krise. Resultatet av revisjonistisk utglidning er stagnasjon i forbundet, og det er fullstendig evneløshet når det gjelder å lede arbeiderungdommens kamp. Et typisk

**ORGANISER STUDIER I
MARXISMEN-LENINISMEN
MAO TSETUNGS
TENKNING**

og ferskt eksempel er organisasjonens holdning til EEC. I stedet for å legge hovedvekten på at EEC er et framstøt fra monopolkapitalen som vil bety ytterligere forverring av arbeiderklassens kår, viser KU-ledelsen i en utgitt publikasjon stor omsorg for vilkårene til norsk næringsliv og norsk økonomi.

Utviklingen av klassekampen vil uunngåelig føre til at de som forfekter slike standpunkter vil bli kastet på historiens skraphaug.

Dårlig rustet til klassekamp er ...

den som stoler på revisjonistiske ledere.

BUDDHAS LIGNELSE OM DET BRENNENDE HUSET

Gothama Buddha forkynnte
læren om Begjærets Hjul, som vi er
bundet til,

og påbod
at alle begjær måtte ta slutt, og at vi så
uten onsker skulle gå opp i Intet.
som han kalte Nirvana.

Da spurte en dag en av hans disipler:
Hva er dette Intet, Mester? Vi så gjerne
at alle begjær tok slutt, som du påbod,
men si oss
om dette Intet, som vi da skal gå opp i,
ligner det å være ett med alt som er skapt
som når man ligger i vannet midt på dagen
med lett kropp,
uten tanker nesten, dovrer seg i vann
eller sovner
og knapt ret hvor langt teppet rekker,
men synker hurtig — om dette Intet altså
er et muntert, et godt Intet, eller om dette
Intet ganske enkelt er intet, kaldt, tomt
og betydningsløst.

Lenge var Buddha taus, så sa han
likegyldig:
Det fins ikke noe svar på ditt spørsmål.
Men om kvelden da de hadde gått,
satt buddhaen ennå under brødtreet

og fortalte da de andre,
de som ikke hadde spurt, denne lignelsen:
Jeg så nylig et hus. Huset brant. Rundt taket
slikket flammene. Jeg nærmet meg og så
at det ennå var menneker i det huset.

Jeg ropte i døren
at taket sto i brann og oppfordret dem
altså til
hurtig å forlate huset. Men folk
lot ikke til å ha det travelt. En av dem
spurte meg med svidde øyenbryn
om hvordan det var der ute, om det regnet,
om det blåste, om det fantes hus i nærheten
og så videre. De der, tenkte jeg,
må brenne i hjel før de slutter å spørre.

Sannelig,
venner,
den som ikke kjenner marken brenne
under føttene
slik at han drar hvor som helst heller enn
å bli her,
ham har jeg intet å fortelle. Slik talte
Gothama Buddha.

Men selv vi, som ikke lenger øver oss
i tålmodighet,
men i utålmodighet, og setter fram
forskjellige forslag

av jordisk art, og forkynner for menneskene
at de skal kaste av seg sine menneskelige
plageånder,
mener at de som ser kapitalismens bomber
over verden
og likevel kommer med lange spørsmål
om hvordan vi tenker oss at det skal gå
med deres sparebøsser og søndagsbukser
etter en omveltning, dem
har vi ikke stort å fortelle.

BRECHT.

Ture Nermann:

TIL MINNE OM KARL LIEBKNECHT OG ROSA LUXEMBURG

Når feghet kröp och fruktan dröp

och alla leder vek

och alla morska pampar stöp

och alla löften svek

Du stod, Karl Liebknecht, ensam rak

på gamla ärens stig

och slungande mot himlens tak

ditt tapra: röverkrig.

Det finns ej man så stänkt som du

av smuts och vidglött hat,

det finns ej bragd så stolt ännu

som den du gjort, kamrat.

Ty dö i krig och dö i mord

det kan var lumpen träl

men lära jävlar sanningsord

det fordrar järn i själ.

En liten, liten kvinna, en polsk judinna

sliten ihjäl av pöbelen, kastat dit ingen vet.

En liten polsk judinna, en stor och evig kvinna,

en anda ovan tiderna, velsignad i evighet.

Fagbevegelsen må styrkes internasjonalt,
både ideologisk og organisatorisk, for å kunne
møte de krefter som står imot oss.

Bli abonnent!

Husk å fornye abonnementet på

RØDE FANE for 1971.

ABONNEMENTSPRIS KR. 15,-.

sendes på postgiro

206842

til RØDE FANE,

BOKS 2863, KAMPEN,

Oslo 5.

ABONNEMENT KAN OGSÅ TEGNES VED

A SENDE INN SLIPPEN NEDENFOR:

NAVN:

ADRESSE:

.....

TEGNER ETT ÅRSB

TEGNER ETT ARSABONNEMENT PÅ RØDE FANE.

KR. 15,-. ER INNBETALT PÅ POSTGIRO 206842.